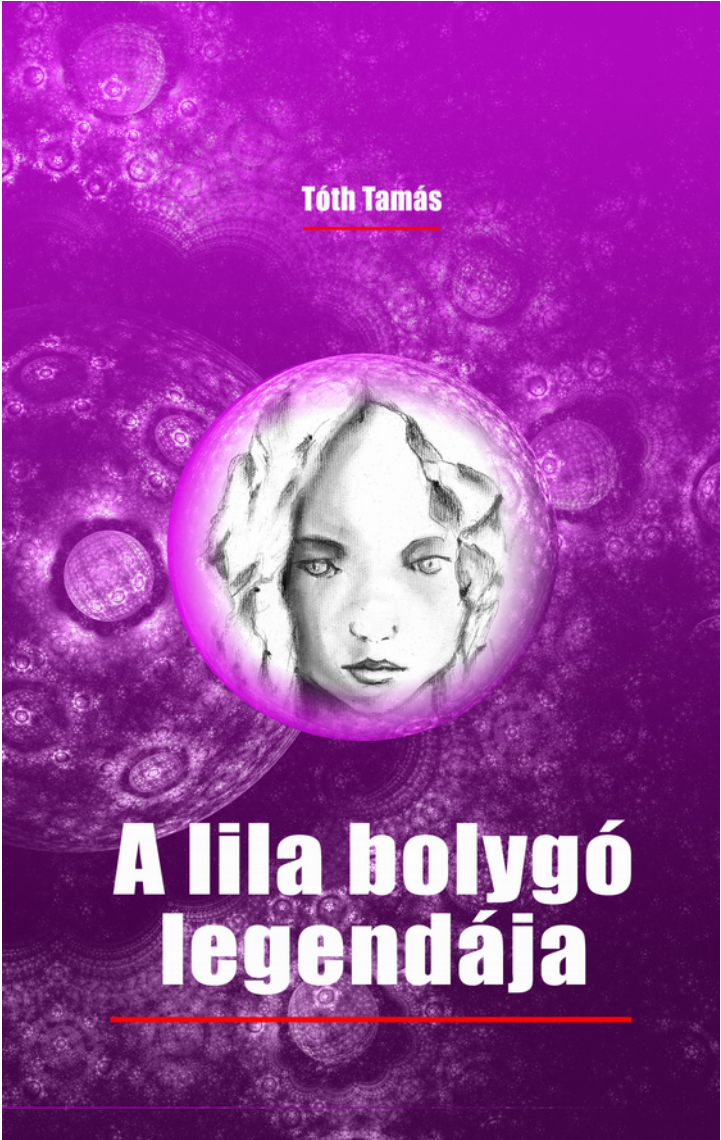

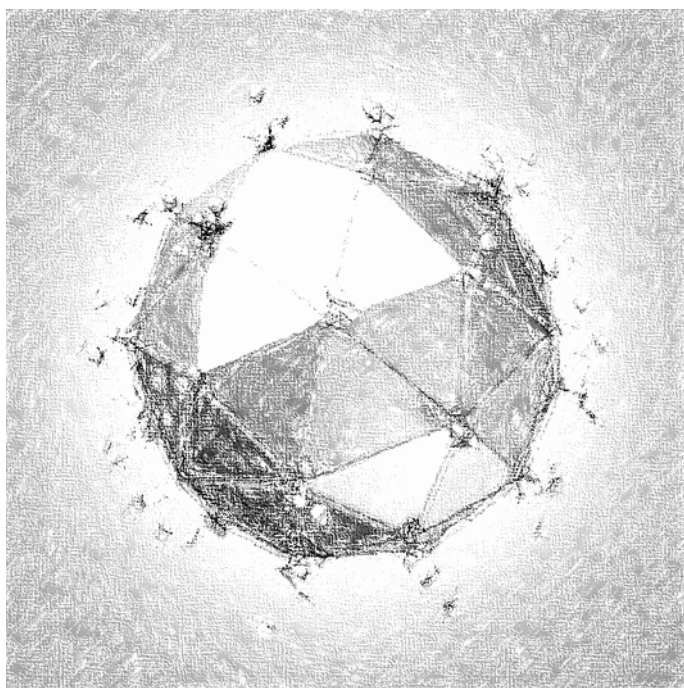
The book cover features a vibrant purple background with a complex, repeating fractal pattern. In the center, a circular frame contains a black and white illustration of a woman's face, which is partially obscured by a jagged, rock-like texture. The author's name is printed in white above the circle, and the title is in large white letters below it, both underlined with a thin red line.

Tóth Tamás

A lila bolygó legendája

1. rész:

TAURT

Tanóra a lila nap alatt

- Mikor jönnek legközelebb? - kérdezte Timi. A földiekre értette, akikről az iskolában tanult. A tanterem ablakán bevilágított a lila nap, pont a szemébe, így hunyorognia kellett. Pedig nem is tűzött erősen, csak alacsonyan járt, és szinte teljesen betöltötte az emeleti osztálytermük ablakát. Minden lila volt tőle: a székek, a fal, a virágok, még a tanárnő is. Lilás árnyalatot kapott a kinti táj is, a sok rózsaszín homok. De ez nem volt furcsa számára: ő itt született a Taurton, és nem is látott másfajta nappali fényt, sem másfajta tájat.

A tanárnő nem válaszolt a kérdésre.

- Térjünk vissza a történelemhez – mondta. - Őseink több száz éve indultak el a Földről és megalapították a Taurt kormányzatát. Ki tudja megmondani, hogy ha ma egy földi idejönne, mit találna a legfőbb különbségnek a Taurt és a Föld között?

A gyerekek hallgattak egy darabig. Mindössze nyolcan voltak, ők képviselték a negyedik osztályt. Ez egy kis létszámú bolygó volt, kevés telepessel, és még kevesebb gyerekekkel. Mae, a másik lány az osztályban szólalt meg először.

- Azt, hogy itt kevés a levegő?

A tanárnő bólintott.

- Igen ezt is, hiszen ezt akkor még nem tudták.

A gyerekek nagyot néztek.

- Az hogy lehet? - kérdezte Simon.

- Semmit sem tudtak a bolygóról. A napfény évszakában érkeztek, és azt hitték, hogy a bolygónk mindig napfényes és csendes lesz. Aztán a Jég évszaka következett, és a mieink észrevették, hogy kevesebb a levegő. De nem értették, hogy miért. Egy nagyon okos ember jött rá, egy időjós, hogy ilyenkor a levegő a

föld alatti járatokba húzódik. Ekkor építették ki a föld alatti telepeket, ahova visszahúzódtak.

A gyerekek megborzongtak. Milyen jó, hogy most a Napfény évszaka van...

- De még akkor sem ismerték a Por évszakát. Csak azt látták, hogy egy idő múlva a föld alatti telepeket elöntik a mélyből előtörő mérgesgázok, és por. Ezt a felmelegedő levegő hozta magával a föld mélyéből. Eltömte a levegőszűrőket és sok ember megfulladt. Nagyon kevés levegő maradt mire újra beköszöntött a Napfény évszak. És rengeteget dolgoztak, hogy a következő Por időszakára megfelelő légszűrőket építsenek. De addigra már azt is megtanulták, hogy rengeteg idő telik el a két Napfény évszak között. Még mindig nem sejtitek, mit találna különösnek egy földi itt nálunk?

A hallgatag Tomi volt a legokosabb. Most ő szólalt meg.

-Lehet, hogy a földieknek nincsenek légzőgumóik?

Körbenézett. Mivel senki sem torkolta le, folytatta.

- Arra gondolok, hogy a Földön van bőven levegő. Nem kell félniük, hogy egy hirtelen rájuk törő porvihar napokra elvágja őket a levegőtől és kimerül a levegőtartalék.

- Így van – mondta a tanárnő. - Nekik nem kell viselniük ilyesmit – mutatott a testüket borító öltözékre, melyen ötletesen, afféle díszítésként de ott volt a rengeteg légzőgumó.

A mai adag

A bázis tulajdonképpen olyan volt, mint egy növény - csak éppen a föld alatt. Volt egy "szára", melyből négy szinten "levelek" ágaztak ki. A levelek voltak a járatok. Mindegyik szinten volt belőlük három- négy.

Ezt az egészet hívták egymás között a bázis lakói "falu"-nak. A "növény szárában", voltak a liftek és lépcsők, ezek kötötték össze a négy szintet. A liftek bejáratánál minden szinten egy nagyobb kör alakú tér volt, a közepén székekkel és asztalokkal. Ennek is megvolt a maga neve: ez volt a "kocsmá".

Peter Kes is aznap a járatok építéséhez volt beosztva. Ahhoz, hogy a munka után hazatérjen, a kocsmán kellett áthaladnia.

Amint odaért, a pulthoz lépett.

- Igen? - nézett rá Kor, akit maguk között Írnoknak becéztek. Kor az élelmiszereket adagolta ki az embereknek.

- Mintha nem tudnád - mondta Kes. - A mai adagért jöttem.

- Hát lássuk csak - nézegette az Írnok a képernyőjét - hm, hm... a mai adag?

Kes türtőztette magát. Hadd játssza az Írnok az eszét, mint mindig.

- Hát sajnos én nem látok itt mai adagot. Nem lehet, hogy korábban elvitted?

Kes fáradtsága egyszerre elszállt, és éber lett.

- Nem. Nem vittem el.

- Akkor sajnos valami levonásról lehet szó. Bizonyára van valami lejárt tartozásod? Vagy elköveltél valamit?

- Nincs lejárt tartozásom. És nem követtem el semmit.

- Rendben akkor utánanézek - mondta az Írnok hivatalos arccal, és keresgetni kezdett a gépben.

- Á igen - mondta és rosszállóan összecücsörítette a száját. A szökés bajusza rálógott a felső ajkára. - Van itt egy feljelentés ellened.

- Kitől?

A vékony írnok rosszállóan pillantott rá a szőke lenyalt haja és szőke szemöldöke alól.

- Nem tudom. Ha tudnám se mondhatnám meg!

- Jó. És miért jelentettek fel?

- A telep erkölcsének megsértése.

Sára - gondolta Kes, de nem mondta ki. Hallotta a háta mögött a suttogást a kocsmasztaloknál.

- Adj hitelbe.

- Óhh - mondta az Írnok. - van már tartozásod. A hó végén vissza kell fizetned. Még jobban el akarsz adósodni?

- Nincs mit ennünk.

- Óh, hát igazán kibírhatsz egy kicsit. Ha adhatok egy tanácsot ne vegyél fel újabb hitelt - Az Írnok hangja csupa barátságosság volt, és kedvesen nézett rá, mint Apa a kicsit buta, de szeretett gyermekére. Kes türtőztette magát és nem ugrott a torának, hogy megfojtsa. Nem akart újabb levonásokat. A háta mögött röhögés hallatszott. Jól szórakoztak a többiek.

- Tudod nagyon jól, hogy nem rólam van szó. Meg kell etetnem a lányomat.

- Áhh, tényyleg - mondta az Írnok. Elgondolkodva bólogatott. Háta mögött csend lett. Megvan nekik az esti műsor - gondolta Kes.

- El is feledkeztem a lányodról Kes. A kis Timike. Ha nekem ilyen lányom lenne, én jobban vigyáznék magamra...

Kes betonarccal nézett vissza rá.

- Mire célzol?

- Ééén? Én nem szoktam célozgatni. Nem érek én rá ilyesmire. Meg nőzni se érek rá.

Aha, gondolta Kes. szóval tényleg Sára miatt. De közben egy-kedvű maradt az arca. Nem akart örömet szerezni az Írnoknak, sem a várakozó nézőközönségnek a háta mögött.

- Ha kiszórakoztad magad... - kezdte lassan.

- Kiszórakoztam magam? Hogy beszélsz te? Én itt dolgozom, te meg hülye kérdésekkel zaklatsz! Menj innen - a kis ember hüen utánozta a sértődött hivatalnokot.

Kes látta, amint az Írnok diadalmasan lesi a hatást a közönségen. Kes és a lánya vagy nem eszik, vagy Kes megalázkodik - ezt mindenki tudta.

Gondolkodott egy picit, aztán hirtelen áthajolt a pulton az Írnokhoz, úgy, hogy az arcuk majdnem összeért. Olyan gyors volt, hogy a bajszos kis ember csak hátrahőkölt, de nem tudott hátralépni.

Kes szeme villámlott, az arca elváltozott. Merev szemmel nézett az Írnok szeméi közé, és úgy mondta:

- Kedves Kor úr, elnézést, ha feltartottam. Nem volt szándékomban. Lenne szíves nekem két adagot kölcsönözni?

A hangja kifogástalanul udvarias volt, és vigyázott, hogy ne érijen hozzá a kis emberhez. Elég közel volt ahhoz így is, hogy lássa: az mennyire megijedt.

- Há...khehh - a kese kis ember ijedten köszörülte a torkát - persze, ha kedvesen kéred...

Hátrament, hogy keressen a hűtőben két adagot. Kes visszafordult a kocsmasztal felé. Öten ültek ott. A Brondt fivérek magas, szőke emberek voltak, akik ugyanúgy a járatok bővítésén dolgoztak, éppen ezért ugyanúgy fáradtnak látszottak, akár csak ő. És ugyanúgy nem tudhatták, hogy nem maradnak-e ott holnap, vagy holnapután az egyik járatban, egy földrengés után. Vékonyak voltak, arcuk beesett, és rosszindulatú. Egyiknek sem volt felesége. Az asszonyok nem szerették őket a durva modoruk miatt.

A másik két férfit Tillmannak és Bossnak hívták: mindketten a Tanács tagjai voltak.

- Ők is azok közül valók, akik a levonásról döntöttek - gondolta Kes - és most kijöttek ide, megnézni a hatást.

Bossnak a felesége is ott volt: egy kövér, nagyszájú asszony, aki a szokottnál is tarkább ruhákban járt.

Hosszan nézte őket. A férfiak elfordították a fejüket, de Boss felesége vigyorogva nézte.

Az Írnok meghozta a két adagot és asztalra csapta.

Ahogy Kes elment, hallotta ahogy a kisebbik Brondt utána szól.

- Én a helyedben hagynék belőle holnapra is... Mit lehessen tudni...

Hálás röhögés volt a válasz.

Sára

Sára egy tanácsstag felesége volt, akit Carlos Salinasnak hívtak. Sárának szőke, hosszú haja volt. Arca szabályos volt, termete alacsony, de karcsú és arányos. Carlos ellenben nagydarab volt és fekete. Sára tulajdonképpen nem akart Salinashoz menni, de miután apja meghalt és egyedül maradt, engedett Carlos kitartó udvarlásának. Nemrégien házasodtak össze, de máris bajok voltak közöttük.

A dolog úgy kezdődött, hogy Salinas berúgva ért haza. Tanács-tag lévén megengedhette magának az italt. A részeg Salinassal Sára nem akart lefeküdni, aki ezt zokon vette, és elverte Sárát.

Másnap, amikor kijózanodott, látta, hogy Sára tele van zúzódásokkal, és sántít. De amint a felesége szemébe nézett, látta,

hogy az eleven szem mit sem veszített korábbi fényéből. Sára szép halkán beszélni kezdett hozzá.

- Holnap is be akarsz rúgni?

- Az én dolgom, mit teszek - mondta Salinas.

- Így van - mondta Sára szelíden és kedvesen. Kék szemei nem is lehettek volna ártatlanabbak. - Figyeltelek tegnap, amikor lefeküdtél. Nagyon mélyen aludtál. Részegen az ember mélyen alszik.

- És?

- Semmi - folytatta Sára szelíden. - És amikor már szép mélyen aludtál, én elkezdtem válogatni a konyhakések között. Nem sokáig, mert rájöttem, hogy a középső a legjobb. Az nem kicsi, és elég éles.

- Mi? Mit akarsz?

- Aztán odamentem hozzád - mondta Sára továbbra is szelíd hangon - és a torkodhoz tettem a hegyét. Nem ébredtél fel. Arra gondoltam, hogy na most már nem is fogsz.

- És miért nem bökted bele?

- Mert engem becsületre neveltek. Ha nem figyelmeztetlek előtte, az olyan, mintha hátbadöfnélek. Nekem azt tanították, hogy nem szép dolog hátbadöfni valakit.

Carlos hallgatott.

- De most már szólok. Ha még egyszer megütsz, megöllek álmodban. Most már megtehetem, mert már szóltam. Most már nem olyan mintha hátbadöfnélek.

- Nem mered. Kiraknak a faluból.

- Hát próbáld ki - mondta Sára szelíden, és kék szemét pajkosan Salinas szemébe fúrta. - De ne aludj el nagyon mélyen -

mondta mosolyogva, és a testét borító színes ruhák közül elővette a közepes konyhakést és szeretettel nézte. - Ez mindig nálam lesz.

Salinas attól fogva nem bántotta az asszonyt. Már csak azért sem, mert nemsokára részegen leesett a lépcsőn, és hosszú időre Thabo doktor kezei közé került. Sára pedig egyedül maradt. Szemei továbbra is kedves kéken ragyogtak, a sebei pedig felgyógyultak.

Ajándék

Kes kibontotta az egyik csomagot. A hétköznapi adag volt: az a nem ízes, nem szép, téglalap alakú barna gabonaőrlemény, amit sóskával dúsítottak, hogy megelőzzék a vitaminhiányt. Kettétörte, és az egyiket a lányának adta.

Timi elgondolkodva tette a tányérjára.

- Apa, tudtad, hogy a földieknek nincsen légzőruhája?

- Igen.

- Én nem. A Földön mindig elég a levegő?

- Aha. Annyi van nekik, hogy nem tudják hova rakni. Az ágy alatt is az van, meg a szekrényekben is. Be se férnek a ruháik a sok levegőtől.

Timi nevetett. Kes is. Nagyon szerette megnevetetni a lányát.

Lakásuk kicsi volt, de mégis minden elfért benne. Hétszer öt lépésnyi volt az ő birodalmuk, mely a vécét leszámítva most két helyséből állt: egy nappaliból, meg abból, amiben aludtak. A válaszfalak szekrényekből voltak. Ha másképp rakják el a szekrényeket, lehetett volna három pici szobájuk is. De ők csak kettőt alakítottak ki.

Kinyílt a lakásuk ajtaja, és Sára lépett be rajta.

Odalépett Timihez, és megcsókolta. A kislány átölelte a nyakát és úgy csókolta vissza. Sára Kesre nézett, és ruhái közül egy csomagot vont elő. Ez fényes papírban volt.

- Úristen édesség! - sikkantott Timi.

- Az - mondta és újra megcsókolta Timit. Aztán Keshez ment és őt is.

- Hallottam, hogy levontak tőled egy adagot.

- És még többet is levonnak, ha ide jársz.

- Ne járjak?

- Meg tudnám én tiltani neked? - nevetett Kes. - De a tanács meg fog vádolni, hogy elcsábítottalak, amíg Salinas beteg volt.

Sára mindig elsőre kimondta, amit gondolt:

- Elég baj, hogy nem tetted meg.

Kesnek meghalt a felesége az egyik porbetörés során. A porbetörés gyakori esemény volt a faluban. A Taurt felszíne a Jég évszakában állandó mozgásban volt. Sok tonnányi portömegek csúsztak meg egyszerre és zúdultak le valahova a Taurt mélyébe. Ez pedig rengéseket okozott, melyek megrepesztették a falu falait. Egy ilyen rengésben halt meg Kes felesége, a beömlött por temette maga alá. Ha falu lakói képesek lettek volna a bolygó felszínére építkezni, nem lettek volna ilyen porbetörések. De a Taurton a Jég évszakában tulajdonképpen megszűnt az állandó felszín. Az a domb, ami egyik nap megvolt, a másik nap már teljesen eltűnt. A telepéseknek hamar meg kellett a tanulniuk, hogy a felszín alatt mélyen találnak csak többé-kevésbé állandó talajt, amire építeni lehet.

- Nem tehetem meg - mondta Kes - nem vehetlek feleségül.

- De én hozzád mennék. Elválnék Salinastól.

- Az Atya nem engedné. Salinas tanácsstag, és az Atya legjobb embere.

Sára addig szelíd kék szeme villant egyet, aztán a falhoz vágta az egyik tányért, történetesen azt, amiből Kes evett. Aztán Kes-re nézett bocsánatkérően, és mindketten elnevették magukat.

- Nem változol - mondta Kes.

- Nem változom - hagyta helyben Sára. - De azért így is szeretetek?

- Szeretünk - mondta Kes.

- Nagyon szeretünk - monda Timi.

Kes kertje

Kes és barátja Tent szabad idejükben ki-kimentek a felszínre. A Napfény évszakának a végén jártak, amikor utoljára kimentek és elsőnek Kes "kertjét" nézték meg. Kes jött rá, hogy a porból fákat lehet nevelni és "kertje" ezekből a fákból állt a telep közelében. A fák nevelése nehéz volt. Úgy kezdődött, hogy Kes talált néhány növényt, amik képződményt, amik látszólag porból voltak. És lehet, hogy abból is voltak, de valahogy összeállt a por, és hajlékony ellenálló ágakat alkotott. Kes kiásta ezeket, és elültette a falu közelében, hogy megfigyelhesse őket. A fák azonban nem nőttek. Egyszer azonban, amikor egy csomó port rázott le a ruhájáról, észrevette, hogy a növények vibráló gyorsasággal vonzzák azt magukhoz, és be is építik. Ettől kezdve port hordott a növényeknek. Bizonyos helyekről származó porokat megkötötték a növények, és növekedni kezdtek tőlük, más fajta porokat meg nem.

Kes az nyugodt le, hogy a növények nem összevissza nőttek. Ha egy ág elég nagy lett, azon újabbak lettek, és így szabályos alakú fák keletkeztek. Az ágak kívülről nagyjából gömb alakot képeztek, belül azonban hagytak egy üres helyet, ami szintén

gömb alakú volt. Kes nem tudta volna megmondani, hogy ezek a fák élnek-e. Az azonban biztos volt, hogy beléjük van programozva az, hogy milyen alakzatban növekedjenek.

Amint Tenttel a ligethez érkeztek egy állatot láttak. Az ilyeneket maguk között teknősnek hívták. Sokban emlékeztetett egy nagy földi teknősre, főleg abban, hogy testét alul-felül páncél fedte. Négy lába azonban izmos ragadozó láb volt, melyet úszó-hártya-szerűen szét tudott terpeszteni. Ekkor biztosan állt a homokon, és nem süllyedt bele. Ha azonban a hártyákat összehúzta, akkor ásni tudott a homokban. Nyaka hosszú volt, és be tudta húzni a páncéljába, akár csak a lábait. Ahogy behúzta őket, a nyílásokat légmentesen tömítette.

Az a teknős, amit találtak, dögöltnek látszott. Legalábbis nem mozdult, feje és lábai be voltak húzva. Ahogy közelebb értek, megelevenedett és megpróbált elmenekülni. De mind a négy lába sérült volt, így csak kínos vánszorgás lett a menekülésből. Nem sokkal odébb az állat újra bezárkózott, Kes pedig izgalomba jött.

- Ne engedjük el!

Kötelet hurkolt a teknős páncéljára, miközben Tent a kötélmásik végét hozzákötötte egy porfához.

Néhány nap múlva újra kint jártak. Meglepődve tapasztalták, hogy az állatnak semmi baja, sőt már járni is tud. A porfák alsó ágai azonban eltűntek - feltehetően az állat legelte le.

Kes és Tent leültek a porba és figyelték. A teknős otthonosan mozgott sétálgatott a ligetben, de szemmel láthatóan nem a fák érdekelték, mert folyton a távolabbi dombok felé tekintgetett nagy szemével. Hamarosan kiderült miért: újabb három teknős jelent meg. A két taurti férfi mozdulatlanul bámulta őket. A teknősök közelebb óvakodtak, majd hosszú nyakukat nyújtogatva nekiláttak, hogy megegyék a fák alsó hajtásait. A megkötözött példány, akit Kesék Billnek neveztek el, odament hozzájuk.

Összedörzsölte fejét a másik teknősökkel és bonyolult hangokat hallatott. Volt benne olyan rész, ami ajtónyikorgásra emlékeztetett, volt ami madárhangra. A többi teknős hasonlóan válaszolt.

- Be kell kerítenünk a ligetet - mondta Tent.

- Nem fognak nagy kárt tenni. Szerintem újra nőnek a fák ágai - mondta Kes. – Nézd, ott azon már jönnek az új hajtasok.

- Nem is erre gondoltam. Csapdába kéne ejtenünk őket.

- És? Állatkert lesz gyerekeknek?

- Nem. Itt az ideje, hogy megkóstoljuk őket.

- Lehet, hogy fölfordulnánk tőlük.

- Lehet, hogy nem. És akkor nem éheznenk.

Még aznap munkához láttak. Kötelekkel körülhurkolták a ligetet, és csak egy bejáratot hagytak. A bejáratához ajtót tettek. Ez befele csapóajtószerűen nyílt, kifele viszont sehogy. Meg is figyelték a működését. A teknősök eleinte a kötelek körül keringtek, de nem tudtak átmászni rajtuk. Aztán az egyikük benyomta az ajtót az fejével, és bement. Az ajtó bezárult mögötte. Nemsokára még másik három követte.

- Hamarosan be kell zárunk az ajtót - nevetett Kes. - Ez a kis liget nem bír el sok teknőst.

- Azért még jöhetnek - mondta Tent.

- Nahát, állattenyésztők lettünk - vigyorgott Kes.

- Igen. De ha nem makacskodsz azokkal a porfákkal, nem sikerült volna.

Rossz kenyér

A tanácsterem fölülről a negyedik szinten helyezkedett el, közepe. Ez volt a legbiztonságosabb hely: itt nem voltak porbetörések.

A teremben egy ovális asztal volt, rendszerint azt ülte körül a nyolc tanácsstag és az Atya. A neve Lars Thorsten volt, de senki sem szólította így. Negyven éves, dús hajú, jóképű férfi volt. Szőke volt, de a szeme majdhogynem fekete. Átható értelmes tekintettel nézett mindenkire. Nemcsak értelmesnek látszott, hanem az is volt, ahogy egy előjáróhoz illik. Ő volt a taurti vallás vezetője, és egyben a tanács feje. Tekintélye azonban nemcsak a személyes tulajdonságain, vagy a hiten nyugodott. Az Atya kezelte a telep vezérlőtermét. A vezérlőteremből szabályozni lehetett a szintek energiaellátását, nyitni lehetett a rak-tárakat, el lehetett szigetelni a szinteket a levegőellátástól - egyszóval szinte minden lényeges dolgot lehetett innen irányítani. A vezérlőterem mellett volt az Atya szállása, ahol ő egy-magában élt: még nem volt családja, bár rebesgették, hogy hamarosan megnősül. Eddig még minden Atyának volt felesége, és mindegyiküknek született gyermeke.

- Súlyos dolgokat kell ma megtárgyalnunk - mondta az Atya. Mély hangja volt, ami kellemesen zengett. A tanácsstagok bólogtattak.

- Vegyük előre a súlyosabbat - mondta az Atya. - Mind tudjátok, hogy a telepen járvány ütötte fel a fejét. Hallgassuk meg erről Jant.

Jan Schmidt, a legöregebb tanácsstag megköszönte a torkát.

- Nos - mondta Schmidt tisztelettudóan - nem tudjuk biztosan, hogy járvány. Mindenesetre sokan betegedtek meg egyszerre. Thabo doktor azt mondja, hogy ételmérgezés is lehet. Elkezdtem vizsgálni. Elsősorban azokat néztem meg, akik nem betegedtek meg. Ők nem ettek mostanában kenyeret. Vagy mert nem kaptak, vagy mert mást ettek.

- Vannak ilyenek? - vonta fel a szemöldökét az Atya. A sóska-val dúsított gabonakészítményt hívták kenyérnek, és mindenki azt ette.

- Igen - mondta Schmidt. - Ilyen például Peter Kes, akitől éppen a tanács vonta meg az adagot. Vagy a barátja, Tent.

- Ó, ez figyelemreméltó - mondta az Atya.

- Thabo doktor megvizsgáltatta a kenyeret - folytatta Schmidt - és idegen anyagot találtak benne. Nem tudnak rájönni mi az, nem hasonlít semmire, amit eddig ismert.

- Ezt hogy értsem?

- Az élelmiszereink összetételét nagyjából ismerjük. De ez nem hasonlít ahhoz. Bár kétségkívül emészthető.

- Ezt honnan lehet tudni?

- Hát, Thabo megvizsgálta az embereket, akik ették, meg... meg azt is, ami kijött belőlük. A székletükben ez az anyag már eltűnt. Megkértem Neckar tanácsstagot, hogy vizsgáljuk felül a kenyér gyártásának folyamatát. Semmit sem találtunk, ami változott volna, egy dolgot kivéve.

- Mi az?

- A kettes szinten lényegesen több kenyér készült, mint eddig. Megpróbáltunk rájönni, mitől van ez. Azt láttuk, hogy semmi-vel sem termett több gabona, mint eddig. Nem tudunk másra következtetni, minthogy valaki tesz valamit a kenyérbe. Még-hozzá ezt az anyagot, amiről nem tudjuk, hogy mi.

- Ki dolgozott mostanában a kettes szinten?

- Itt van nálam a lista. Kettő van köztük csak, aki nem betegedett meg. Ezek Peter Kes, és a barátja, Tent. Kifaggattuk őket. Beismerték, hogy a felszínen állatokat találtak, melyek húsát megették. De azt tagadták, hogy ezek húsát beletették volna a gabonába.

Neckar vette át a szót:

- Bátorkodtam Kest beidézni a tanács színe elé, hogy kihallgathassuk.

- Jól tetted - mondta az Atya. - Amúgy is itt van a másik ügye is.

Neckar megnyomott egy gombot a kezén levő karkötőn és beszélni kezdett.

- Johnny, hozd be kérlek Kest - mondta.

A terem ajtaja kinyílt, de nem Kes jött be rajta, hanem egy furcsa lény. Kes némi késéssel követte.

- Mi ez? - hördült fel Boss.

- Sajnos nem tudom megmondani - mondta Kes udvariasan. - Néhány hete befogtam a felszínen néhány teknőst és Tenttel együtt tenyésztetni kezdtük őket.

- És ki adott erre engedélyt? - kérdezte az Atya.

- Nem tudok olyan törvényről, ami megszabná, hogy szabad időmben nem tanulmányozhatom a Taurt élővilágát - vágott vissza Kes. - Talán többet kellene törödnünk azzal, hogy mi van kint, ahelyett, hogy elássuk magunkat itt bent.

- Megint kezded? - kérdezte Neckar. - Csak nem az űrhajózással akarsz jönni megint?

- Úgyis hiába beszélek nektek.

- De beszélj csak - mondta az Atya nyugodtan. - Szívesen meghallgatunk.

Kes megvonta a vállát.

- A Taurt az otthonunk, de a temetőnk is egyben. Nézzétek meg a történelemkönyveket: a faluban egyre kevesebben laknak. Amíg még vagyunk elegen, és tudunk valamit abból, amit az

őseink, el kell innét mennünk. Tudom, erre az a válasz, hogy nem tudunk úrhajót építeni. De erről nem tudhatunk semmit, mert az összes adat a központi könyvtárban van, és nem férünk hozzá.

Nem mondta ki, de mindenki tudta: a központi könyvtár a vezérlőterem számítógépén van, és az Atya ellenőrzi.

- Nos, Peter Kes, hadd emlékeztesselek - mondta az Atya - hogy erről a tanács döntött. Igen, igaz, hogy a Taurton nehéz az élet, és én fohászkodom az Istenhez mindennap, hogy ez ne így legyen. Mint ahogy azért is, hogy őrizze meg a falu egységét. Mi lenne, ha a falu egyik fele nekiállna hajót építeni? Én tudom, mert eleget tanulmányoztam az erre vonatkozó műszaki adatokat: sok energia, és sok vesződés árán építene valamit, ami aztán valószínűleg nem működne. Közben természetesen éhen halnánk, senki nem védené meg a telepet a porbetörésektől, és senki nem termelne kenyeret. És mi lenne, ha mégis sikerülne elindítani azt a hajót?

Az utolsó mondatot már emelt hangon mondta az Atya. Senki nem válaszolt.

- Nos, megmondom nektek mi lenne. A Föld olyan messze van, hogy akik elindulnának, már nem érnének oda. Persze nemcsak azért nem érnének oda, mert messze van. Azért sem, mert nem tudunk elegendő élelmet felhalmozni, amit magunkkal viszünk.

Az Atya újra lehalkította a hangját, és tárgyilagosan kérdezte Kestől.

- Vagy talán ez a lény lenne az, akiből élelmet nyerünk?

Kes megvakarta a fejét.

- Hát, ezt most már nem merném mondani. Akit mi megszelídítettünk, az a teknős volt. Aztán megetettük gabonával, mert kíváncsiak voltunk, hogy megeszi-e. Megette. De aztán ez lett belőle.

- Eeez? - hüledezett Schmidt. Ő már látott teknőst fiatalkorában.

A lény csak a páncéljában emlékeztetett teknősre. A páncéljából gabonaszerű nyúlványok nőttek ki, pont olyanok, mint amiket a járatokban termesztettek. Nem látszott, hogy lenne neki lába, keze, vagy feje, ellenben remekül tudott haladni ezekkel a gabona-karjaival. Most éppen a tanácsasztalt araszolta körül lassan.

- Hát igen. Az átalakulás döbbenetes. Mint ahogy az egész Ta-urt az. Azt hiszem, hogy az itteni élővilág sokkal rugalmasabb a földinél, és hihetetlen gyors átalakulásokra képes, ha idegen anyagokkal találkozik. De mindegy, a teknős ehető - mi Tენტtel megkóstoltuk.

- És hogy került a teknős húsa, vagy mije az ételünkbe? - kérdezte Schmidt.

- Hát ez elég furcsa - mondta Kes. - Ezek az ízék szaporodnak. Belegyökereznek a földbe, mint a mi gabonáink, hajtásokat hoznak, aztán újra ilyen növények lesznek belőlük. Sokkal gyorsabban nőnek, mint a mieink. Mi ugyan vigyáztunk, hogy ne keveredjenek bele a rendes gabonába, de mégis előfordultott ilyesmi. És ezeknek a hajtásait is learathattuk a kettes szinten.

- Tudsz róla, hogy szinte mindenki megbetegedett, aki a te torzszülőttedet elfogyasztotta? - üvöltötte Boss magánkívül.

- Ez is furcsa - mondta Kes. Én megkóstoltam a hajtásait ennek a lénynek. Ettem a teknősből is. Semmi bajom. A kenyérből persze nem ettem, mert azt nem kaphattam az utóbbi napokban.

Kis szünet következett. Az Atya körbenézett a tanácstagokon.

- Azt hiszem eleget tudunk. Köszönjük Kes, hogy őszinte voltál hozzánk. Ez azonban nem enyhít azon, hogy felelőtlen voltál, és betegséget hoztál a falura. Ezért...

- Atyám - mondta Kes. Ezen mindenki megdöbbsent, mert az Atya szavába nem szoktak belevágni. - Atyám, csak egy szóra. Ezen a telepen több száz év óta senki nem volt annyira kíváncsi, hogy megszelídítsen egy taurti állatot, és élelemhez jusson belőle. Nekem sikerült. Lehet, hogy ez lesz a megmenekülésünk...

- Nem! Minden jel szerint ez lenne a halálunk - ha hagynám neked Kes, hogy kiirtsd a falut! De nem fogom.

Kes szólni akart, de az Atya felemelte a kezét.

- Eleget beszéltél erről. De ha már itt vagy, még egy dologról szólnod kell: mi van közted, és Sára Molinari között?

Kes arca pirosra váltott.

- Sára az egyik legkedvesebb ember, akivel valaha találkoztam. És szívesen beszélek vele.

- Attól tartok Kes, hogy te nemcsak beszélsz vele. Tudsz róla, hogy Sára állapotos, miközben a férjét már hónapok óta Thabo doktor ápolja?

Kes meglepődöttnek látszott.

- Állapotos? De hát nekem nem mondta...

- Úgy? Neked mondania kellett volna? Mert kije vagy te neki?

Kes nem válaszolt.

- Akkor hadd mondjam el én - folytatta az Atya. - Sára azt hangoztatja, hogy te vagy a legkedvesebb neki a faluban. Vagy talán tagadod?

Kes továbbra is csak hallgatott.

- Hiába is tagadnád, hiszen sokan hallották. Mint ahogy sokan látták, hogy hozzád jár esténként. Csak veled látták, mással nem!

Kes töprengésbe merült, és nem válaszolt.

- Peter Kes, azt javaslom a tanácsnak, hogy a saját munkádon felül kényszermunkára ítéljen, fél adag étellel egy évre. Részenben erkölcstelenség miatt, részben a telep megmérgezése miatt.

- Ez azt jelenti, hogy nem mehetek ki a faluból, igaz? És Tent?

- Rá is hasonló büntetést kell, hogy kiszabjunk. A telep megmérgezésében ugyanúgy vétkes, mint te.

Kes mély levegőt vett. Hangjából kétségbeesés hangzott.

- Nézzétek, tudom, hogy sokatokat megsértettem. Tudom, hogy nem jó a modorom. Tudom, hogy kimondtátok, hogy az úrhajózásról fantáziálni tiltott dolog, én viszont ennek ellenére úrhajózásra biztatom az embereket. Lázítom - ahogy ti mondanátok.

- Szép, hogy beismered - mondta gúnyosan Neckar.

- Igen beismerem - mondta fáradt hangon Kes. - De most itt komolyabb dologról van szó. Elpusztulunk ezen a bolygón, értesítetek meg. A gyerekeink már nem lesznek elegendően ahhoz, hogy a járatokat fenntartsák, és elég élelmet termeljenek. Új élelemforrásra van szükségünk. Ha nem mehetünk ki a felszínre, az állattelep elpusztul, és én nem tudom mikor tudok új teknősöket befogni. Talán évszázadokig nem lesz ilyen lehetőségünk. Könyörgöm, itt nem rólam van szó.

Kes körbenézett. Kőarcok néztek rá vissza. Ki gyűlölettel, ki megvetéssel, ki sajnálkozással.

Ezért kényszermunkára visznek

Sára és Kes nem találkozhattak többé kettesben, ezt rendelte el a tanács. Salinas felgyógyult, és ügyelt arra, hogy ne is történhessen ilyesmi. De ha ez nem lett volna elég, most maga Sára esett ágyynak.

A gyerekek azonban továbbra is találkoztak az iskolában. Salinas első felesége is meghalt, tőle volt egy gyereke, Pedro. Addig sem szerették egymást Timivel, de azóta, hogy Timi apját elítélték, Pedro még többet bántotta Timit.

Aznapra már vége volt a tanításnak, amikor Pedro megállt Timi mellett.

- Hova mész?

- Munkába. A hármas járatban aratjuk a gabonát.

- Az jó. Én nem dolgozom, ápolom anyámat.

Az anyámat szót gúnyosan mondta.

- Jól teszed.

- Apád is ápolgatta. Ápolhatná most is.

Timi egy darabig nézte, aztán Pedro arcába vágott. Utána el akart futni, de elcsúszott. Pedro utolérte, és a hajánál fogva fölráncigálta. Egész a haja tövénél fogta meg, így Timi jóformán mozdulni se tudott.

- Te is apád mellé akarsz menni az egyes járatba? Az jó hely lenne nektek. Majdnem mindennap van porbetörés. Ja persze, most a négyes szinten van büntetőmunkán. Az is jó - vigyorgott Pedro. - Azt hiszem jelentem, hogy verekszel. Talán apád után küldenek dolgozni.

Timi nem válaszolt. Nem sírt pedig nagyon fájt neki, ahogy Pedro majdnem kihúzta a haját. Pedro szerencsére hirtelen öszszecsuklott: Tomi térdelt bele hátulról a lábaiba. Pedro felhördült és a támadóra vetette magát, akit hamar le is gyűrt volna: Tomi egy fejjel volt kisebb nála. Közben azonban Timi is becsúszott a küzdelembe: Pedro hátára csimpaszkodott, majd elszántan megpróbálta kinyomni a fiú szeméit. Erre az elengedte Tomit, lerázta magáról Timit is, majd dühöngve elszaladt.

A két harcostárs nem úszta meg sérülés nélkül: Timi hajából csomók tépődtek ki, Tominak meg vérzett az orra. De ahogy egymásra néztek, elnevelték magukat.

- Úgy nézel ki, mint egy boszorkány a filmekben - vigyorgott Tomi.

- Te meg mint akit elvert az apja - kacagott Timi.

Aztán körbenézett, hogy hallja-e őket valaki. Az osztályteremben azonban már nem volt senki.

- Van még egy kis időnk, amíg munkára kell jelentkezni. Mutatni akarok valamit.

Kézen fogta Tomit, elindultak le az osztályteremből. A terem a felszínen volt, így a gyerekek a lila nap fényében tanulhattak. Ez volt az egyetlen fényűzés ezen a bolygón: egy olyan épület felépítése, amit a Jég évszakának beköszöntével úgylis elnyel a por, és sohasem találják meg többé. És várni kell egy újabb Napfény évszakra, amíg újra felépítik.

A liftben mogorva felnőttekkel találkoztak, akik munkába, a második műszakba siettek. Nem szóltak hozzájuk, a Púpos kivételével, aki megeresztette a szokásos viccét:

- Hehe, csak nem dolgozni mentek? Ha nehéz a fejetek, dolgozni kell mennetek!

Amivel azt akarta mondani, hogy a gyerekek buták. Nem válaszoltak neki. Elérték a kettes szintet, ahol kiszálltak: itt kellett munkára jelentkezniük. Megvárták, míg elmegy a lift a többi munkással, majd Timi ismét körbenézett, és a vészkijárat felé húzta barátját. Ez volt az a lépcső, ami a szinteket is összekötötte. Egy ajtó zárta le, amit Timi karkötője nem nyitott. Vész esetén persze automatikusan nyílt, de ilyenkor zárva volt.

Odamentek, és Timi megpróbálta belökní. Nem ment.

- Ez sosincs nyitva, csak vész esetén - magyarázta neki Tomi.

- Naná, tudom, kisokos, de reggel még nyitva felejtette valaki. Azt hittem be tudunk menni... A fenébe... Pedig még sose jártam ott.

- Hát esetleg be tudunk menni - mondta Tomi.

- Hogy? - Timi szeme felragyogott. Tomi egy pillanatra ezekbe a szemekbe mélyedt, és kicsit elszédült.

Aztán a zsebéből egy csavarhúzót vett elő, és nekiállt, hogy szétszedje a karkötőjét.

- Mit csinálsz? Ez tilos.

- Nyugi, már csináltam - mondta Tomi, de azért gyorsan körülnézett. Nem jött senki.

A csavarhúzóval állított valamit a karkötő belsejében, aztán az ajtóhoz érintette. Az nyomban kinyílt. A két gyerek besurrant, mire az ajtó bezárult mögöttük. Ezzel együtt felgyulladtak a lámpák a lépcsőház tetején.

- És most? - kérdezte Tomi. Enyhén visszhangzottak a szavai az üres lépcsőházban.

- Lemegyünk a négyes szintre.

- Hova??

- Jól hallottad.

- És mit akarsz ott? A büntetőtelepen akarod meglátogatni apádat?

- Neem. Úgyis észrevennének. De kíváncsi vagyok a vezérlőteremre.

- Micsoda? Te meglebegtetted? Az Atyán kívül senki nem mehet be. A tanácsstagok is csak akkor, ha az Atya engedi.

- Tudom.

Hangosan dobogva mentek a lépcsőkön, de még nem jutottak el a harmadik szintig. Sokkal tovább tartott, mint lifttel.

- És hogy akarsz bejutni oda? - kérdezte Tomi.

Timi megállt, éppen úgy, hogy a lámpa a feje fölött volt. Az orra és az álla hosszú árnyékokat vetett, a szemgödre csak egy feketeség volt. Tomi szinte megijedt tőle: olyan volt, mint egy felnőtt.

- A karkötőd szerintem azt is nyitja.

Tomi hallgatott.

- Nincs igazam? - kérdezte félénken Timi.

Tomi megdörgölte az orrát. Timi a vállára tette a kezét.

- Csak nem félsz?

- Háát...

Timi bánatos képet vágott, nagyon bánatosat. Tomi ránézett a megnyúlt arcra és a bociszemekre, majd mindketten elnevettek magukat, szinte egyszerre.

- Na jó, nézzük meg - mondta Tomi.

- És egyébként mit csináltál a karkötőddel?

- Utánanéztem, hogy lehet megbarkácsolni. A könyvtárban. Azt hiszik, minden ilyen könyvet eltüntettek, de nem. Van ott egy könyv, az a címe, hogy Elektronika a gyakorlatban. Abban le van írva, hogy működik az ilyesmi.

- Le van írva benne a karkötő? És a tanács nem vette észre?

- Nem a karkötő van leírva benne. Csak az elve. Nagyon sokat kellett nézegetnem a karkötőt, amíg rájöttem, hogy mi micsoda benne, de rájöttem. Csak be kellett állítanom a megfelelő frekvenciára.

- Frek... micsodára?

- Mindegy. A lényeg, hogy most nyitja a zárt ajtókat. Addig állítottam, amíg sikerült.

Mentek lefele a lépcsőn, amely egyhangúan dobogott alattuk. Tomi törte meg a csendet.

- Ezért kényszermunkára visznek bennünket.

- Ha elkapnak. Tudják azonosítani, kinek a karkötője nyitotta?

- Nem tudják. Ez az általános vésznyitó frekvencia, amit használtam. Nem tartozik senkihez. Nem tudják ki volt - ha egyáltalán rájönnek, hogy járt itt valaki... Úristen - nézett a karkötő órájára - már elment egy negyedóra. Ne menjünk inkább vissza?

Timi válasz helyett újra megindult lefelé a vaslépcsőkön. Tomi - mit tehetett mást - trappolt utána.

A vezérlőterem előtt

- Mondtam, hogy sikerül - jelentette ki Timi.

Tomi csak fűjt egyet. A siker bizony majdnem elmaradt. Karkötője nem nyitotta a tanács folyosójának ajtaját. Csorgott róluk a veríték miközben piszkálta a karkötőjét a csavarhúzóval, Timi meg leste, hogy nem jön-e valaki. Szerencsájuk volt, mert a Tanács ülésezett, a munkások pedig már a kertekben dolgoztak, úgyhogy nem jött senki. A kísérletezés azonban sokáig tartott, és mire sikerült kinyitni az ajtót, már majdnem a munkahelyükön kellett volna lenniük.

- Forduljunk vissza - mondta Tomi.

- Már nem érdemes. Így is, úgy is elkésünk. De talán a teremben tehetünk valamit, hogy ne vegyék észre.

Timi ezt szinte álmodozva mondta, mint a kislány, aki alig várja, hogy a kedvenc babáival játszhasson.

- Mi az Istent akarsz csinálni? Talán kirendelsz mindenkit a munkából, hogy ne vegyék észre: nem vagyunk ott?

- Nem is rossz ötlet - ragyogott fel Timi szeme.

- Te tényleg meglebgyantál - mondta Tomi.

- Tényleg vissza akarsz menni?

Tomi habozott egy picit.

- Soha az életben nem fogok ide eljutni még egyszer...

- És?

- Hát én is kíváncsi vagyok. Menjünk, a fenébe is. Legfeljebb odakerülünk Apád mellé.

- Igen. De ott csak fele adagot kapunk enni.

- Tudom.

- És ott nagyon meleg van. Sokkal melegebb, mint a folyosókon. Mert ott nagy lámpák is égnek.

- Tudom.

- És van aki belehal, mert nem bírja.

- Tudom. Menjünk már, ne ijesztgess tovább.

Timi nevetett. Aztán továbbmentek egy nagy ajtó elé, amire ki volt téve a belépni tilos jel, és rá volt írva: Vezérlőterem.

Tomi ezúttal kevesebbet babrált a karkötőjén, mire az ajtó kinyílt. Szerencsájuk volt, a teremben nem volt senki.

Találkozás a géppel

Műszereket vártak, villogó fényjelzéseket, vezérlőpultot, mint amilyet egy régi földi filmben láttak. De nem volt semmi ilyesmi. A fény ugyan magától felgyulladt, amint beléptek, de egyelőre ezt tűnt az egyetlen különbségnek a többi helyiséghez képest.

Az üres teremben volt néhány fotel, furcsamód a fal felé fordítva. A falon egy kis nyílás volt, zöldesen derengő fény áradt belőle. Timi belenézett, majd bele akart nyúlni, Tomi azonban lefogta a kezét.

- Ne! Ez azt hiszem ujjlenyomat olvasó.

- Mi?

- Az atya bedugja a kezét, és akkor valószínűleg megnyílik ez a fal. A fal mögött ott lehet a vezérlő számítógép. Ha te nyúlnál bele, valószínűleg vészjelzést adna. De legalábbis megjegyyezné az ujjlenyomatodat. Valahogy ki kell játszanunk ezt a szerkezetet. Van valami ötleted?

- Te vagy a műszaki zseni - vigyorgott Timi.

- Semmi nem jut eszembe. Az Atya ujjlenyomatára lenne szükségünk - de az nincs itt.

Tomi újra belenézett a lyukba, majd rövid töprengés után megszólalt.

- Az kell neki, hogy az Atya ujjlenyomatát érzékelje. Ebből az következik, hogy tudja, milyen az Atya ujjlenyomata. Tehát ebben a pillanatban is itt van velünk az Atya ujjlenyomata - ebben a gépben.

- Folytasd.

- És hát a karkötőmmel tudtam eddig mindennel kommunikálni. Megkérdezem ezt a gépet, hogy mi az Atya ujjlenyomata.

Majd sugározom felé ezt a jelet. Akkor azt fogja hinni, hogy az Atya ujjlenyomatát látja.

Timi döbbsen nézett Tomira.

- Te műszaki zseni vagy...

- Nem vagyok. Csak gondolkodom - vigyorgott a fiú.

Pár perc múlva a fal kinyílt, és találkoztak a számítógéppel.

A számítógép nem volt számítógép. Legalábbis nem úgy nézett ki ahogy ők ismerték. Egy újabb terem volt, amiben ott volt maga a falu kicsinyítve. Négy szint volt ott, és mindegyiknél egy ajtó. A gyerekek beléptek az első szintre, aztán bolyongtak egy kicsit a folyosókon. Rájöttek, hogy nem is kell lépegetniük: csak elindulnak valami felé, és ez eléjük jön.

- Ez igen... De mitől vezérlőterem ez? - kérdezte Tomi.

Hozzányúlt egy "falhoz", és egyszerre feltárult előtte az elektromos vezetékek és levegőcsövek rendszere.

- Hoppá! Ezzel mindent lehet látni, azt is, amit szabad szemmel nem.

Timi odanyúlt az egyik kapcsolóhoz, amit ebben falban látott és elfordította. A folyosó sötétségbe borult. Erre gyorsan visszakapcsolta.

- Aha. Szóval innen lehet irányítani az energiaellátást - szögezte le Timi.

- Akkor most mi vagyunk a falu urai - dünnyögte Tomi. - Mit csináljunk?

- Varázsoljunk... - válaszolta Timi.

Mondjunk el egy imát...

A négyes szint kettes járatában, mélyen a Föld alatt nagyon meleg volt. Itt nem kellett fűteni, sőt inkább hűteni kellett volna, de erre nem pazarolták az energiát. A tanács nem bánta, ha szinte elviselhetetlenek a körülmények a szint kertjeiben, hiszen gyakran kényszermunkára ítélték dolgoztak itt. Ezzel együtt ez volt a legbiztonságosabb szint, ez volt a legmélyebben a Föld alatt, ezt sújtották legkevésbé a felszíni földmozgások. Éppen ezért itt, de a hármas járat elején volt a Tanács terme is, vastag ajtóval elzárva folyosótól.

A Tanács éppen ülésezett, amikor elment az áram. Kigyulladtak a teremben az akkumulátorokra támaszkodó helyi világítások, ezek azonban halványan pislákoltak.

Addig jó hangulatban olvasták a jelentéseket. A termés ezúttal jónak ígérkezett, és ez hál Isten cáfolta Kes szomorú jóslatait arról, hogy veszélyben van a falu jövője. A jó hangulat azonban pár perc után kényelmetlen érzéseknek adta át a helyét abban a sápadt lámpafényben. Neckar hiába hívta a többi szintet karkötőjével: úgy tűnt, megszakadt a kapcsolat mindenkivel. Ez példátlan volt. Boss odament az ajtóhoz, és kézzel nyitni próbálta. Az ajtó azonban nem nyílt.

- Valami bekapcsolta rajta a biztonsági zárat - mondta Neckar. - De hogy lehet ez? Talán tűz van kint?

Néma döbbenettel néztek egymásra.

- Mondjunk el egy imát - mondta az Atya. A többiek szót fogadtak, és imádkozni kezdtek együtt és hangosan.

Riadó

- Így ni - nevetett Timi. - A Tanács nem fog zavarni bennünket.

- Így ni - mosolygott Tomi is - És mielőtt kényszermunkára küldenek bennünket, hogyan tovább?

- Csináljunk egy ünnepet. Ma ne dolgozzanak az emberek...

- És mit ünneplünk?

- Háát... mondjuk az űrhajózást!

Timi odament a vetített falnak ahhoz az ajtajához, amire az volt kiírva: könyvtár. Tomi követte. Ahogy "beléptek" az ajtón, eltűnt a falu többi része, és az egész könyvtárrá változott. Rengeteg polcon rengeteg könyv sorakozott. Addig sétálgattak, amíg el nem érkeztek az Űrhajózás feliratú polchoz.

- Ez az - jött izgalomba Timi. Odanyúlt egy könyvhöz, mire az "kinyílt", jobban mondva előbújtak belőle különböző dolgok.

Ott lebegett mellettük néhány bolygó. Ahogy Timi hozzáért az egyikhez, azonnal eltűnt minden más: a bolygó felszínén találtak magukat, mely fölött képek és feliratok lebegtek. Az egyik felirat így szólt:

"A Neptun méret- és tömegadatai."

- Hát ez mi? - kérdezte Tomi.

- A Neptun? Az egy bolygó, szerintem az őseink, akik űrhajóztak, ismerték. Itt van róla minden adat, csak ki kell nyújtani a kezünket...

- Na jó, de minket nem ez érdekel. Hogy lehet ebből eltűnni?

- Ööö - Timi zavarban volt. Eddig a térben kivetített képekben mindig csak előre mentek.

- Lépünk egyszerűen hátra - javasolta végül.

Ennek azonban nem lett semmi eredménye. Mindössze egy másik felirathoz kerültek közel, amin az volt: "A Neptun időjárása."

Tomi mással próbálkozott: a feliratot eltolta a kezével magától. Ez segített: újra visszatértek a lebegő bolygók közé. Most Timi

következett: ő a lebegő Neptunt tolta el magától, erre visszatértek a könyvtárba. Ezt az oda-vissza játékot gyakorolták egy darabig: remek szórakozás volt.

- Hé - ocsúdott fel egyszer csak Tomi - valamit tennünk kell. Ha nem jelentkezünk, nagy bajban leszünk.

Timi is megnézte a karkötőjén az órajelet.

- Nem fog feltűnni, ha nem vagyunk ott, ha senki sincs ott! Leadunk egy vészjelzést, hogy mindenki menjen a hármas szintre, a legnagyobb kocsmába.

- Jó sűrűn lesznek...

- Épp az a jó. Ugyan ki veszi észre, hogy mi nem vagyunk ott?

Rá egy percre az emberek karkötőin megszólalt a riadó. Mindenki rohanva sietett a harmadik szintre.

Film a levegőben

Mindenki egy hatalmas porbetöréstől tartott, ahogy lökdösődve igyekeztek a megadott gyülekezőhelyre. Általános riadó volt, azaz mindenkinek egyformán szólt. Ez azt jelentette, hogy annyi levegő szökik valahol, hogy mindnyájan megfulladhatnak.

A hármas szinten a kocsmában azonban meglepődtek. Ott valami furcsa zene szólt, olyan, amit nem szoktak hallgatni.

- Zongora... legalábbis az is van benne - mondta valaki bizonytalanul. A többiek azonban ettől nem lettek okosabbak, mert nem tudták, mi az a zongora.

- Hol vannak a tanácstagok? - kérdezte valaki. Ez jó kérdés volt, válaszolni azonban senki nem tudott. Lassan kiderült, hogy a tanácstagok nem jöttek el.

A terem nagyon megtelt, alig lehetett megmozdulni. Az emberek nem tudták, hogy örüljenek-e vagy bosszankodjanak: veszélynak semmi jele nem volt, a nap egyhangúságát pedig kellemesen megszakította ez a riadó. Végre valami változatosság - gondolták sokan.

A terem fokozatosan elkezdett elsötétedni. Először csak néhányan vették észre, majd mindenki. Amint teljesen sötét lett, az emberek is elhallgattak. A néma csöndben egyszer csak fény jelent meg a plafonon. Nem egy lámpa fénye, hanem egy kép bontakozott ki.

A képen egy szép zöld földi mező volt látható egy kora őszi hajnalon. Ahogy a nap felkelt, átsütött a mező fölött lengő párákon, a fák lombjain.

Ahogy az emberek körbenéztek, látták, hogy "benne vannak" a képben. A hátuk mögött volt a mező, szemből sütött a nap, a fejük felett rózsaszínben és kékben játszott az ég. Ilyen vetítésben még nem volt részük.

A kép változott. Az ég mozgott felettük, és vele együtt haladt a mező is. Nemsokára egy falusi kerítés mellé értek, amely mögött egy szép kert volt: benne rózsák. A rózsák megnőttek, mint ha egy kamera közelített volna rájuk, és körbevették őket. A rózsák mindegyikén harmatcsepp csillogott, nem egy, hanem sok. Sokan kinyújtották a kezüket, hogy hozzáérjenek a harmathoz, és - megesküdték volna - tényleg érezték a harmatcsepp hűvösét. A harmatcseppek ragyogtak, de nem egy színben, hanem többféleképpen: amelyik vörös rózsán volt, az vörösén, amelyik fehér rózsán az fehéren.

Aztán kicsit távolodtak a rózsák. Újra látszott fölöttük a távolban a kert többi része is elmosódottan, meg a pára a kert fölött, amin átsütött a nap.

Itt véget ért a film, a zene elhalt, az emberek azonban dermedt csendben maradtak. Szép volt a film. Sokkal szebb, mint dol-

gozni a villanylámpák fényénél, túrni a meleget, és várni a porbetöréseket, és ha túléltek a napot, sorban állni az ételért. Már elfelejtették, hogy vannak világok, ahol az élet nem ilyen.

A falu urai

- Ez nem semmi - lelkesedett Tomi. - Hogy csinálod?

- Így: itt a polc... rajt a könyv... itt van benn a kép... rábökök a képre... látod? Ilyenkor elindul a film.

Megtette, és a dolog megismétlődött: körbevették őket a rózsák.

- De hogy tetted oda nekik ezt a képet?

- Hát... várj csak... Igen. Megmarkoltam a kezemmel. Akkor jött velem. Kihoztam a könyvből. Átcipeltem ide...

Miközben beszélt, hátralépett. Kijött a könyvtárból, majd be a faluba, onnan is a harmadik szintre.

- És itt elengedtem a filmet. És akkor itt indult, a harmadik szinten.

- És szerinted a többiek is látták? Úgy értem, akik most ott vannak?

Válasz helyett Timi elhessentette magától a filmet, mire az eltűnt. Újra "belenyúlt a falba". Az engedelmesen feltárult előtte, mutatva a vezetéket, kapcsolók hálózatát.

- Aha... - dünnyögte.

- Mi az?

- Jól sejtettem. Így lehet hallani mindent.

Látva Tomi értetlen tekintetét, hozzátette.

- Hát nem érted? Le lehet hallgatni mindent. Figyelj csak!

Hozzáért ez egyik kapcsolóhoz, mire a vezérlőterem csendjébe izgatott morajlás hallatszott be. Sok ember, az egész falu egyszerre beszélt.

- Kiskoromban láttam ilyesmit könyvtárban... De ez csak egy kép volt...

- Gyerekek, ki kapcsolta ezt be...

Timi elzárta a kapcsolót.

- Hallod? Látták ők is.

Hallgattak egy sort.

- Akkor szolgáljuk ki rendesen a közönséget - vigyorodott el Tomi - hozzunk nekik még filmet.

Az úrhajó

Az embereknek soha életükben nem volt még részük ilyen élményben.

Az úrhajó egyszer csak megjelent a teremben. Éppen kilövéshez készülődtek benn. Hallották a visszaszámlálást. Aztán egyszer csak elindult. A robaj elképesztő volt, a hőséget és a fűvőkákból felcsapó lángokat is érzékelte szinte mindenki.

A következő pillanatban már a levegőben száguldott a hajó. Azonban az emberek nem úgy látták, hogy a hajóban vannak, hanem úgy, hogy a hajón kívül. Ott száguldottak a hosszúkás, feketésen csillogó fémtest mellett. A szél elképesztően süvöltött, az úrhajó hajtóművei pedig olyan hangon üvöltöttek, ami emberi fülnek elviselhetetlen volt.

Aztán hirtelen megszűnt minden. Nem volt szél, és egy hang sem hallatszott. Eltűntek a fények, csak némi derengés szivár-

gott át a templomi csenden. Ahogy az űrhajó fordult, meglátták mi okozza: egy kék bolygó volt alattuk. Egyre kisebb lett, de már nem érzékelték a sebességet, olyan volt mintha a hajó csendesen, méltóságteljesen lebegne.

Senki sem pisszent, megkövülten bámultak, pedig egy hang sem hallatszott. Nem csoda - az űrben nincs levegő, ezért a hangok sem terjednek általa.

A kék bolygó egyre kisebb és kisebb lett, aztán már csak egy pont volt - szívszorító látvány volt. Az emberek tudták, hogy a hajó elhagyta a hazáját, és talán nem tér oda vissza soha többé.

Az űrhajó egyre gyorsult. Egyre több csillag zúgott el mellettük. Az emberek valahogy megéreztek, hogy itt nemcsak a feketén csillogó fémetest gyorsulásáról van szó, hanem az időéről is. Egy-egy perc alatt évek zúgtak el a hajó mellett.

Aztán egyszerre csak lassulni kezdett. A csillagok kezdtek megállni, és egy bolygó kezdett el közeledni. Ez nem kék volt, hanem lilás: ide igyekezett a gép. Látták, hogy hamarosan le száll: már megkezdte az ereszkedést.

Ekkor azonban feltűnt a képen egy másik hajó. Ez nagyobb volt, és nem volt sima a felülete, hanem itt is, ott is tagolt volt: olyan volt, mintha egy óriási állat oldalán duzzadnának az izmok.

Az első hajó a bolygó légkörébe vetette magát. Újra lehetett érezni a szelet, újra zaj támadt. A hajó már majdnem elérte a felszínt, amikor a nagyobbikból egy villanás tört elő. Az emberek olyan robbanást érzekeltek, amit még soha. Repültek szerteszéjjel a roncsdarabokkal, és az egyikkel csendben megpihentek a rózsaszín porban. Újra csend lett, csak a szél fújdogált csendben. Teltek a percek. Az emberek érezték a jól ismert taurti homokot a testükön. Aztán lépések hallatszottak. Súlyosak voltak. A homokon megjelent egy óriási csizma. Egy szőrös kar, ami hosszú körmökben végződött, benyúlt a képbe. A következő pillanatban szikrázva megpördült körülöttük a világ, szédítőn váltakozott a lila nap és a rózsaszín homok. Az embe-

rek tudták, hogy most a roncsdarabbal együtt pörögnek a levegőben. Alattuk egy villanásra látszott egy alak, egyre kisebbedve. Az emberek tudták: ő hajította magasba a roncsdarabot.

Az ördög

A gyerekek a lépcsőn rohantak

- Oda... érünk? - lihegte Timi.

- Muszáj - hörögte Tomi.

Szerencsájuk volt: amikor a kinyitották a lépcsőajtót, hogy belépjenek a hármasszintre, épp sötét volt. Akkor ért véget a film. Csendben elvegyültek a tömegben.

- Mindjárt itt lesznek - súgta Tomi.

- Jó, hogy észrevetted, hogy kiszabadultak - mondta Timi.

Nem sokkal ezután megérkezett az Atya, mögötte a tanácsadók. Mielőtt áttekinthették volna a helyzetet, többen körbevettek őket és egymás szavába vágva mesélték el a történeteket.

Az Atya merev arccal hallgatta őket. Karl, a rádiós fejezte be a történetet.

- És akkor egy szörös kart láttunk, egy óriást. Atyám: ki lehetett az?

Az Atya nem válaszolt. Egy félénk hang szólalt meg:

- Csak nem az... ördög?

Az Atya körbenézett, majd halkán, de mégis jól hallhatóan válaszolt.

- Ki más?

Nem jönnek többet

Lassan egyre hidegebb lett a Taurton: a Napfény évszakának a végén jártak. Ezzel párhuzamosan egyre kevesebb lett a levegő a felszínen. A Taurt olyan volt, mint egy óriási sajt, aminek rengeteg járat húzódik a belsejében. Ahogy a lehűlt levegő összegyűlt a völgyekben, előbb utóbb furcsa dolgok történtek. A sivatagi homok megroggyant, behorpadt, és itt is, ott is olyan lyuk keletkezett, mintha egy hal tátogna, és nyitogatná a száját. Aztán megnyílt a föld, és a Por évszakában felszínre jött rózsaszín homok egyszerre elkezdett újra lefolyni, mint egy nagy homokórában. Vele együtt lassan áramlott a mélybe a lehűlt levegő. Így hát a tengerszintből egyszerre magaslat lett, legalább is, ami a levegőt illeti. Olyasfajta légszomj kezdte kínozni az embereket, mint az anyabolygón, a Földön, a legmagasabb hegyek csúcsán.

Karl a sivatagban sétált. Nem volt veszélytelen, hiszen a homok bármikor megnyílhathatott a lába alatt. A hegyre tartott fölé, ahol a Megfigyelőállomás volt.

Amint odaért, picit elgyönyörködött az állomás áttetsző üveg-falaiban, amiken átsütött a bágyadt lila nap, az üveg pedig széles mintákban szétszórta a fényét a rózsaszín homokon. Így a homok a mélyéktől a bíborig minden színben játszott.

- Szép ez a Taurt – sóhajtott hangosan – csak kegyetlen.

- Az - hangzott a háta mögül. Megfordult, és meglátta Neckart. Nem szerette ezt az embert. Nagydarab volt, durva hangú, és semmi érzéke nem volt a szépséghez. Viszont értett a műszaki dolgokhoz.

- Annyira kegyetlen, hogy megint nem tudom fogni a földi űrhajó jeleit. A túlsó féltekén most porvihar van, és alig egy két jelcsomag jön át a légkörön.

- Most elemzem ki, amit kaptunk.

Neckar eldobta a cigarettát, és bement az épületbe. Karl fanyarul nézte a csikket. Mintha nem lenne elég por és füst itt – gondolta – még mi is szaporítjuk.

Ő is átment az üvegfalon, ami megnyílt előtte. Mint mindig, most is megdöbbsent a belső fényeken, pedig már többször járt itt. Az üveg, mint valami prizma, összegyűjtötte a fényt, és belül vakító világosság uralkodott, nem is lila, hanem inkább sárgásfehér. Karl látta a földi filmekben, hogy ilyen a fény az anyabolygón. Vakító. Az ő szemük elszokott ettől, de Karl azért nem tett fel napszemüveget. Majd hozzászokik a szeme. Addig is úgy pislogott, mint az álomból ébredt ember, akinek a szemébe vág a villanyfény.

Az állomás a Földdel való párbeszédet szolgálta. Bár aligha lehetett ezt párbeszédnek nevezni. A Föld nagyon messze volt: egy rádióüzenet hosszú-hosszú évekig ért oda, egy űrhajónak pedig egy emberöltő kellett. Szerencsére már útban volt egy űrhajó a Földről, úgyhogy Karl remélte: legalább a gyerekei újra találkozhatnak földiekkel. Ha minden jól megy, még ő is.

Nézte, ahogy Neckar összerakja a földi űrhajó mondatainak töredékeit a képernyőn.

- Ez nem is nekünk szól – mondta Neckar – hanem a Földnek. Ettől ilyen gyenge a sugárzás. Nem is felénk küldték. De valami ide is eljutott.

Neckar örült, hogy van valami megfejtenivalója. Ő volt az állomás felelőse, de ritkán kapott értelmes jeleket az űrből, így általában csak a régi töredékes üzenetek kiegészítésével foglalkozhatott.

- Porvihar... elpusztultak... ezek a mi jelentéseink szavai. Ezeket adták tovább a Földnek.

- Nem jöhetett át a hozzánk az űrhajó jele, ha nem felénk, hanem a Föld felé irányították – mondta Karl.

Neckar rábámult.

- Igazad van – mondta komoran. - Akkor csak azt tudom elképzelni, hogy ezt a Föld küldte.

Karl Neckart nézte. A nagyhangú energiagombóc most szokatlanul levertnek látszott. Sápadt is volt, és rekedt.

- Mi van? - kérdezte Karl.

- Ezek a hülyék a mi jelentésünket ismétlik meg. Ez még nem volna baj. Csak eltorzítva. Azt írja, hogy minden elpusztult. De mi nem ezt írtuk, hanem azt, hogy minden Földről hozott állat elpusztult.

- Annyira nem lehetnek gyagyák, hogy azt higgyék, hogy egy halott küldte az üzenetet. Márpedig ha minden és mindenki elpusztult, akkor így kellett volna lennie.

- Elfelejtetd, hogy az üzenetküldést automatára állítottuk. Amíg nem fogalmazunk meg új üzenetet, a robot a régi üzenetet küldi újra meg újra.

- Na és?

- Az automata üzenet több részből áll össze. Egyik része az, amit mi megfogalmaztunk – ezek emberi szavak, a mi jelentésünk. A másik részét a robot készíti el automatikusan. Ebben van minden, például időjárásjelentés, a levegő állapota stb.

Karl nem volt buta, de most szívesen lett volna az. Kezdte sejteni, mit akar mondani Neckar. A nagydarab ember mély lélegzetet vett, mintha erőt kellene gyűjtenie a folytatáshoz.

- Megnéztem mikor volt az, amikor utoljára értelmes jeleket küldtünk át, ami még eljutott az űrhajóhoz. Ez az első porviharok idején volt. Ez földi időszámítás szerint évekig tartott. Tehát megkapták előbb azt, hogy nincs levegő a felszínen, majd azt, hogy a bolygó légköre mérgezgázokkal van tele. És ennek tetejébe még ott a mi üzenetünk, ami véletlenül úgy ment át, hogy minden elpusztult.

- Azt akarod mondani...- kezdte Karl.

- Nézd meg – mutatott Neckar a képernyőre. - Valószínűleg az űrhajó megkérdezte, hogy folytassák-e az útjukat a Taurtra, vagy visszaforduljanak. Itt a válasz.

A képernyőn volt egy mondat, ami korántsem volt töredékes. Karl elolvasta: „A légköri jelek és a jelentés alapján nem maradt élet a Taurton. A visszatérésre vonatkozó javaslat elfogadva.”

Csendben voltak egy darabig.

- Lemondtak rólunk. Nem jönnek értünk – mondta Karl. Aztán kinézett a rózsaszín homokdombokra, melyeket kezdett beszínpantani a mélység.

Porbetörés a kettes járatban

Amikor a gyerekek megtudták a szüleiktől a komor híreket, két pártra szakadtak. Voltak, akik azt mondták, hogy még el lehet jutni arra a Földre, amit a filmekből ismertek, ahol sok víz van, elég levegő, és nem kell szinte sötétségben élni éveken keresztül. De legalább annyian voltak, akik azt mondták, hogy nem. Ők voltak a műszakilag tájékozottak. Nekik az apjuk vagy anyjuk elmagyarázta, hogy a Taurton nincsen olyan fém, és hajtóanyag, ami a távolsági űrhajózáshoz elengedhetetlen. Nincs például uránium az atommeghajtáshoz. A tanárnéni nem tett a két csoport között igazságot, de helyben hagyta a borúlátó csoport érveit. Igen, nincs uránium, nincs vanádium, titán, és ha lenne is, nem rendelkeznek bányászati berendezésekkel, hogy ezeket a fémeket a felszínre hozzák. Ilyesmiket a következő Föld járatnak kellett volna hoznia, de az nem fog megérkezni. A kapott információk hatására aztán a két pártból lassan egy lett: mindenki beletörődött, hogy soha életükben nem látják meg a Földet, és soha nem találkoznak valódi földi emberrel. Mindenki, csak Timi nem. Ő makacsul kitartott amellett, hogy ő el fog menni a Földre. A többiek eleinte győzködtek, de Timi hajthatatlanul butának mutatkozott. Ez felbőszítette a többieket. Timi úgy tett, mintha tudna valamit, fölényesen viselkedett.

- Meg fognak verni – figyelmeztette Tomi.

- Miért? Én csak más véleményen vagyok.
 - Nem. Úgy teszel, mintha ők hülyék volnának, és te tudnál valamit. De nem mondd el mit. Ez bosszantja őket.
 - Én csak látni akarom a Földet.
 - És mit akarsz látni?
 - Láttad a filmet. Amit vetítettünk... Volt a végén egy rózsza. Csillogott rajta a harmat, ahogy felkelt a nap. Gyönyörű volt. Egy szép zöld mezőn volt.
 - Mi az a rózsza?
 - Az a gyönyörű virág a film végén.
 - Furcsa, hogy a mező zöld volt.
 - De mégis szép.
 - Furcsa – mondta Tomi – ilyet korábban soha nem láttam.
 - Képzeld el, hogy ilyen helyen lakhatsz...
 - Nemigen tudom elképzelni.
- Hallgattak egy kicsit.
- És ennyit tudsz? Hogy a Földön van rózsza? És ezért akarsz elmenni?- kérdezte Tomi.
 - Igen.
 - Miért nem mondd el nekik?
 - Nem értenék meg.
 - Így se értik. Ezért meg fognak verni – figyelmeztette Tomi.

Másnap porbetörés volt az egyes szint kettes járatában. Ez, akárcsak a többi járat, a föld alatt volt. A taurtiak most, amikor tényleg beköszöntött a Jég évszak, ki sem mozdulhattak a faluból. Ilyenkor semmilyen felszínre épített épület nem lett volna biztonságban az elképesztő méretű homokmozgások miatt. Sajnos ezek a felszín alatt is bajokat okoztak. Egy-egy beszakadó portömeg lökéshullámai több kilométeres körben érzékelhetők voltak: nemcsak a földfelszínen, hanem a föld alatt is.

A szirénák hangosan szóltak az egyes szinten. Az arra kószáló gyerekeket az alsóbb szintekre terelték. A mentőcsapat tagjai, mielőtt magukra öltötték a légzőgumókat is tartal-mazó, hőálló öltözetet, imádkoztak. Évszázados szokás volt ez. Akik az adott héten kijelölt mentőcsapat tagjai voltak, mindig a halállal néztek szembe. Mindnyájan reménykedtek, hogy amíg rajtuk a sor, az Isten nem lesz kegyetlen hozzájuk, és nem kell bevetésre menniük. Amikor azonban megszólaltak a szirénák tudták, hogy most már igazán nagy szükségük van az imára, hiszen ez az Isten szólította őket próbára.

- Akinek tiszta a szíve, visszatér - biztatta őket az Atya. Így hát térdre estek, kezüket keresztben a mellükre kulcsolták, és úgy mormolták el az ima szavait.

- Kegyes Isten, ne engedd, hogy az Ördög elragadjon minket. Mi tiszta szívű hajósok vagyunk, akik tisztelünk téged, elutasítjuk az Ördög mesterkedéseit. Legyen meg a te akaratod.

Peter Kes, Timi apja a szeme sarkából figyelte a többieket. Amióta a por elragadta a feleségét, Timi anyját, nem nagyon hitt az egészben. Laura nagyon tiszta szívű volt, jó anya, és rettentően sokat dolgozott a közösségért. Miért kellett neki elmennie?

Az Atya holmi homályos bűnökre célzott, rossz gondolatokra, az Ördög kísértéseire, de ő nem hitt ebben.

Amint befejezték az imát, indultak.

Már az első fordulónál szivárgó porral találkoztak. A rózsaszín halál befolyt a repedéseken, melyeken aztán kiszökött a levegő. Két ember megállt, hogy felvegyék a harcot.

A többiek továbbmentek.

Kesnek a legvége jutott. Itt a járat már teljesen beszakadt, menthetetlen volt, nem lehetett kijavítani. Egyetlen feladatuk lehetett, hogy elzárják a portól a még ép szakaszt.

Leszálltak a tárnajáratról, a kis elektromos autóról, ami a felszerelésüket cipelte. Ketten voltak Tomminsszal, aki a Kalóz becenévre hallgatott.

Felállítottak egy rögtönzött dobogót, hogy elérjék a mennyezetet. Kes nekiállt föntről indulva erős fémhálót hegeszteni egészen a padlóig. Gyorsan dolgozott. Amikor nem bírta tovább, átadta a helyét a Kalóznak, és a kocsihoz ment, hogy oxigént szippantson a tartályból. A porral beáramló mérges levegőt szívta, amíg dolgozott: szerencsére a légzőgumók megszűrték a mérgeket. Amikor a hálóval elkészültek, a hálóra lemezeket hegesztettek.

Aki nem dolgozott, rettegve figyelte a másikat. Volt miért izgulni: a befolyó por előbb a térdükig ért, aztán már majdnem derékig. A Kalóz levette a kocsiról a nagydarab porszívó csövet, és nekiállt elszívni a port, hogy a lemezeket alul is rá tudják hegeszteni a hálóra.

Eddig minden simán ment. A motor azonban köhögni kezdett, és a por elszívása megállt. Ezzel párhuzamosan a rózsaszín porkígyó beáramlása meggyorsult. Ez azt jelentette, hogy közeledik a tárnában a repedés. ha ideér, mielőtt a hegesztést légmentesen megcsinálják, nekik végük.

- Itt Kalóz, - üvöltött Tommins a csuklóján levő karkötőbe. - Erősítést kérünk, de gyorsan, elromlott a porszívó!

Kes közben eszeveszetten lapátolni kezdett. Hörgött az oxigénhiánytól, de nem állhatott meg, mert akkor több por gyűlik fel, mint amit ellapátol.

A Kalóz újabb lemezt rakott a hálóra, amely - mágneses lévén - odatapadt. Azonnal hegeszteni kezdte. Nem dolgozott szépen, de az volt a cél, hogy bármilyen csúnyán is, de minél gyorsabban minél több lemezt rögzítsen.

Egy heves rengés rázkódtatta meg őket, és a Kalóz előtt levő lemez levágódott a hálóról, mellen találva a hegesztőt. Kalóz összecsucsklott és nem mozdult. Kes szeme rettegve ugrott a hálóra és a többi lemezre. Azok szerencsére még tartottak.

- Mi lesz már? Gyertek azzal a porszívóval! - üvöltött bele a karkötőjébe.

A fordulóban feltűnt a másik kocs, de megálltak.

Kes nem hibáztatta őket. A le nem fedett szakaszon a rengés óta megállíthatatlanul ömlött be a por, már majdnem a derekáig ért. Teljesen életveszélyes volt itt tartózkodni. Ránézett a kocsira: nem arra sincs már idő. Nem tudja beindítani.

Alig látott az oxigénhiánytól: mindössze csak egy szűk sávot érzékelt a látótérből, és gondolatai furcsán lelassultak. Kereste Kalózt, aki gyerekkori barátja volt, de már nem látta sehol: betemette a por.

Megindult a mentésre érkezett kocs felé, és nagyon bízott benne, hogy eléri, mielőtt elveszti az eszméletét.

A Kalóz

Kes az orvosi szobában tért magához.

Thabo doki ott matatott körülötte.

- A Kalóz? - kérdezte.

- Ott maradt - felelte a doki szomorúan. - A kettes járatot is teljes egészében elvesztettük.

Kest most kevéssé tudta érdekelni a járat, bár tudta, hogy az is súlyos csapás. Hónapok munkája van benne, és ami a fő - rengeteg energia. És amiben nem bővelkedtek, az az oxigént leszámtíva leginkább az energia volt.

Neki azonban azok az évek jutottak eszébe, amit Kalózzal együtt töltöttek. A föld alatt kevés szórakozása és sok munkája volt a gyerekeknek. Szüleik keveset törődtek velük: nem érték rá. Így aztán gyerekként gyakran kószáltak olyan járatokban, ahol semmi keresnivalójuk nem volt. Ezzel azt kockáztatták, hogy ha elkapják őket, nemcsak szüleik verik el őket, hanem a Tanács, aki a törvényt képviseli, kényszermunkára ítéli őket. Azonban épp ez adta a dolog izgalmát: a kockázat. Ők Kalózzal már akkor is kilógtak a sorból.

A mezőgazdasági járatok egyikében, egy konyhakertben bujkáltak, amikor elkapták őket. Kalandos helyet választottak, hogy elkerüljék a kertészek figyelmét, és bent maradhassanak "éjszakára". A kertet megvilágító óriás lámpákra másztak fel, melyek a "napfényt" biztosították a növények számára. Nem is lett volna semmi baj, de ahogy az öreg kertész körbejárt lámpaoltás előtt, az felpiszkálta Kalóz fantáziáját, és nem törődve a következményekkel úgy döntött, hogy megijeszti. Nagyon mulatságos volt, ahogy az öreg rémülten ugrott egyet a nyakába szórt portól. Azt hitte, hogy jön a rengés, és itt a vég. Talán meg is úszhatták volna, ha Kalóz nem kezd el kuncogni. Ekkor az öreg észrevette, és lebuktak.

Az akkori Atya - a mostani apja - a tanácsban külön szónoklatban hívta fel a figyelmet arra, mi lesz, ha az ifjúságot nem sikerül megnevelni. Az Isten - mondta ő - előbb utóbb lesújt rájuk, ha eluralkodik a tiszteletlenség.

Olyan büntetést szabtak ki rájuk, amit gyerekekre ritkán: már akkor segédkezniük kellett a porbetöréseknél.

Azokat mind túlélte szegény Kalóz - gondolta Kes - de ezt nem.

Elmegyek!

Pedro nem mulasztotta el, hogy Timit bosszantsa. Timi az ebédlőben, a levesében egy korbé gyökeret talált. Ez nyersen ehetetlen, és mérgező. De nem ez volt a legrosszabb: valaki egy kezdetleges úrhajó formájúra faragta. Timit ez a gúnyolódás bántotta a legjobban, nem az, hogy éhesen marad.

- Melyiktek volt? - kérdezte.

- Én – mondta Pedro. - Ajándék. Egy modell. Ilyet kell összeűtnöd, és pülsz. Szerintem menj, és állj is neki.

A többiek, még a felsősök is gúnyosan vigyorogtak. Minél többet gúnyolódtak Timivel, ő annál nagyképűbben viselkedett velük. És emiatt egyre kevésbé rokonszenveztek vele az iskolában.

Timiben összegyűlt több hét keserősége. Megfogta a tányért és Pedro képébe vágta.

A fiú egy másodpercig dermedten állt, majd pofon vágta Timit.

- Na, most már elmehetsz. Megcsinálhatod az úrhajódat!

Timi akkora pofont kapott, hogy a padlón csücsült tőle, és vérző orrát törölgette.

- Megyek – mondta csendesen. - Megcsinálom.

Pedro felröhögött.

- Hol? A szobákban? Nem lesz kicsi? Ja persze, tudom: eltoljátok apáddal a szekrényeket.

- Nem - mondta Timi - kimegyek a felszínre, és ott csinálom meg.

Azzal felállt, beszállt a liftbe, és megnyomta a felső szint gombját.

Pedro bután nézett utána.

- Most hova megy?

- Ki a felszínre – mondta Tomi.

Pedro újra felnyerített. Tomi ránézett, és elkiáltotta magát-

- Ne röhögj! Ismerem: tényleg megcsinálja!

Mindenki elhallgatott. Most a Jég évszaka volt. Még csak gondolni se mert egy gyerek sem arra, hogy a felszínre menjen. Pedro megrántotta a vállát.

- Úgyse mer kimenni.

A menzán újra helyreállt a zshivaj. Mindenki folytatta az evést.

A lila nap alatt

Timi valóban nem gondolta komolyan, hogy kimegy. Mindedig még csak nem is gondolt rá. Ahogy kiért az ebédlőből, még akkor se. De aztán beléhasított a felismerés, hogy nincs hova mennie. Vissza kell mennie a társaihoz. Vissza újra az ebédlőbe. Vissza újra Pedróhoz, vissza a többiekhez. Újabb gúnyos röhögés. Talán újabb pofonok.

A pofonok fájtak kevésbé.

Azért, ha valaki szólt volna neki, hogy menjen vissza, és ha *szépen* szólt volna, akkor Timi visszament volna. De a folyosón nem volt senki.

Timi az első emeleti raktárba sietett. Az ajtó zárjába beütötte a kódot, amit apjától lesett el, gyorsan körbenézett, aztán a megnyíló ajtón besurrant. Amint bezárult mögötte az ajtó, sötét lett. Timi most döbbsen rá, hogy azt nem tudja, hogy kell innen kijutni.

Jobbra fordult, ahol az ipari szemetet gyűjtötték össze néhány fémhordóban. Talált egy félig telt hordót, és belemászott. A hordóban található kábelmaradványokat, olajos szöveteket a feje fölé halmozta és várt.

Nem is sokáig kellett várnia. Újra nyílt a raktárajtó, valaki rácsapta a hordóra a fedelet, és egy mozdulattal gurítani kezdte lefele a raktárból nyíló csúszdán.

Ezt még senki sem próbálta, ő sem. A gurulás hamarosan megszűnt, egy fémkar megragadta a hordót, berakta egy liftbe. Timi csak sejtette mi következik: a szeméttel az automata terepjáró felvergődik a dokkolóállomásig. Ez az egyetlen felszínen levő építmény, melyet a taurti ötletesség fenntart a Jég évszaka alatt is. Tulajdonképpen lebeg a poron - gondolta Timi. Ha a dokkolóállomást eléri, onnan már a szabadba vezet az út. És valóban: félóra múlva Timi a taurti szeméttelen landolt.

Mire a többiek befejezték az étkezést, Timi már valóban kint kószált a felszínen. Ennek voltaképpen semmi értelme nem volt, hiszen szinte az orráig sem látott a homokviharban. Bár most nem a Por évszaka volt, a földfelszínen megnyílt lyukakba áramló por mégis felkeveredett.

Timi egyszer az iskolában azt hallotta, hogy a földieknek vannak térképeik, amelyeken ábrázolva van a Föld felszíne. Ezen akkor nagyon elcsodálkozott. Itt a Taurton nagy bajban lett volna az, aki a bolygó felszínéről pontos térképet akart volna készíteni. A Por évszakában homokhegyek rakódtak ki a felszínre, a megszilárdult gázok nem egyszer kérget képeztek rajtuk, így kőzetekre hasonlítottak. Olyan kemények voltak ezek a homokdombok, akár a hegyek. A Napfény időszakában a növények is megjelentek rajtuk, de a Jég évszakában a földfelszín sok helyen beomlott. Ahol addig hegyek álltak, hirtelen völ-

gyek lettek, sőt szakadékok, amelyekbe sűrítve áramlott befele a levegő. Egy-egy ilyen szakadék szélén iszonyatos mennyiségű por kevergett, ami csak azért nem zavart senkit, mert ilyen körülmények között senki nem merészkedett a felszínre. És mivel földi években számolva a Jég évszaka majd négy évig tartott, az emberek négy évig nem jártak a felszínen.

Aki egy portölcsér peremén találta magát annak kevés esélye volt a túlélésre. Ha csak el nem állt rövidesen a levegő áramlása, a meginduló por maga alá temette, majd a rózsaszín homokkal együtt a mélységbe került. Márpedig onnan nem jött vissza senki.

Mindezeket Timi is jól tudta, és ez borzasztó volt. Majdnem annyira borzasztó, mint visszamenni az ebédlőbe, és könnyes szemmel bevallani, hogy felsült. Így inkább ment tovább.

Aztán eltévedt. Régen nem tudta már, hogy merre van a dokkolóállomás. Azóta a táj mögötte már megváltozott...

A szó valódi értelmében nem is lélegzett. Sem a száját nem nyitotta ki, sem az orrán át nem vett levegőt. Minden levegő, ami a tüdejébe jutott, a testét borító kis fêmes színű domborulatokon jutott be oda. Ezek megszűrték a mérgesgázokat, és átjuttatták azt a parányi oxigént, ami még éppen elegendő volt az élethez. Timi testét ezeken a gumókon kívül színes selymek fedték. Ez volt a taurti divat, amit bizonyára a hajdani földi kifutókon is szívesen viseltek volna a modellek. A selymek a válától indultak, és csíkokban omlottak le a térdéig. Timi kék, bíbor, zöld, sárga és narancsszín csíkokat viselt, és azokhoz az apródokhoz hasonlított egy kicsit, akiket a földi filmekben láttott hasonlóan tarka színes ruhákban járni. Azoknak a testére simultak a ruhák, de ő ezt nem engedhette meg magának, hiszen akkor a selymek eltakarták volna a légzőgumóit. Ehhez képest ő voltaképpen egy szélben lebegő óriási virágsziromhoz hasonlított.

Pokoli hideg volt. A lila nap, ami a meleg évszakban nagy volt, és néha az ég negyedét betöltötte, most parányi kis holdként pislákol az ég sarkában. Szinte sötét volt nappal is, olyan, mintha csak az alkonyi nap utolsó sugarai világítanának.

Timi mellett felmorajlott egy homokhegy. A kérge repedezni kezdett. Futnia kellett, hogy minél előbb eltávolodjon innen. Jól tudta, hogy percekben belül megnyílik a Föld, és talán egy kilométer átmérőjű lyuk nyílik a mélybe. De futni nagyon késerves volt. Ha nem a Jég évszakának a kezdetén lettek volna, már talán ahhoz sem lett volna elég levegő, hogy lassan sétáljon. De a futáshoz sok levegő kellett, és annyi most nem volt. Timi minden sejtje oxigénért kiabált, hiányától a szemére homály ereszkedett, agya tompán, és bután közvetítette a körülötte zajló eseményeket.

Furcsa volt ez az egész: minden apró kis bucka, amit máskor észre sem vett volna, most leküzdhetetlennek látszott, olyanak, mint amikor egy hegymászó meredek sima sziklafallal találja szembe magát, ahova fel kéne másznia – de felszerelés nélkül.

Timi alig látott. A szél a szemébe fújta a haját, félresimította. Ez olyan erőfeszítés volt számára, mintha azokat a nehéz vascsöveket rakta volna odébb, amikkel egyszer apja szerelőműhelyében találkozott. Timinek most ezek a csövek jutottak eszébe, de apjára, aki ezekkel dolgozott, már nem akart emlékezni. Rossz lett volna arra gondolni, hogy milyen szomorú lesz, ha nem látja többé a lányát.

Ez a szem nem egy gyereké

Peter Kes maga ment volna a lánya keresésére, de az ágyról sem bírt felkelni. Így csak várhatott, hogy a minden remény nélkül elindított mentőcsapat megtalálja-e a nyomát a lányának. Jól tudta azonban, hogy ezen a folyton változó portengen ebben az évszakban nem maradnak nyomok.

Hangulata meglehetősen sötét volt a Kalóz halála óta, de most egyenesen a pokolban érezte magát.

Aztán megtudta milyen az, amikor valaki kimenőt kap a pokolból, egyenesen azért, hogy a mennyországba kirándulhasson. A lányát ugyanis meghozta a mentőcsapat, igaz eszméletlenül. Most, hogy megkerült, Kes a világ legboldogabb embere lett.

Legalábbis egy darabig.

- Mi van veled? Miért vagy olyan... elkenődött?- kérdezte Thomas Pool, az egyik sorstársa napokkal később. Ekkor Kes már újra robotolt.

Kes a pokoli hőségben az egyik gép alatt feküdt a kettes szint hármas járatában. Ez volt a nappali műszakja: a kényszermunka estére várta. Most egy pillanatra megállt a szerelésben és Poolra nézett.

Pool szintén szerelő volt, ráadásul kiváló elektromos szakember. Nem csoda, hogy kedvelték egymást. Ráadásul Pool egyszer kiállt Kes lánya mellett, amikor a többi gyerek gúnyolta, és ezt Kes nem felejtette el.

- Timi, a lányom...

- Mi van vele? Csak nem beteg?

- Ahogy vesszük - mondta Kes. - Nem ismerek rá. Mintha nem az én lányom lenne.

Pool nevetett.

- Szerintem nem is volt soha. Ilyen randa embernek nem lehet olyan szép lánya.

Kes savanyúan mosolygott a viccen.

- Hát ja, szép most is. De a szeme...

- Nem lát jól?

- De. Várj, kimászok innen...

Kes kimászott a gép alól és Poolra nézett. Szerencsére csak ket-
ten voltak a szerelőműhelyben és senki nem zavarta őket.

- Nézem, hogy elmerül valamiben... azt hiszem, hogy játszik.
Odamegyek és figyelem. Hát nem babázik, ha tudni akarsz.
Hanem gépeket szerel szét. Megkérdelem mit csinál. Tudod mit
válaszol erre?

- Hogy helyrehozza, amit te eltoltál? - vigyorgott Pool.

- Azt, hogy az űrhajó agyát készíti el. A gondolkodógépet. Erre
azt hiszem, hogy ez valami vicc, és nevetek rajta. És akkor...

- Akkor?

- Akkor rám néz. Karikásak a szemei, és nem nevetnek. Nem
láttam még ilyen szemeket. Ezek nem egy kisgyerek szemei.
Ezek a szemek tüzelnek. Mint valami őrülté és zsenié.

- Na és melyik? Őrült, vagy zseni?

Kes hallgatott egy picit.

- Tudod mit? Gyere el hozzánk, ha végeztünk, és nézd meg. Te
szerelő vagy és érdekes dolgokat fogsz látni.

Te sem hiszel nekem?

Timiről rövidesen elterjedt, hogy bár nem őrült meg teljesen,
azért *károsodott* a kinti tartózkodás során. A kislány arról be-
szélt, hogy messze, kilométerekre eltávolodott a dokkolóállo-
mástól, túl még a Megfigyelőállomáson is. Azonban Timit alig
50 méterre találták meg a kijáratnál. Minden jel szerint tehát
már ennyi távolság megtétele után elveszítette az emlékezetét.
Nagy szerencse, hogy nem bírta tovább, hiszen még így is ne-
héz volt megtalálni: testét nagyrészt por fedte, alig látszott ki a
homokból.

- Te sem hiszel nekem, ugye? - kérdezte Tomit a kislány.

Tomi nem válaszolt: nem akarta megbántani. Furcsa álmodozónak tartotta a lányt. Kócos haja volt, és élesen villant a szeme, ahogy ránézett valakire. De aztán, ha szép dolgokról beszélt, ez a szem ellágyult és olyankor nagyon jó volt belenézni.

- Nem szép most a szemed - mondta neki Tomi. - Olyan elkeseredett. Azt szeretem, amikor szép dolgokról beszélsz.

- Milyen szép dolgokról?

- Például a rózsákról. Akkor szép a szemed.

- Szép?

- Nagyon. Olyankor szeretek veled lenni.

- De most nem tudok rózsákról beszélni. Kint voltam a viharban messze. Valami megváltozott bennem és most mindenki hülyének néz.

- Mi történt veled kint?

- Nem tudom. Egyszerűen nem emlékszem. A felszínen ébredtem fel a kijárat közelében.

- Hát ez nem túl logikus. Messzire mentél, de itt ébredtél?

- Pedig így volt. Arra emlékszem, hogy sokáig mentem. És arra is, hogy valahol innen nagyon messze kezdett elhomályosodni előttem minden. És nem tudom hogy jöttem ide vissza.

- Oké. Ne beszélj erről.

- Miért?

- Mert akkor mindenki hülyének néz téged. És azt nem szeretem - mondta Tomi.

- Te is azt hiszed, hogy megbuggyantam?

- Nem, én nem. Csak sokat szenvedtél.

- És látomásaim voltak, mi? Menj a fenébe!

Timi sarkon fordult és otthagyt a Tomit. Nem ment messzire, csak apja műhelyébe.

A gépek beszélnek hozzám

Ahogy teltek a napok Timi új szokásokat vett fel. Apja - ha éppen nem volt kényszermunkán - a telep villamos berendezéseinek javításaival foglalkozott, de jól értett másfajta, nem elektromos berendezésekhez is. Nagyra becsülték a szaktudását a telepen és kivételesen saját műhelyt kapott a szűkösen rendelkezésre álló tér ellenére. Timi újabban egyre többet tartózkodott itt. Hiába volt lány, és hiába szerette a virágokat, most mégis gépeket barkácsolt.

Pool és Kes a műszak végeztével a műhelyben talált rá.

- Mit csinálsz? - kérdezte az Apja.

- Szia - mosolygott rá Pool. - Igen, mit bütykölsz?

Timi mosolytalanul pillantott rájuk, majd szó nélkül újra a munkájába temetkezett.

Kes leült vele szemben és figyelte. Pool - mit tehetett volna mást - hallgatott.

- Nem hisztek nekem ti se - mondta egyszer csak Timi. Közben fel se nézett.

Kes megköszöörülte a torkát. Ezzel időt nyert. Nem akarta megbántani a lányát, de azt se mondhatta, hogy igen, hát persze kicsim, te fogod megépíteni az űrhajó vezérlőközpontját ... Timi azonban megelőzte.

- Nem! Ne mondj semmit.

Körbenézett, és a tekintete megakadt egy konyhai mikrosütőn.

- Ez miért van itt?

- Tegnap hozta be Samu.

Samu Kes barátja volt. Nagydarab néger, olyan izmai voltak mint senkinek, de soha nem ütött volna meg senkit. Sokat nevetett, és csak a szakmájának élt: a telep növényeinek nemesítésével foglalkozott.

- Mi baja?

- Hát... nem megy. Próbáltam megjavítani, de nem ment. Szét kell kapni.

- Nem kell - mondta Timi. - Majd én megcsinálom. Csak próbáld beindítani még egyszer, hogy tudjam, mi a baja.

Kes úgy gondolta jobb nem ellenkezni a lányával. Lehet, hogy attól súlyosbodik az állapota.

A sütő csak zörgött, de nem indult. Timi egy darabig nézte. Aztán lepattintotta a kis műanyag fedelet ott, ahol a kábel bement a készülékbe. Egy kicsit matatott a vezetékek között, és aztán leszígetelt egy vezetékdarabot.

- Most indítsd!

Kes szót fogadott. A mikró kifogástalanul működött.

- Honnan tudtad? - kérdezte az apja.

Timi vállat vont.

- A gépek újabban beszélnek hozzám. Hallom őket.

Kes sóhajtott és cigaretta után kezdett kotorászni a mellényzsebében.

- Látod? - mondta elkínzottan Poolnak.

- Mit? - mondta Pool lelkesen. - Figyelj, hiszen ez csodálatos!

- Mi? Hogy beszélnek hozzá a gépek? Köszön neki a mosógép, hogy jó reggelt? A bejárati ajtó pedig elmeséli neki az életét, miközben kinyílik? Ez a csodálatos?

- Ne már! Ilyen tényleg van! A nagyapám mesélte, hogy itt a faluban is volt egy ilyen ember fiatalkorában!

- Igen? Én nem hallottam róla. És mi lett vele?

- Hát nemigen beszélnek róla, mert az akkori Atyának nem tetszett. Elzavarta a faluból, mert azt mondta, hogy az ördöggel szövetkezik...

Kes felnyögött.

- De nem ez a lényeg - folytatta sietve Pool - hanem hogy igen - is létezik ilyen. Van aki érti a gépek beszédét. De jó, hogy a lányod ilyen!

- Miért jó? Hogy őt is kirakják a faluból?

- Nem. Talán megépíthetjük az úrhajót.

Kes, akinek időközben sikerült rágyújtani a cigarettára, mérgében véletlenül a tenyerében nyomta el. Felszisszent és káromkodni kezdett.

- Te jó ég, te meghülyültél? Úrhajót? Hát persze, majd szétszedem a mikrókat, kilopkodom belőlük a csavart meg a kábeleket, és előbb utóbb összegyűjtünk egy úrhajóra valót! Aztán hipp-hopp: az én kis műszaki zsenim összerakja, és nem mikró lesz belőle, de nem ám, hanem úrhajó! Itt lesz a műhelyben. Kicsit kicsi lesz, de se baj, majd felpumpáljuk. Így gondoltad?

Pool megbántva nézett rá.

- Te is tudod, hogy nem. De el lehet kezdeni. Ha látnák, hogy van valami, mások is csatlakoznának.

Kes mély levegőt vett. Arra készült, hogy Pool élméljűségét még alaposabban kétségbe vonja. Előbb azonban a lányára nézett és elakadt a lélegzete.

Annak a szemei ugyanúgy égtek, mint előtte - sőt talán jobban és ugyanolyan karikásak voltak a fáradtságtól. Egyvalami változott: a lánya mosolygott. Földöntúli örömmel nézett Poolra, aki visszanevetett rá. Kes azóta nem látta mosolyogni a lányát, amióta visszatért a porviharban. Már kezdte azt hinni, hogy soha nem látja többé mosolyogni. Sóhajtott.

- Hülyék - monda megenyhülve, majd elment, hogy víz alá tartsa a fájó tenyerét, ahova elnyomta a cigarettát.

A tanácskozás

Egy héttel később, egy este öten ültek Kes műhelyében.

Kes és a lány egymás mellett foglalt helyet egy javításra váró hűtőgép tetején. Samu egy széken a megjavított mikróját dédelgette, és szélesen mosolygott. Tent, Tomi apja a sarokban ült egy kis sámli, és cigarettázott. Pool közepén álldogált és hol az egyikre, hol a másikra nézett, majd megszólalt.

- Na akkor... kezdjük.

- Állj - mondta Tent, majd a fülére mutatott.

- Mi van? - kérdezte Pool.

Tent erre válaszul grimaszolt egyet, majd vadul tovább mutogatott a fülére.

- Azt akarja mondani, hogy lehallgathatnak bennünket - mondta Kes. - De ennek nem nagy a veszélye. Megnéztem: itt nincs mikrofon.

- Najóvan - mondta Samu. - Ti műszakiak megmondanátok végre, hogy mi ez a nagy titokzatoskodás?

Pool Kesre nézett. Kes belefogott.

- Mondom én. Tudjátok mi van a lányommal. Mindent megjavít, és mindent átlát, amiben áram van. Amióta visszajött megépített olyasmiket, amihez én 30 évig tanultam. Neki elég volt ehhez egy kirándulás a felszínen a Jég évszakban.

- De hát mi történt ott? - kérdezte Tent, keskeny arcát a mennyezeten lógó lámpa fénykörére függesztve.

- Ez az, amit nem tudunk. De ha nekiállunk a dolognak, talán ehhez is közelebb jutunk.

- De hogyan?

Kes segélykérően nézett a lányára. Az eddig maga elé bámult le a lábaira, melyek le sem értek a földre. Az arca a hosszú hajkóróna alatt árnyékban volt. Most lassan elkezdte felemelni a fejét.

Ki tudja miért, egyszerre roppant csend lett, olyan sűrű, hogy a kanál megállt volna benne. Megigézve nézték a lányt, akinek arca fokozatosan kivilágosodott, miközben a felülről lógó lámpa mély árnyékokkal rajzolta ki a vonásait. Volt ebben valami boszorkányosan ígéző.

- Tudom, hogy örülségnek hangzik - mondta csendesén. - De én hiszek abban, hogy egyszer elhagyhatjuk a bolygót. És egyben teljesen biztos vagyok: örökre itt maradunk, ha most nem teszünk valamit. Nem adódik még egyszer ilyen esély.

- Milyen esély? - kérdezte Samu. Áhítatosan suttogott. Máskor a többiek kinevették volna ezért, de most nem volt hozzá kedvük.

- Nem kell, hogy higgyetek nekem. De a falu erőit mögénk állíthatjuk. A falu összes erőforrását.

- Nana, ehhez az Atyának is lesz egy-két szava - mondta Tent.

- Az Atyának ahhoz sem volt sok szava, hogy bent jártunk a vezérlőteremben, és filmeket vetítettünk az embereknek. Közben bezártuk az Atyát és a Tanácsot a tanácsterembe.

- Te voltál?

- És Tomi, a fiad.

- Te jó ég - hüledezett Tent - megbabonáztad szegény gyereket. Magától a légynek se tudna ártani.

- Ahhoz képest elég jól tudja nyitogatni a karkötőjével az ajtókat - húzódott Timi szája mosolyra. A fölülről világító lámpa mély gödröket rajzolt a szája szélére, az árnyék eltakarta az alát: kísértetiesen kaján démonnak nézett ki hirtelen.

- Na jó, ti gyerekek tudtok egy-két trükköt, de ezzel nem megyünk semmire - mondta Tent.

Timi lassan maga alá húzta a lábait, aztán felállt a hűtőszekrény tetejére. Onnan nézett le a sarokban ücsörgő Tentre. Most végre látszott rendesen az arca, és az is, hogy milyen tűzben vannak a szemei.

- Nem csak trükkök. Én tudok olyan számítógépet építeni, mint ami a vezérlőteremben van.

- Honnan veszed ezt te gyerek? - Samu kétkedve csücsörítette össze vastag ajkait.

Timi ezúttal megint elmosolyodott, de most kislányosan vidám volt a mosolya. Szeme is vidáman lobogott, de olyan tűzzel, hogy húst lehetett volna sütni a lángjánál. Csak a karikák jeleztek a szeme alatt, hogy az utóbbi hetekben az éjszakák nagy részét is ébren töltötte.

Beleszólt a karkötőjébe:

- Hozd be.

Erre a műhely ajtaja kinyílt, és Tomi jött be rajta. Azaz: nem is jött, hanem háttal érkezett, maga után vonszolva valamit, ami egy jókora doboznak nézett ki, kerekeken gurulva.

- Tomi mit keresel itt? - kiáltott fel Tent.

- A fenébe, szóval itt van a locsológépem - mordult fel Samu.

- Csak a doboza - lihegte Tomi.

- Micsoda? Szétkaptátok? És akkor mivel fogom locsolni a kísérleti növényeimet?

Timi rájuk nézett a lézerszemeivel. Újra csend lett.

- Ez egy gondolkodógép. Hívhatjátok vezérlőközpontnak is. Vagy számítógépnek is. De egyik se pontos elnevezés. Ezért hívom gondolkodógépnek.

- Hát... má' meg ne sértődj kis kisasszony, de gondolkodni csak az élőlények szoktak. Én, mint az élet tanulmányozója mindig is ezt láttam. A gép megcsinálja amit mondanak neki - de nem gondolkodik. Szóval nem hiszem, hogy ez gondolkodik.

Timi újra elmosolyodott, de nem válaszolt. Az apja vette át a szót.

- Igazad van Samu, meg nem is. Ez a gép nem gondolkodik. De kapcsolódni képes egy gondolkodó lényhez.

- Na ugye - vigyorodott el a testes néger- nem gondolkodik, mondtam én. De mi az Istent jelent az, hogy kapcsolódik egy lényhez? Milyen lényhez?

- Hozzám - mondta Timi diadalmasan.

- Jó, tudjuk, te minden géppel beszélsz - mondta Tent. - És?

- Ez a gép hozzám is kapcsolódik, de a faluhoz is. Lát mindent, ami a faluban történik. Mintha a vezérlőteremben lennék. És én vezérlem a falut.

Látta, hogy értetlenül néznek rá, ezért sietve hozzátette.

- Mindjárt megmutatom...

Csendben vártak, miközben Timi koncentrált. A gép ütött kopott dobozán mindössze egy kékes lámpa pislogott. A pislogás kissé szaporábbá vált, de ezen kívül semmi nem történt.

- Na megvan - nyögte Timi.

Samu körbenézett, majd megkérdezte:

- Mi van meg?

- Mindjárt... - suttogta Timi.

Kintről lábdobogás hallatszott. Mindenki a karkötőjére pillantott. A karkötőn vészjelzés, és feliratok futottak végig.

- A szinten a folyosókon kialudt a villany! - kiáltott fel Tent. - Nyomás kifele, nézzük meg mi történt!

- Nem kell, mindjárt visszahozom... - szólalt meg Timi.

Döbbsen meredtek rá, kivéve Kest, aki mosolygott.

Hamarosan a lábdobogás megszűnt, a karkötőkről eltűntek a vészjelzések.

- Áhhh... má' azt hittem porbetörés... Uram atyám, de nem hiányzott volna így vacsora előtt - hangzott kintről egy megkönynyebbült tréfálkozás.

A műhelyben viszont csend honolt.

- Hát kisasszony... és kedves fiam... itt az idő, hogy komolyan elbeszélgezzünk - mondta Tent eltűnődve.

A Polip

- Honnan jött ennek a gépnek az ötlete? Ki vagy te, kisaszony? Mielőtt beleugrok valami örütségbe, és elvisznek kényszermunkára, legalább ezt szeretném tudni. Egyedül építetted ezt a gépet?

- Nem, Tomi segített... ő hozott anyagokat...

- Elcsórta a locsolómat - dünnyögte Samu.

- De te voltál az, aki ezt megálmodta igaz? Honnan vannak a tervrajzok?

- Egyszerre benne voltak a fejekben... Ami hiányzott, azt megmegnéztem más gépekben... látom őket....

- Boszorkányság... - hűmmögött Samu és fejét csóválta.

Kes összevonta a szemöldökét.

- Keressünk értelmes magyarázatot. Timi kiment és történt vele valami.

- Oké - mondta Pool, aki eddig higgadtan szemlélte a vitakozást. - Végre helyben vagyunk. Próbáljuk meg végiggondolni mi lehetett.

Körbenézett: mindenki várta a folytatást.

- Talán a hirtelen sokk, ami érte felszabadította benne a műszaki zsenialitást.

Kes türelmetlenül legyintett.

- A lányom egész korábbi életében addig jutott, hogy tudta mi az a villanykapcsoló. Azt már nem, hogy miként működik. Nem a műszaki cuccok érdekelték, hanem a rózsák.

- A mik? - kérdezte Pool.

- Az egy virág a Földön - mondta Samu. - Jó ízlése van.

- Köszönöm - mondta Timi.

- Na jó, akkor más ötlet?

- Talán idegen lényekkel találkozott, és ők adták neki valahogy a tudást - merengett Samu.

- Na ja - mondta Tent - virágzó idegen városok vannak kint a porban, ahol mostanság nincs egy darab szilárd földfelszín se. Ott vannak az idegenek, csak nem láttuk meg őket eddig valahogy. De Kes, ha kint járunk legközelebb, jobban nyissuk ki a szemünket, rendben?

Erre mindnyájan elmosolyodtak. Kint a porviharban valóban nehezen lett volna elképzelhető bármilyen értelmes élet.

- Talán mélyen a felszín alatt vannak, mint mi - mondta Pool.

- Egy a hiba ebben - a lányom nem ment le a felszín alá. Vagy ha lement volna, már nem élne, mert több tonnányi por fojtotta volna meg... - mondta Kes.

- Ez igaz... - mondta Pool. - Más ötlet?

- Nem kérdeznénk meg magától az illetékestől? - kérdezte Tent.

- Mire emlékszel Timi?

- Messze mentem, aztán elájultam. Utána semmire. De mégis jöttek elő emlékek, amik nem is az én emlékeim...

Látta az értetlen arcokat.

- Úgy értem, hogy miközben a gépet építettem, előjöttek olyan kifejezések és tudás, amik nem az én emlékeim. Valahonnan tudom, hogy ennek a gépnek a modellje igenis egy élőlény, ami valaha itt élt, ezen a bolygón. Még a nevét is tudom, de az semmit sem jelent, ki se lehet mondani, ezért én inkább elneveztem Polipnak.

- Minek?

- Az egy állat volt a Földön. A tengerekben élt, és nyolc csápja volt - magyarázta Samu.

- Igen, leginkább ehhez hasonlít ez az állat... de sokkal életképesebb... - folytatta Timi. Samu ezt nem hagyta annyiban:

- Honnan tudod, hogy egy polip milyen életképes? Igenis nagyon életképes... és okos is .

- Igen, én is utánanéztam - mondta Timi. - De ez a taurti polip azt is tudta, hogy ha megtámadták, osztódott.

- Nohát, ezt más életformák is tudják - dünnyögte Samu.

- De ez nem úgy osztódott, hanem... hogy is mondjam... belement annak a testébe, aki éppen a közelben volt.

- Hogy mi?

- Nem szó szerint. A polip teste lehet, hogy meg is halt. De közben a polip maga, az elméje tovább élt egy másik testben. Talán éppen a támadóéban, nem tudom.

- Hát ez elég zavaros - mondta Tent. - És mi jó volt ebben a Polipnak?

- Hát nem érted? - mondta Pool. - Ez az állat nem a testét örököltette. Hanem a viselkedését. Az elméjét.

- Ez nekem magas - jelentett ki Tent. - Olyan ez, mintha egy kutya egy tyúk testébe költözne - ha emlékeztek ezekre az állatokra. De mi a jó ebben? A tyúk megtanul ugatni?

- Na jó, ezt én sem értem - mondta Pool.

- Nem is gyakran került sor ilyesmire... - mondta Timi elgondolkodva.

- Hogy? Mire?

- Hogy a polip átköltözzön más testbe. Volt még egy fegyvere. Teljesen meg tudta tévesztetni a támadóját.

- Hogy?

- Más képeket vetített neki, mint ami a valóság. De a támadó azt hitte, hogy valóság.

- Vár, várj... - Samu kezdett izgalomba jönni. - Ezt próbálom megérteni. Ha valóban volt ilyen, akkor ez az élővilág csodája volt. Behatolt a másik élőlény agyába és más képet mutatott neki? Hogy?

- Nem tudom - mondta Timi. - Talán úgy, mint amikor mi a tükörszobába megyünk.

- Mi az a tükörszoba? - kérdezte Pool.

- Amikor több tükröt állítasz szembe. Balra nézel, és azt látod, ami a jobb oldali tükörben van. Vagyis ha jobbra mész, akkor sose fogod elérni, amit látsz - mondta Kes.

- Igen, valahogy így csinálta a Polip - helyeselt Timi.

- Hát mindez fantasztikus - mondta Samu. - De mi köze ennek ahhoz, hogy te kislány egy ilyen gépet építettél?

Egymásra néztek. Pool felhorkantott.

- Na ne...

Elkezdtek Timi tekintetét kerülni.

- Én nem hiszem... - nyögte Timi.

- Mit? - kérdezte Samu. - Mit hümmögtek? Nem értek semmit.

- Nem... én nem vagyok Polip - mondta Timi - nem is hiszem, hogy találkoztam volna ilyennel...

- Hát lehet, hogy nem - mondta Tent. - Tekintve, hogy magad mondtad, hogy ez az élőlény már kihalt. Magas szellemi képességei ellenére. De valakik megtanulhatták ezeket a képességeket... És az utódai felhasználhatnak téged.

Hallgattak egy sort.

- Figyeljete az Istenért - mondta Kes. - A lányom irányít egy gépet, és nem az őt. Ez azért gondolom látszott?

Bólintottak.

- Az is mindnyájunk vágya, hogy megszabaduljunk erről a bolygóról, nem?

- Hát... - mondta Samu.

- De legalábbis a lehetősége jó volna annak, ha el lehetne menni innen nem?

- Az igen - egyezett bele Samu. Tent is bólintott, Pool pedig lelkesen helyeselt.

- Akkor mit veszíthetünk? Bele kell vágnunk!

- De hogyan? - kérdezte Tent.

- Apa... - Tomi eddig csendben volt, el is feledkeztek róla.

- Én is láttam ezt a gépet, ahogy épült. Zseniális. Úgy értem, ember ilyet nem épített még... izé ezzel nem azt akarom mondani, hogy Timi nem ember... na mindegy. A lényeg, hogy tudunk vele energiát és adatokat szerezni.

- Adatokat? - horkant fel Tent.

- Az Atya elzárva tartja az űrhajózásra vonatkozó adatokat. De ezzel be tudunk hatolni a központi számítógépbe is. Oda ahol tárolja őket.

- És a polipok nem adták oda nektek az űrhajó tervrajzait is? - kérdezte fanyarul Tent.

- Nem. Csak ezt a gépet tudta megépíteni Timi. De ez elvezérel egy űrhajót is.

Csend lett.

Kes felállt. A mosógép nagyot nyekkent alatta.

- Aki benne van, az maradjon. Aki nem, az menjen. Csak annyit kérek tőle, hogy hallgasson.

Szünetet tartott.

- Pool?

- Én mindig is benne voltam. Kalandra fel!

- Samu?

- Hm... A Föld nem biztos, hogy érdekelt.. de idegen létformák gondolatátvitellel az nem semmi... Jut eszembe a locsolómat visszakapom? Na jó, hagyjuk. Szóval benne vagytok.

- Tent?

Tent hallgatott. Amint Kes elkezdte a névsort, ő rágyújtott egy cigire, és annak a füstjét fújta.

- Tent? - ismételte meg Kes keményebben.

- Mindent összevetve - mondta Tent fanyarul és újabb adag füstöt fújt ki - én is hajlandó vagyok ezt a kényelmes, nyugodt és boldog életemet némi izgalommal fűszerezni.

Erre mindnyájan elnevelték magukat.

Több energia kell

- Valami hiányzik - fintorgott Timi. Minden reggel már hajnalban felkelt, és átment apja műhelyébe. Peter Kes mindig ott talált rá, amint maga is felébredt.

- Nesze, itt egy kis kenyér - mondta a lányának. - Enned kell. Mi az ami hiányzik?

Timi nem nyúlt az ételért, csak a homlokát ráncolva meredt maga elé.

- Valami hiányzik ebből a Polipból.

Így hívták maguk között a Timi által épített gondolkodógépet.

Kes ezen a reggelen is beletörődött abba, hogy Timi nem eszik. Abban reménykedett, hogy majd az iskolában reggelizik, de nem volt benne biztos. Az utóbbi időben a lánya erősen lefogott, akárcsak ő maga. Ő kényszermunkán volt, és csak fél adag ételt kapott.

- De hát működik - mondta Kes. - Tent elemzi az adataidat, amiket a központi számítógépből kaptál. Poollal összeállítanak egy tervet arra, hogy mi kellene egy valódi hajóhoz. Meggyőztem őket arról, hogy ha lesz egy ésszerű terv, akkor magunk mellé állíthatjuk az embereket.

Timi ránézett az Apjára.

- Előbb az Atyát el kell távolítani.

Kes meghökkent.

- Ezt hogy érted?

- Ő sosem fog belemenni abba, amit tervezünk.

Kes harapott egyet a szűkös kis kenyéradagjából.

- Háát - mondta teli szájjal - nem tudom. Talán nem olyan rossz ember. Sokat segített az embereknek, tudod?

- Én látom a gondolatait.

Kes félrenyelt, és köhögve fuldoklott. Amint lélegzethez jutott, megkérdezte.

- Mit? Hogyhogy látod?

- Nem érdekes - mondta Timi a gépbe mélyedve - talán csak képzelődöm. De egyet érzek: ennek a gépnek több energia kellene, mert akkor sokkal többre lenne képes.

Az utóbbi szavakat már Tent is hallotta: neki is szokásává vált reggel bejárni a műhelybe. Vele tartott a fia is, Tomi.

- Sziasztok összeesküvők - mondta Tent.

Kes nem figyelt rá.

- Így is mindent megtesz, amit kérsz tőle - mondta Timinek. - Kapunk adatokat. Ez egyelőre elég.

- De ebből nem lesz úrhajó. Azt érzem, hogy ez a gép kapcsolatba tudna lépni valamivel, ha több energiát kapna. Valamivel, ami tudja, hogy miként lesz úrhajó.

- Ez a gép így is sok energiát fogyaszt kisasszony - kapcsolódott be Tent - még szerencse, hogy elfedi a saját fogyasztásának a nyomait. Úgy is mondhatnám, hogy rákeni az ültetvényekre. De ha még több energiát kap... Uristen, azt hogy magyarázzuk meg?

Hallgattak egy sort.

- Viszont az érdekes amit mondtál.

- Mi?

- Hát az, hogy kapcsolatba léphetnénk a... a valamivel. Samu-nak minden vágya, hogy kapcsolatba lépjen vele, de én is tudni szeretném, hogy mivel állunk szemben.

- Szent teremtőnk - hüledezett Kes - mi jár a fejedben?

- Az, hogy eddig nem néztünk szembe azzal, ami szembe jön velünk. A lányod megokosodott, de nem a teknősök tették okossá. Van kint valami. Ez a valami nagyon sokat tud - legalábbis Timi képességeiből ítélve.

- Folytasd.

- Igaza van Timinek. Mutatunk majd egy ésszerű tervet az embereknek. Kiszámoljuk, hogy meg tudjuk építeni a hajót. Bebizonyítjuk, hogy ez a gép el tudja vezérelni. És azután?

- Hogyhogy azután? Hiszen tudod jól! Itt a műhelyben nem építhetjük fel! Ki kell lépnünk az emberek elé, és el kell ér-nünk, hogy segítsenek!

- Persze - mondta Tent szokatlanul szelíden - persze. Odamegyünk az emberek elé, hogy izé, van egy polip, akivel találkoz-tunk, és akit életre keltettünk. Bent van Samu locsolójában, de ez ne tévesszen meg benneteket, mert nagyon okos. Hogy ezt bebizonyítsuk, elmondjuk, hogy rengeteg adatot elloptunk a se-gítségével.

- Nem tehattünk mást.

- Nem hát. És akkor majd az Atya megsimogatja a fejünket és azt mondja: ej-ej kis huncutok!

- Ha látja, hogy a dolog megvalósítható, az őt is meg kell, hogy győzze. Azt se bánom, ha száműz a telepről. Én meghalok, ha kell, csak végre kezdjék el építeni a hajót.

- Óriási. Nagyon szép áldozat tőled, de attól tartok, hogy ha-szontalan.

- Miért?

- Azért, mert az Atya valószínűleg kijelenti, hogy ez a gép az ördögtől van.

Kes beletúrt a hajába. Elkezdett fájni a feje.

- És tudod mit? - vigyorgott Tent, mint egy gonosz ítéletvégre - hajtó - talán még igaza is van. Honnan tudod, hogy ezt a gépet nem az Ördög küldte?

Kes maga elé meredt.

- Nem tudunk semmi értelmes magyarázattal szolgálni. Az emberek félnek az ismeretlentől. A gépedet kihajítják a homokba veled együtt.

- Oké. Mit javasolsz?

- Akár Ördög van kint, akár nem, meg kell vele ismerkednünk. Talán segít nekünk. Ő az egyetlen esélyünk arra, hogy legyőzzük az Atyát és a Tanácsot.

- Szövetkezzek valami ismeretlen izével... egy polippal?

- Már megtetted. Egy lépéssel azonban tovább kell mennünk. Ha tudjuk kivel állunk szemben, legalább elmondhatjuk az embereknek. Vagy kaphatunk olyan tudást, vagy energiát, amivel másik falut építhetünk. Mittudomén. Egyelőre ez az egyetlen esély.

Timi, aki némán hallgatta a párbeszédet, most elérkezettnek látta az időt, hogy beleszóljon.

- Én tudom, hogy szerezhethénk energiát.

Kes és Tent rámeredtek. Timi folytatta.

- Bárhonnan vesszük is el, fel fog tűnni. Tehát már a keletkezésénél el kell lopni. Mielőtt még szétosztják.

- Van esze a lányodnak - dünnyögte Tent.

- Az lehet, de nem mindent gondol át - vágott vissza Kes. - Hogy akarod megcsapolni a központi generátort? Nem férünk hozzá.

- Ha ez a gép elég energiát kap, képes hozzá kapcsolódni - mondta Timi magabiztosan.

- Hogyan?

- Kezdetről fogva úgy működik, hogy elektromágneses hullámok segítségével kapja az energiát, és adja tovább. Olyan mint

egy rádió, aminek nem kell vezeték. Egyszerűen a levegőből szedi az energiát. És ugyanezen az úton, a levegőn keresztül irányítani is képes mindent, ami elektromos.

- Tudom mi az az elektromágneses tér - mordult fel Kes - tanul - tam róla éppen eleget. De hogy segít ez rajtunk?

- Egy egyszeri nagy energia segítségével elérheti a központi ge - nerátort. Ha azt eléri, már lesz elég energiája, mert onnan jön minden energia.

- De azt az egyszeri energiát észre fogják venni... - tűnődött Kes.

- Mint ahogy azt is, ha elkésünk - mondta Tent. - Kisasszony te most menj az iskolába, és ne hagyd, hogy beléd kössenek. Menj és legyél jó. Mi meg apáddal gondolkodunk azon, hogy vitelezzük ki az ötletedet. Fárasztó a munkánk, de gondolkodni bőven van időnk közben, nem igaz?

- De igaz - hagyta rá Peter Kes.

A tükör

- Kettő - mondta Timi.

- Három - vigyorodott el Tomi - én nyertem.

Nem nagyon figyeltek a tanárra, inkább a bogarakat számolták össze, amit gyűjtöttek. Fénybogarak - ez volt a nevük, mert sötétben egy picit világítottak. A Jég évszakában behúzódtak a faluba. Timi és Tomi versenyeztek, hogy ki tud többet összegyűjteni. Ma Tomi állt nyeresre.

Most már nem a lila nap szolgáltatta a világítást az osztályteremben. Mivel a Jég évszaka volt, már a felszín alatt tanultak a lámpák fényénél. Ráadásul most a telep összes gyereke együtt volt.

- Ma menekülési gyakorlatot tartunk - mondta Karl a rádiós. Ebben az évszakban úgysem rádiózhatott, inkább a gyerekekkel foglalkozott.

- Én vezetem a gyakorlatot. Ezért vagytok mindnyájan együtt. Három csapatra oszlunk. Mindenki különböző helyről indul, de egyenlő esélyekkel. Amelyik csapat előbb ér a biztonságos negyedik szintre, az nyeri a versenyt, és a csapatban mindenki megkapja a csokicsomagot.

Moraj hallatszott a gyerek között. Nem gyakran láttak a gyerekek édességet.

- Amerre mentek, csak vészvilágítás lesz. Ügyeljete arra, hogy ne törjétek össze magatokat, de azért siessetek.

Timi oldalba bökte Tomit.

- Mi van?

- A negyedik szinten van a központi generátor!

Tomi visszaemlékezett a reggeli beszélgetésre.

- De a polipot nem vihetjük magunkkal - suttogta.

- Nem. De ha már ott vagyunk, kitalálhatnánk valamit.

Suttogás közben nem vették észre, hogy Pedro megállt mögöttük.

- Az én csoportomba vagytok beosztva - lökte őket hátba váratlanul - úgyhogy szedjétek össze magatokat. Rajtatok lesz a szemem.

- Az nem lesz jó. Akkor nem nézel a lábad elé, elesel és felnyalod a padlót - nézett rá szikrázó szemmel Timi.

Pedro már nyúlt, hogy belemarkoljon Timi hajába, aztán meggondolta magát.

- Mondom, rajtatok lesz a szemem! Amúgy is gyanúsak vagytok!

- Mit beszélsz?

- Kes egész nap kényszermunkán van. Mégis minden gép meg van javítva. Azt hiszed nem tudjuk, hogy te javítod őket? Azelőtt egy csavarhúzó nem tudtál megkülönböztetni egy kanál-tól.

Timi föl pattant.

- És? Zavar?

- Ó engem nem. De apám már figyelmeztette az Atyát, hogy vizsgáljon meg, honnan tudsz te ennyit? Milyen erők segítenek neked?

Nem volt idő tovább vitatkozni: elindultak az első szint egyes járatának végéhez. Amikor odaértek, egy darabig csendben várakoztak, egészen addig, amíg kialudtak a mennyezeti fények és kékes vészvilágítás lépett a helyébe. Ekkor elkezdtek rohanni. Minden gyereknek pici korától fejébe kellett vésnie a telep térképét, úgyhogy nem volt nehéz dolguk.

Pedro, bár gyorsabb volt náluk, nem szaladt előre, hanem a lemaradókat sürgette.

- Menjetek már... lassúak vagytok, mint egy teknős... na!

Azzal hátbalökte Timit. Timi talán gyorsabb lett volna, de hetek óta nem aludt eleget. Tulajdonképpen nem tudta eldönteni, hogy futtában elaludjon-e, vagy csak egyszerűen összeessen a fáradtságtól. Szembefordult Pedróval:

- Hozzám ne nyúlj még egyszer!

- Mi?? Miért álltál meg? Annyi eszed sincs, mint egy fénybogárnak?

Amint vitatkoztak, beérte őket Neckar tanácsstag, aki ezt a gyerekcsapatot ellenőrizte.

- Így aligha lesz csokicsomagotok - mondta mosolyogva - ti hárman jól lemaradtatok.

- Én megyek - üvöltötte Pedro, akinek végleg elfogyott a türelme - kérem noszogassa meg ezt a két hülyét!

Azzal elébük vágott és elkezdett rohanni. Neckar egy darabig nézte aztán Timiék felé akart fordulni, de mégsem tette. Ugyan is amit látott az sokkal inkább lekötötte a figyelmét.

Pedro ahogy a folyosó kanyarulatába ért, furcsa dolgot művelt. A folyosó balra kanyarodott. Pedro azonban teljes lendülettel *jobbra* fordult, és nekiszaladt a falnak. Fájdalmasan és sértődötten felüvöltött, és fejét kezdte tapogatni.

- Mi ez? Mi ez? - ordította felháborodottan.

Neckar odament hozzá, és megfogta a vállát.

- Mit csinálsz fiam? Miért szaladtál neki a falnak?

- A falnak? Hogyhogy a falnak? - hápogott bárgyún Pedro, és még mindig azt a helyet nézegette, aminek nekiszaladt. - De hát nem volt itt semmilyen fal! Tisztán láttam, hogy erre kanyarodik a folyosó...

Neckar értetlenül nézett rá, aztán a másik két gyerekhez fordult. Ekkor újra meglepődött.

A fiú kissé megrökönyödve, de minden sajnálat nélkül nézte Pedrót. Ez rendben is lett volna. De a lány... A kékes fény elmélyítette a vonásokat a beesett arcán. A két szemgödréből sejtelmesen csillogott ki szembogara.

A gyerekarc így nem volt igazán gyerekarc. Arca széles, rosszindulatú mosolyba torzult, amit csak elmélyítettek a kékes árnyékok. Elégedett kárörvendő mosoly volt. Neckar akkor látott

ilyet, amikor a saját gyerekei véghezvittek valami égbe kiáltó csínyt, és annak örültek.

Megpróbálta összeszedni magát.

- Na gyerekek, menjetek ti is ... ne ácsorogjatok.

Timiék futva megindultak. Neckar még ott maradt egy picit, és a homlokát törölgette. Érezte azonban, hogy nem a futástól, sokkal inkább Timi látványától izzadt meg.

- Mi volt ez? - kérdezte Tomi.

- Semmi - lihegte Timi, közömbösnek szánt hangon- csak a tájékozódó zsenink ezúttal tévedett.

Tomi erre nem szólt semmit. Némán futottak tovább.

Persze elkéstek, így szó sem lehetett arról, hogy Pedro csapata nyerje meg a versenyt. Nemcsak Pedro, hanem a többiek is dühös kiabálással fogadták őket.

- Hülyék... ezek ilyenek... miattuk - csapta meg a fülüket a dühös morgás. Egy apró gyerek meg azt mondta: - Boszorkány!

- Elég! - kiabálta túl őket Karl.- A szint kocsmájában összegyűlünk és kiértékeljük a versenyt. Gyertek!

Timi megfogta Tomi karját.

- Ez a négyes szint egyes járata!

- És?

- Ennek a végén van a központi generátor!

- Oda nem tudsz bemenni... és én sem. Főleg, hogy ennyien vagyunk és figyelnek.

- Megoldom - mosolyodott el Timi - már mindent értek. Menj.

- Hova - akarta kérdezni Tomi, de nem volt ideje rá. Timi határozott léptekkel megindult előtte.

- Furcsa - gondolta Tomi - miért azt monda hogy "menj" és miért nem azt, hogy gyere?

De nem volt ideje ezen töprengeni, inkább Timi után eredt, aki jócskán megelőzte. Amint azonban közel ért a lányhoz, az egyszerűen - eltűnt. Tomi forgatta a fejét, de a lányt se látta. Ettől ugyanolyan bambán nézett maga elé, mint egy kicsivel korábban Pedro.

- Mi ez? - töprengett. - Pedro nem látott falat, ahol pedig volt. Ő meg látta Timit, de amint közel ért nem volt ott.

Megállt és gondolkodott. Egyszerre csak a fejéhez kapott.

- Úristen a tükörszoba! - mondta hangosan.

Úgy gondolta, hogy végre megértette mi történt. Pedro jobbra látta azt, ami balra volt. Ő maga előtt látta azt, ami mögötte volt.

Az előbb Timi valójában háttal állt neki és távolodott. Ő meg úgy látta, mintha előtte menne. Aztán mikor eltűnt a folyosó kanyarulatában, a tükörképe is megszűnt.

- A polip - mondta hangosan - a polip képes tükrözni.

Egy másodperc

Timi egyedül haladt az egyes járatban.

Egy híd - gondolta. - Mi is van a híddal?

Nagyon fáradt volt, és a gondolatai összekavarodtak. De tudta, hogy a híd fontos. Arról tanult valamit.

- Igen. Ha a hídon egy ember lépeget, a híddal semmi baj nem történhet. Miért is történne? Ez hülyeség. Össze kell szednem magam. Mi van, ha több ember lépeget a hídon? Semmi. Egy hídon mehet több ember is. Kint a felszínen a Napfény évszakban építettek hidat. Azon is többen mentek.

Megállt, majd le is ült, hátát a falnak vetve.

- A híd. A híd... Katonák! Ez az. Ha katonák mennek a hídon, abból lehet baj. De miért is? Igen! A katonák egyszerre lépnek. Az nem baj, ha az emberek össze vissza lépegetnek, de a katonák egyszerre lépnek, vezényszóra. És akkor elkezd rezegni a híd. Egyre erősebben rezeg, hullámszik, és a végén összedől! Ilyen megtörtént állítólag valahol. Talán a Földön. De miért fontos ez?

Újra felállt és tovább menetelt a folyosón és gondolkodott:

Katonák. De kik az ő katonái? Az egyik katonája maga a polip. Most is érzi, bár gyengén. A Polip több szinttel feljebb van. Épp ez az. Fel kell erősíteni a jelet. A csudába, régen azt se tudta mi a jel. Azt hitte az azt jelenti, hogy valaki mutat valamit a kezével. De most a jel elektromos jelet jelent neki. Valamit, ami megy a vezetékekben. Ami ott vibrál a vezetékek között. Ott is van jel. Ezek az ő katonái.

Megállt. Elkezdte ujjával kócos haját fésülgetni.

Ráférne egy fésülés. Mostanában erről is elfeledkezett. Csak az elektromos jelekkel törődött. Mit is kellene tennie az ő katonáival? A jelekkel? El kell érnie, hogy egyszerre lépjenek. De hogyan?

A poliphoz fordult, és adatokat kért. Tudta, hogy ez még jobban ki fogja méríteni. Láta a kapcsolókat, erősítőket, a falban futó vezetékeket. Látott mindent. Aztán szépen összeállt a terv.

Röviddel ezután az egyes szinten Kor, az írnök, aki a számítógépe előtt ült egyé vált a gépével, egyé vált a telep villamos hálózatával, és érzett egy lényt maga mögött, érzett egy kislányt maga előtt. Láta is a lányt: hosszú haja volt, beesett arca, és kócos haja. Egy pillanatra érezte az egész telep elektromos rendszerét, és úgy érezte, hogy villany söpör át rajta. Talán meghalt volna, de nem volt rá ideje. Az egész csak a másodperc kicsi töredékéig tartott.

Aztán a második szinten Boss, aki éppen lehajolt, hogy bekapcsolja a bányagépét, érezte, hogy mögötte egy fémlény, előtte egy elkínzott lányarc van, és őt is megrázta az áram. Ezalatt pontosan látott minden apró vezetéket a falban. Megijedt, mert sok apró kígyónak látta őket. De nem sokáig ijedezett: az egész nagyon-nagyon pici ideig tartott.

Ezután a harmadik szinten az Atya, aki éppen az Istentisztelet-hez gyújtotta fel a reflektorokat a középső közösségi térben, hasonlóan járt. Láta, hogy egy lény belelöki egy áramba, aminek a végén Timi várja. Láta, hogy fölötte két szintnyi áram teljes egységben rohan feléje, és száguld át rajta. Nem tudta, hogy bírta ki. Csak egy magyarázat lehetett. Az egész csak piri-nyó ideig tartott.

A negyedik szinten Timi a generátorház ajtaja előtt állt, amikor elkapta a hullám. Négy szintnyi áram zúgott át rajta, hogy átörje a generátorház falát és bejusson oda. Tisztán érezte, hogy a Polip kinyúl, és elkapja őt is, aztán rajta keresztül a generátort. De ez is csak egy nagyon pici pillanatig tartott.

Aztán véget ért az egy másodperc, amíg mindez tartott.

Timi fáradtan rogyott össze. Már nem kellett erőlködni. A Polip és a generátor nagy barátságban működtek együtt, és végre csend és nyugalom volt.

A kislány behunyta a szemeit, majd halkán felkiáltott. Csukott szemmel is mindent látott. Az egész falut, úgy ahogy még sosem. Nem a szemeivel. Egyszerűen csak érezte minden rezdülését. Fáradtsága elmúlt, és könnyű, szinte mámorító érzés vett

erőt rajta. Úgy érezte, hogy tele van energiával és mindenre képes. Azaz: mindenre képesek együtt ő és a Polip.

Hajsza

Este az "összeesküvők", ahogy Tent nevezte őket, megint Kes műhelyében ültek. Ott volt Tomi is, csak Timi hiányzott. Ő eltűnt.

- Szóval így vesztetted szem elől - mondta tűnődve Tent, aki figyelmesen hallgatta végig fia beszámolóját. - Azt hiszem jobban is tette, hogy megszökött.

- Az ördögbe - mondta Pool, tőle szokatlan idegességgel - azt akartuk, hogy senki ne vegye észre a Polipot. De most már mindenki keresi.

- Ahogy Timit is - dünnyögte magában Tent.

- Szerintetek mindenki látta azt a... villanást, vagy mit? Ti is láttátok? - kérdezte.

A többiek némán bólintottak. Az áram mindenkin átsöpört, és mindenki látta egy pillanatra a két végpontot: a gépet, és a kislányt, és azt is, ami közöttük volt.

-Akkor csak idő kérdése, hogy idetaláljanak - mondta Kes. - És az is, hogy megtalálják Timit.

Timi kereséséről az Atya intézkedett. A nyomát kereső különítményt Salinas vezette, aki a keresőosztagokat a kocsmáktól indította minden szinten.

Minden osztag két emberből állt, és egy-egy járatot kellett nekik átfésülniük.

Salinas embereinek a lakószobák átvizsgálása sem okozott gondot. Az egész bázison a közfalakat és a bútorokat a felszínen található kemény anyagból faragták ki az erre épített gépekkel. Ez az anyag ultraibolya fénnel megvilágítva egyszerűen átlátszóvá vált és a keresőosztagok ilyen fényt használtak.

Az erre szolgáló lámpákat általában csak anyaghibák vizsgálatára használták, és a magánélet ilyen megsértése eddig ismeretlen volt a Taurton, de Salinasék, maguk mögött érezve a tanács helyeslését, most nem törődtek ezzel.

A lakások ajtajai takarékoságból oldalra nyíltak, mert egy, a lakásba ki- vagy befele nyíló ajtó értékes helyet foglalt volna el. Ha a keresők be akartak nyitni valahova, egyszerűen félre kellett húzniuk ezeket az ajtókat. Sehol sem voltak bezárva, mert a telepen soha nem fordult elő lopás. Az osztagok nagy ritkán be is nyitottak, ha valami olyan tárgyat világítottak meg, ami nem volt átlátszó.

A lakójáratok mellett a legtöbb járatot műhelyek, raktárak és mezőgazdasági telepek foglaltak el. Ez utóbbiakat az emberek "tanyák"-nak hívták, és itt tenyészttek azok a növények, melyektől a taurtiak megélhetése függött. Ezek ősei a Földről származtak, de mostanra csak annyira hasonlítottak rájuk, mint macskára az oroszlán. Ezek a növények sokkal kevesebb fénnel beérték. Kártevők nem voltak, gyorsan növekedtek, magasra nőttek és dúsan tenyészttek. A telepeken, a gondozók gondosan etették őket: minden szerves hulladék hozzájuk került.

Timi ugyanúgy ismerte a telepet, mint azok, aki őt keresték. Tudta, hogy elrejtőzni lehetetlen, és nem is próbálkozott ezzel. A negyedik, egyben legalsó szinten a gépészeti járatból kifutott a közösségi térbe, onnan arra a folyosóra, ahol a műhelyek voltak.

Behunyta a szemeit, mert tapasztalta már, hogy nincs szüksége a látásra. Látnak helyette mások.

Egyrészt érzékelte az egész telep elektromos hálózatát. Kicsit olyan volt ez neki, mint amikor a csecsemő ismerkedik a testé -

vel: érdeklődve nézegeti a kezeit és lábait, és próbál rájönni mire valók. Előfordult, hogy érzékelt egy áramkört a falban, és beindította: ezzel kinyitott egy mágneszárral működő ajtót. Így tudta meg, hogy, az az áramkör, amit érzékel, mire való. Mikor ebbe beleunt, elrugaszkodott a falakban futó vezetékektől, és a levegőben futó rezgéseket kezdte tanulmányozni. Hirtelen elhátározással az egyik falban futó vezetéket összekötötte a legközelebbi tanya öntözőberendezésével. Érzékelt a gép áramkörében a változást, és hallotta, amint Rocas, a telepen dolgozó ember felkiált. Azonban azt nem érzékelt, hogy a víz folyik. A vízben ugyanis nem volt elektromosság. Ezért aztán magát Rocas kezdte el megvizsgálni. Egy elektromágneses gömböt kezdett köréje vonni. Kísérletezett. "Kirakott" oda az elektromos térbe egy képet. Ez voltaképpen a saját gondolata volt. A képben ott volt Rocas, amint futkározik az locsolók körül. Hamar kapott egy választ: érezte, hogy Rocas mit gondol erről a képről. Rocas megrökönyödött: nem, nem futkározik ő, honnan jön ez a gondolat? Ő csak áll, és döbbenten nézi, mitől indult meg az öntözés. Timi gyorsan visszahúzódott tőle, és eltüntette feje körül az elektromos ernyőt. Elzárta az öntözőgépet is, mert nem akarta a tanyán dolgozó munkást még jobban kétségbeejteni.

Timi élvezte, hogy a Polip ekkora hatalmat adott neki, és valahogy egyáltalán nem félt, amikor a folyosó bejáratánál meghallotta a két keresőnek, a Púpos Mallinnak, és barátjának, a Balta Johnnynak a hangját. Ez utóbbi magas volt, vékony, arca szemből nagyon keskeny. Innen volt a Balta elnevezés. Meg onnan, hogy oldalról a csapott állával kiugró orrával tényleg egy baltára emlékeztetett. Timi behúzódott egy műhelybe: elektromos zárjának kinyitása nem okozott neki gondot. Most Mallint és a cimboráját vette körül elektromos ernyővel, és őket próbálta érzékelni. Csak egy ernyőt vont köréjük, de bosszankodva tapasztalta, hogy így nem tudja különválogatni melyik gondolat melyiktől jön. Egyikük nem figyelt a környezetére, hanem az ebéden járt az esze. Timi érzékelt egy képet, amely egy fahéjpénnyt ábrázolt. Timi feltételezte, hogy nem az egyszálbélű Balta, hanem a Púpos foglalkozik vele. Balta élénken figyelte a környezetét, és Timi látta azokat a képeket, amiket Balta látott.

Azaz... Timi tudta, hogy a folyosó bejáratánál még tegnap ki-
aludt az egyik lámpa, de ezt most nem látta. Nem látta, mert
Balta nem vette észre.

-Szóval azt látom, amit ők észrevesznek, és nem a valódi képet,
amit látnak - gondolta.

Timi tudta, hogy most kell ügyesnek lennie. Mindjárt elhalad-
nak a műhely előtt, és átvilágítanak a falain. Úgy határozott,
hogy nem törődik a Púpossal. Ezúttal csak Balta köré vont egy
elektromos mezőt. Aztán nagyon igyekezett koncentrálni, hogy
elképzelje a műhelyt kívülről, amint átvilágítja a nagy orrú. Az
időzítés is fontos volt. Várta, hogy Balta odaérjen a műhely elé,
és a lámpa fényét a műhely ajtajára irányítsa. Pontosan ebben a
pillanatban kell kiraknia az ő képét eléje - a hamis képet. A ha-
mis képben majd felhasználja a látványt, amit a Balta eddig
szolgáltatót neki. Pontosan odateszi a képbe az ultraibolya
fény kétségét, amit Balta eddig látott. Odateszi a műhely tár-
gyainak körvonalát kívülről, és mindazt, amit a folyosóból lát-
hat. Mindent odatesz, egy valamit kivéve: őt magát. Timi nem
szerepel majd a képen.

Úgy érezte, hogy a kép nem sikerülhet elég jól. Egész biztos
volt benne, hogy valamit nem fog jól ábrázolni. Hogy is tudná,
hogy az a vágógép, ami előtte fekszik, hogy is néz ki kívülről?
Aztán megnyugodott: Balta nem fogja a vágógépet látni. Majd
olyasmit mutat neki, amit ő, Timi, pontosan ismer.

Hallotta a keresők lépteit a műhelyen kívülről.

A léptek egy futó pillanatra megtorpantak. Timi a valódi sze-
meivel látta a két embert, köztük a magasabbikat, aki bevilágít
a műhelybe. És ekkor kirakta eléje a hamis képet. Balta maga
elé bámult: ez Timinek igen hosszú időnek tetszett. Aztán foly-
tatta a sétát. Timi fellelegzett: nem vették észre.

- Ez aztán érdekes bújóska... - gondolta Timi.

A Polip segítségével végigkutatta a folyosót újabb emberek
után, de nem észlelt rájuk utaló hullámokat. Elektromos hullá-

mait el irányította egészen a kocsmáig. Amint a növényekhez ért meglepődött.

A taurtiak igyekeztek egy kicsit kicsinosítani ezeket a kocsmákat, mert ez volt egy-egy szint közösségi tere. A szépséget a felszínen is tenyésztő mizamilla növény képviselte. Ez a szívós virág lényegében nem igényelt fényt, és nedvességet sem. A taurtiak számára rejtély volt, hogy miből növekszik, de ha nagyon lassan is, a virágok mégiscsak nőttek. Kockaszerű fehér dézsákban gyökereztek, onnan pedig felkúsztak a lecsavározott asztalokra és a padlót a mennyezettel összekötő oszlopokra. A növény szárai fehérek voltak, itt-ott teljesen áttetszők. Ezzel éles ellentétben széles szirmokból álló vörös virágaik voltak. Ezek annál is inkább feltűnőek voltak, mert a kocsmá alapszíne is fehér volt.

A növények más tekintetben is furcsák voltak: az egyszer kinőtt virágaik nem hervadtak el soha, hanem megmaradtak, sőt növekedtek. Némelyik emberfej nagyságú, a vörös árnyalataiban úszó szíromtengerré változott. Anyaguk sem a megszokott növényekére hasonlított, hanem valami máshol nem tapasztalható furcsa összetétel volt. Tapintásra egy puhább kristályra emlékeztetett, mint például a só. Azonban kellően rugalmas volt, és ha hajlították, nem tört porrá.

Timi most ezeket a virágokat vizsgálgatta a távolból. Itt, a virágok körül volt egy gondolat, ami nem az övé volt. Nem tudott rájönni honnan jön, a növényekből, vagy a Polipből. Ez a gondolat veszélyt jelzett.

Amikor a vizsgálódásai végére ért újabb jelenségre lett figyelmes. A tanyán, ahol az előbb beindította az öntözést, csökkent a levegő nyomása. Ezt Timi a helységben elhelyezett érzékelő adataiból tudta. A nyomás csökkenése biztos jele volt annak, hogy valahol lyuk vagy repedés van a falban, amiből porbetörés lehet. Megszólaltak a szirénák, és Timi hamarosan érzékelte a helyszínre siető mentőcsapat gondolatait. Azok a műszereikkel megtalálták a szemmel nem látható repedést a falon. Acél-

lemezeket hegesztettek a falra, majd a lemezek szélét tömítették.

Nem volt nagy ok az ijedelemből, az emberek nem is voltak ijedtek, inkább csak tanácstalanok. Timi olvasott a gondolataikban. Azt nem értették, miért keletkezett a repedés, amikor nem volt földrengés.

Timi még valamit megfigyelt: a repedés annak a falban futó elektromos kábelnek a közelében volt, ahonnan ő erőteret fejlesztett szegény Rocas köré.

- Hm, lehet, hogy ezzel vigyázni kell - gondolta.

Győzelem

Tomi a műhelyben talált rá Timire.

- Tudtam, hogy itt leszel - mondta.

- Mert megmondtam neked - válaszolta.

- Hogy?

- Elküldtem a gondolatot.

- Igen... valahogy eszembe jutott, hogy itt vagy. Szóval ezt te csináltad?

- Igen. Mindjárt itt lesznek a többiek is.

Valóban kisvártatva megérkezett Samu, Pool, Kes és Tent is.

Tent egyből a lényegre tért.

- Bajban vagyunk. Az Atya és mindenki téged keres. Mindenki érezte az áramlökést, senki sem tudja megmagyarázni, csak azt tudják, hogy te csináltad. Egyre másra furcsa dolgok történtek - lyukak a falban a semmiből, meg ilyesmik. Gondolom azokat is te csináltad?

Timi bólintott.

- Keresik apádat is. Csodálom, hogy még nem találták meg.

- Én nem... - mondta álmodozva Timi.

- Miért?

- Mert elrejtettem. - Timi nevetett. - Azt vetíték az emberek elé, amit akarok. Csodálatos állat ez a polip.

- Hogy? Mit akar ez jelenteni?

Timi válasz helyett megrázta a sörényét, majd felemelte kezeit:

- Most jön a varázslat, figyelem...

A műhelyben kialudt a villany. Egy darabig sötét volt, aztán az egyik sarokból derengeni kezdett a fény. Pára szállt fel a sarokból, majd kinyíltott ott egy rózsza. Nagyon gyorsan növekedett, aztán megjelent mellette egy másik rózsabokor, aztán még egy.

Samu felkiáltott és odarohant. Keze azonban üres levegőt markolt. Ráadásul elbotlott egy gazdátlanul hagyott csőben, és jól megütötte magát.

Timi leengedte a kezeit, megrázta a sörényét. Újra kigyulladt a villany, a rózsák pedig eltűntek.

- A kezeddel csináltad? Meg a hajaddal? - kérdezte Pool.

- Dehogy - mosolyodott el Timi. - Semmi köze a kezemhez. Csak azért emeletem fel, hogy úgy csináljak, mintha varázsolnék. Így hatásosabb volt.

- Jól szórakoztunk - tapogatta derekát Samu ott, ahol beütötte. - Különösen én.

- Elnézést - mondta Timi- de meg kellett mutatni mire vagyunk képesek, én és a polip.

- Azt akarod mondani, hogy azt vetítesz ki az emberek elé, amit csak akarsz? És ezt ők valóságnak látják?

- Ez a polip egyik titka - válaszolta Timi. - Hasznos. Bent van valaki egy szobában, de én egy üres szobát vetíték eléjük.

- Nem bújócskázhatunk örökké - mondta Kes - Ezzel az áram-lökéssel mindent elszúrtunk. Mire volt jó?

- Most már közvetlen kapcsolat van a polip és a központi generátor között - mondta elégedetten Timi. - Korlátlan energiánk van.

- Amíg le nem kapcsolják a generátort - mondta Samu.

- Ne hülyéskedj - mondta Tent - még egy bogarász, mint te, sem lehet ennyire ostoba. Ha lekapcsolják, megszűnik a telepen az élet. Előbb vagy utóbb. Te jó ég...

- Mi van? - kérdezte Pool.

- Hát ez az, a markunkban vannak. Te vezérled a generátort is, igaz? Akkor kapcsolod le amikor akarod - fordult Timihez. - Hogy tudod megkerülni a központi számítógépet? Miért nem az Atya irányít?

- Nem kellett kikapcsolnom - mondta Timi. - A központi gépet is a polip vezérli. Vagyis én.

- Vagyis mindent te irányítasz.

- Igen.

Hallgattak. A műhelyben egy vízcsap csöpögött és kintről behallatszott egy hegesztőgép hangja.

- Az Atya tudja? - kérdezte Tent.

- Igen - válaszolta Timi - megmondtam neki.

- Szóval győztünk? - Pool felugrott és hadonászni kezdett a kezével. - Győztünk!

- Győztünk - suttogta Tent - a fene hitte volna.

Timi azonban lehűtötte a kedélyeket.

- Van egy kis baj.

Kérdően néztek rá.

- Csodálatosan működünk együtt a Polippal. Olyannak érzem magam... mintha nem is én lennék. Én vagyok az egész falu, én vagyok minden kis szikra a falban, én vagyok a ti gondolatotok is. Nagyon nyugodt vagyok és nagyon hatalmas. Óriási lény lett belőlem. De...

- De mi?

- A Polip akar még valamit, amit nem értek.

- Mit?

- Energiát akar sugározni a falun kívülre.

- Na álljunk meg egy pillanatra - vett mély levegőt Samu - mi az, hogy akar valamit? Egyszer már megegyeztünk, hogy ez egy gép, és te irányítod. Nem gondolkodik. És nem akar...

- Nem ilyen egyszerű - csóválta a fejét Timi. - Olyan ez, mint amikor építünk egy terepjárót. Lehetne vele itt a folyosókon is menni, de érzed, hogy nem ide való. Ki, a homokba való. Ez a polip se arra való, hogy a falut irányítsa. Érzem. Van bent egy program, amit én se értek. És egyelőre nem engedek neki.

- Rendben, ne is - mondta Tent. - Inkább tárgyaljunk az Atyával. Gyerünk, keressük meg.

- Nem kell - mondta álmodozva Timi - Ott van a tanácsteremben. Ott van az egész Tanács.

- Még szoknom kell a képességeidet - morogta Tent - Gyerünk.

- Várjatok - mondta Kes. - Nem kell, hogy mindnyájan menjünk. Az Atya csak Timiről tud, és azt aligha hiszi el, hogy én

az apja, nem láttam mit csinál. Szóval kettőnknek már mind-egy, de nektek fölösleges felfednetek magatokat.

- Ha már úgyis nyertünk, - ellenkezett Pool - szívesen látnám mit szól ahhoz, hogy sarokba szorítottuk.

- Még nem nyertünk - mondta Kes ingerülten. - Hosszú tárgyalás vár ránk. Mi van, ha az Atya azt mondja: rendben, állítsátok le a generátort, és fulladjatok meg ti is, de akkor se engedem, hogy az emberek nektek dolgozzanak?

Pool hallgatott.

- Szóval jobb, ha csak mi megyünk.

Néhány perc múlva Timi és Kes a tanácsteremben voltak. Ott voltak a tanácsstagok is, de nemcsak ők. A terembe beszivárogtak a telep lakói, és az zsúfolásig megtelt. Így vette kezdetét a tárgyalás.

Boszorkány

Az Atya a tanács legidősebb tagját, az ősz, szakállas Johann Jan Schmidet kérte fel, hogy kifaggassa Timit.

- Nem ördög. Polip - mondta Timi Schmidtnak.

- Mindegy, hogy hívod - mondta szelíden Schmidt. - A kérdés az, hogy cimborálsz-e vele.

- Mi az, hogy cimborálni? - Timi nem ismerte ezt a furcsa kifejezést. Biztos valahonnan a Földről származik - gondolta.

- Azt jelenti, hogy együttműködsz vele.

- Igen, együttműködöm.

- De miért?

- Mert egy űrhajót akarok építeni, ami elvihet minket a Földre.
 - Lányom, az ördög megzavarta az elmédet. Ígért neked valamit, hogy eladd a lelkedet?
 - Azt hogy kell?
 - Mit?
 - Eladni a lelkemet.
 - Megjelenik neked az Ördög. Megígéri, hogy teljesíti a kívánságodat, de cserébe kér valamit. Azt, hogy őt szolgálod.
 - És hogy kell őt szolgálni?
 - Úgy, hogy megteszed, amit ő mond.
 - Igen, megtettem, amit a Polip kért. Megépítettem.
- A teremben az emberek felmorajlottak.
- Ez az a gép, ami most elszívja az energiánkat?
 - Igen.
 - Állítsd le ezt a gépet!
- Kes időszerűnek látta, hogy közbeszóljon.
- Kifogatjátok egy gyerek szavait. De nem értek el vele semmit. Higgyétek ördögnek vagy akárminek, ami segített neki, de egy biztos: most a lányom irányítja a falut. Akartok bizonyítékot?
 - Lássuk - mondta csendesén Schmidt.
 - Jó - mondta Timi - leoltom a villanyokat ezen a szinten. Ne ijedjetek meg.
- Pár másodperc eltelt, de semmi sem történt.

- Talán a lányod mégsem mindenható - vigyorgott a kopasz, tömzsi Tillmann vidáman.

- Még csak a folyosókon oltottam el a villanyt. De most itt is...

Valóban, kialudt a villany a tanácsteremben is. Kintről és bentről riadt moraj hallatszott.

- Kapcsold vissza - kérte Schmidt.

Újra világos lett.

- Na elég ennyi? - kérdezte Kes. - Ugyanezt meg tudja tenni a központi generátorral is. Pár órán belül akár meg is fulladhatunk, ha ő úgy akarja. De - harsogta túl a hirtelen feltörő morajt - nem akarja. A segítségeket kéri.

- Hogy úrhajót építsen?

- Hogy úrhajót építsen.

A beállt csendben halkán megszólalt az Atya.

- Amit az ördög adott, azt vissza is veheti.

Ha az Atya megszólalt, mindenki odafigyelt. A Taurt megtizedelte az eredeti telepeseket, majd azok fiait és lányait. Amíg a bolygó megmutatta az igazi arcát és ők alkalmazkodtak hozzá, szívóssá és ötletessé váltak ugyan, de egyben megtanulták úgy tisztelni a természetet, mint a Földön őseik talán soha. Vallásuk egyaránt tisztelte a természetet és Istent, és ha nagy baj volt, ehhez a természet istenhez imádkoztak. Az ima segített túlélni azokat a percek, amikor semmit nem tehettek, csak reszket-hettek, hogy a hosszú Jég és Por évszak alatt legyen elegendő energiájuk arra, hogy fenntartsák az életet és működtessék a légszűrő berendezéseket. Az Atya pedig nem más volt, mint a kapcsolat az Istenhez.

Az Atyával szemben még Kes is igyekezett udvariasabban beszélni.

- Egyáltalán nem ördög. Csak egy gép Atyám.

- Egy gép, amit valaki küldött, és aki megrontott egy leányt, felforgatta a falut. Utána árammal rázott meg mindnyájunkat és most azt kell hallgatnunk, hogy megfullaszt minket, ha nem engedelmesszük. Te nem az ördögre ismersz ebben? Mert én bizony igen.

Kes fogai összecsikordultak.

- Nagyon ügyesen forgatta ki a szavaimat - gondolta.

Az Atya felállt.

- Nos, akár ördög, akár nem, halljuk mit akar.

- Hogy érted ezt?

- Beszéltünk a lányoddal. Beszéltünk veled. Én azonban készen állok beszélni azzal, aki mögöttetek áll. Akár magával az ördöggel.

- És hogy akarsz vele beszélni?

- Az ördöggép, a te polipod bizonyára tud vele szót váltani.

Kes Timire nézett.

- A Polip valóban energiát akar sugározni valahova kívülre. Én azonban mindeddig nem engedtem - mondta Timi.

- Dicséretes - szólt az Atya. - Akkor még megmaradt benned valami, amit nem foglalt el ez a... Polip. De most én kérlek rá. Lépünk kapcsolatba azzal, aki küldte.

Elismerő, de egyben ijedt moraj hallatszott.

A fenébe - gondolta Kes - alábecsültem ezt az embert. Most hős lesz belőle. Hiszen szembeszáll az ördöggel.

Timi, aki eddig álmodozóan nyugodtnak látszott, most megzavarodott.

- Félek tőle.

- Miért?

- Eddig is küldtem jeleket... rózsák képét...

- Miért pont azokat?

- Mert gyönyörű virág. Úgy gondoltam, hogy ezt mindenki kell, hogy szeresse. De ahova küldtem, az nem válaszolt, csak... csak energiát kért. Ezt éreztem.

- Az ördög nem szereti a rózsákat, tudtad? - mondta halvány mosollyal az Atya. - Küldj hát neki egy kis energiát, de ne so -
kat. Lássuk mit válaszol.

A teremben néma csend lett. Timi lehajtotta a fejét és koncent -
rált. Eltelt egy fél perc, aztán újra felemelte a fejét.

- Megtettem.

- És?

- Semmi. Megkapta, de...

Nem tudta folytatni, mert ebben a pillanatban elhalványodtak a
fények, a telepen rázkódás futott végig. Timi a fejéhez kapott.

- Mi történt? - kérdezte az Atya.

Timi arcán könnyecseppek gördültek végig.

- Nos? Mi történt?

- Elvesztettem... Nincs már kapcsolatom... a Polippal.

Mindenki kövé dermedve nézte. Timi sírva nézett körül.

- Nem értitek? Már nem én irányítom. Se a polipot, se a falut!

Senki nem szólt, csak Kes.

- Ezt jól megcsináltad Atyám - mondta.

Fogy az energia

Az Atya haladéktalanul intézkedett a helyzet kivizsgálása érdekében. Neckart bízta meg a feladattal. A tömeg szorongva várta a tanácssteremben az eredményeket. Fél óra is eltelt, mire Neckar visszatért, és egy kerekeken guruló nagy dobozt húzott maga után.

- Átvizgáltam a villamos rendszert ahol keletkezett az előbbi túlterhelés - mondta Neckar tanácsstag - Amikor elhalványodtak a fények. Elég meglepő, de Peter Kes műhelye okozta. Megnéztem a műhelyt. Ott volt ez a szerkezet, amit a lánya rakott össze, és éjjel nappal működik. Rendkívül nagy az elektromágneses tér körülötte. Megpróbáltuk kikapcsolni, de nem ment. Minden jel szerint azonban ez az, ami... Nem is tudom...

- Igen? Folytasd! - mondta az Atya.

- Hát furcsa. Nem lehetséges, de mégis csak így van. Ez a gép rengeteg áramot fogyaszt, noha nem csatlakozik sehova vezetékek útján. Nem tudom mit csinál ezzel a rengeteg energiával. Nem melegszik, nem mozog, és nem mozgat semmit.

Thorsten vékony arca Neckarra szegeződött. Neckar elpirult, és várta, hogy mit mond az Atya. Remélte, hogy jó munkát végzett - a körülményekhez képest. Az Atya bólintott, Neckar pedig megkönnyebbült.

A tanácsstagok közelebb mentek a dobozhoz.

Jól kivehető kékes fény jött belőle, noha nem voltak rajta lámpák, és ezt halk zümmögés kísérte.

Schmidt egészen odament a fényhez és belenyúlt. Meglepődve tapasztalta, hogy egy fénycsóva követi a kezét. Ijedten elrántotta, mire a fénycsóva tovább követte, és megmaradt egy darabig. Csak nagyon lassan fokozatosan halványodott el, majd foszlott semmivé. A többiek tágra nyílt szemmel nézték: a látvány tulaj-

donképpen szép volt. Salinas is nekibátorodott, és Atya is: mindketten húztak egy hosszú fénycsövát a tanácsterem sarkai felé.

- Drága tűzijáték - szólalt meg Salinas.

- Az - mondta Neckar - ki kell kapcsolnunk. De hol?

Nem volt sem kábel, sem más, amivel csatlakozott volna a telep villamos hálózatához.

- Ez bizony elektromágneses hullámokon keresztül szippantja magába a mi energiánkat - mondta Schmidt - nem lehet más - képp. Egyszerűen a levegőn keresztül.

- Ugyan már - mondta Salinas ingerülten - ez nem lehet. Nézzük meg alatta. Ott lesz valami.

Salinas is erős volt, Neckar is, Schmidt kissé öreg, de szívós. Hárman álltak neki, hogy felfordítsák a nagy fémdobozt, de nem ment. Olyan volt, mintha mágnesek rögzítenék a fémpadlóhoz.

- Jól védi magát a kicsike - lihegte Schmidt. - Amíg energiát kap, kapaszkodik.

- Ehh - mondta türelmetlenül Neckar. - Próbáljuk még egyszer.

Mind a nyolc tanácstag körbeállta a készüléket. Mind kipróbálták a fényjelenséget.

- Próbáljuk meg együtt - javasolta végül Neckar. - Atyám, hagyja csak, majd mi...

- Én nem vagyok az erő embere, de az Úr azért adott belőle egy kicsit. Megteszem én is, amit lehet - mosolygott kegyesen az Atya.

Együtt láttak neki. Nem lehetett tudni, melyikük tette be a fejét először a fénybe ami a dobozból áradt. Ekkor azonban megindult a fény terjedése. Elért a fejüket, ott megnagyobbodott,

mindegyikük körül külön gömböt képezve. Aztán a gömbök egy nagy gömbbé olvadtak, szinte az egész nagy termet betöltve.

A tanácstagok ijedten pislogtak a vakító fényben, és nem látták egymást. Neckar kinyújtotta a kezét az egyik fény felé, ami különösen bántotta a szemét. Erre a fény terjedni kezdett, és ami utána jött azt mindnyájan egyszerre látták.

Megjelent az ördög. Két lába és két keze volt, ettől eltekintve nemigen hasonlított emberre. Nagyon magas volt, lehetett talán három méter. Csupa izom teste volt, hosszú karjai, feje csontos, szögletes, és apró szemei rosszindulatúan villogtak. Orra helyén inkább ormány volt, amit mozgatni tudott.

A tanácstagok rettegve húzódtak volna hátra, de azt vették észre, hogy az ördög körbenéz, és erre más ördögök jelentek meg a hátuk mögött is. Nem volt hova menekülni.

Hamarosan rájöttek, hogy ez az első ördög retteg. Nem is tőlük, hanem a többitől. Az első ördög pucér volt: szőrtelen testén úgy rángtak az izmok, mint a meglőtt vadén, amikor haldoklik. A többi ördög afféle egyenruhában volt, melyet több helyen is fényes csíkok szőttek át. Mintha katonák lettek volna, a hátukon pedig egy tartályt hordtak.

A tanácsterem, amelyben voltak, észrevehetően tárgult. Elhalványultak és eltűntek az emberek körvonalai, a székek és a falak. Hideg szél érződött, hajnali hideg pára. Érezték az első ördög bűzét: a rettegés áradt belőle. Egyszerre elképesztő harsány ordítás csapott bele a levegőbe, mire a meztelen ördög rohanni kezdett, el az egyenruhások sorfala között, lába alatt porzott a talaj. A ruhások csöveket kaptak elő, és folyadékot permeteztek ki a tartályból a meztelenre. Sistergés hallatszott, és a tanácstagok érezték a sav szagát, aztán az ördög bőrének égett bűzét. Kékes fény kezdett terjengeni a tanácstagok körül. Aki ijedten próbálta elhessegetni ezt a fényt, és megérintette, újabb furcsaságot is tapasztalt: elkezdte *érezni*, amit az ördögök.

A meztelen ördög égett, olvadt le róla a húsa füstölögve és szörnyű kínokat állt ki a rohanás közben. Ezt is érezték. De mindemellett érezték az egyenruhások végtelen örömét, hogy kínozzák a társukat. Önkívületben hörgögték a gyönyörtől. Azt is látták, hogy kissé távolabb a sorfaltól más ördögök is vannak, ők már teljesen fényes ruhában: szemmel láthatóan magasabb rangúak voltak. Kedvtelve és jóindulatúan nézték beosztottjaik mulatságát.

Az Atya hangosan imádkozni kezdett. Reszkető hangok csatlakoztak az Atya bátor szőlőjéhez. Kis idő után a többi tanácsstag is követte, kezüket a mellükön tartva, ahogy az imát mondani illik. A körülöttük levő fény és vele az ördögök oszladozni kezdtek. Néhány perc elteltével már újra csak a doboz kékes fénye pislákol.

Ezúttal már nem bírták barátságosnak látni.

- Mi volt ez? - kérdezték többen.

- El kell tüntetned ezt a gépet - fordult az Atya Timihez - te hoztad létre. Te tudod, hogy működik.

- Már nem nekem engedelmeskedik - válaszolta Timi.

- Hát kinek?

- Loor-nak.

- Ő az ördög?

- Nem tudom. Ez csak egy név.

- Honnan jött ez a név?

- Amikor ez a gép... a Polip elhagyott, akkor egy másik azonosítóra állt rá.

- Micsoda? - kérdezte Neckar. - Nem beszélnél értelmesebben?

- Ahhoz, hogy ezzel a géppel beszélni tudjak, van egy azonosítóm, amit felismer.

- A neved?

- Nem a nevem. Nem ismeri a neveket. Egy jel, ami belőlem jön... ami én vagyok. Tulajdonképpen mindenkinek van egy ilyen jele. Mindenkiből árad valami. De mivel én építettem, ezt a gépet az én jelemre hangoltam. Engem fogadott el.

- És most?

- Most éreztem, hogy váltott. Aki irányítja, az nem én vagyok, hanem Loor.

- És mit csinál most ez a Loor?

- Talán azt, amit én kezdetben. Megismerkedik a faluval.

- Na szép - hördült fel Tillmann - az ördög ismerkedik velünk. Mit tegyünk Atyám?

- Hogy érted azt, hogy ismerkedik?

Timi most először tétovázott.

- Nem tudom pontosan. Mit akartok vele tenni?

- Lányom, az ördögöt el kell pusztítani!

- Nem szabad!

- De miért?

- Mert akkor soha többet nem láthatunk rózsát a zöld mezőn hajnalban.

- Hogy?

- Soha nem jutunk el a Földre, és nem láthatunk harmatos rózsát.

Az Atya mindeddig némán hallgatta a párbeszédet, de úgy érezte, itt az ideje, hogy közbeszóljon.

- Elég! Eleget hallottunk. Ez a boszorkány az Ördög szolgálatába szegődik, mert az holmi rózsákat ígért neki. Együttműködik vele, hogy kimerítse a telep energiatartalékait, és halálra ítéljen bennünket. Ha így megy tovább, akkor nem tudjuk működtetni a légszűrőket, és mindnyájan elpusztulunk. Nem várhatunk, cselekednünk kell!

Az Atya hatásszünetet tartott. A tanács tagjai némán várták a folytatást.

- Van-e köztetek olyan, aki mellette áll az Ördögnek, és segíteni akarja őt vagy azt, aki vele cimborál? Van-e akit megfertőzött már köztünk is az ördög?

Micsoda kérdés - gondolta Schmidt. - Persze, hogy nem lehet rá igennel válaszolni. És Schmidt azt is tudta, mi következik a kérdés után.

- Akkor lássunk neki, hogy eltávolítsuk az Ördög cimboráit. A boszorkányt - mutatott Timire - adjuk át a pornak.

Szép kifejezés - gondolta Schmidt - azt akarja mondani, hogy rakjuk ki a felszínre. Vagyis öljük meg.

- Van ellenvetés tanácstagok? - kérdezte az Atya.

Nem volt. Schmidt is hallgatott.

- Várjatok - kiáltott Peter Kes - egyvalamiről megfeledektek.

- Miről, Peter? - kérdezte az Atya.

- Csak egyvalaki van, aki bármit is tud a gépről, az pedig a lányom! Ha el akarjátok hallgattatni ezt a gépet, csak tőle tudhatok meg valamit. Imádkozhattok, de az nem elég, valamit tenni is kell! Nem bánom, ha bebizonyosodik, hogy az ördöggel van, hát tegyetek vele amit akartok. De addig minden eszközzel ki kell belőle szedni, amit tud!

Úristen - gondolta közben - felfordul a gyomrom. Mit össze nem beszélek, hogy meg ne öljék szegényt azonnal...

- Mit javasolsz Peter Kes? - kérdezte az Atya méltósággal.

- Valahol olvastam, hogy vannak olyan szerek, amik megoldják a leghazugabb ember nyelvét is. Ha valaki iszik ilyet, azt is elfecsegi, amit a legjobban titkolni akart. Thabo doktor erről biztosan többet tud.

Add Istenem - fohászkodott magában - hogy a vén orvosban legyen annyi becsület, hogy azt hazudja: van ilyen szer.

- Hol a doktor? Halljuk! - mondta az Atya.

A tömegben morgás támadt, aztán lassan előrefurakodott az alacsony kopaszodó néger orvos. Minden szem rá irányult.

- Nos... - Kesre nézett - azt hiszem...

Kes lélegzetvisszafojtva várt.

- Azt hiszem tudok ilyen szert készíteni... bár nem szívesen teszem.

- Akkor vigyétek a doktori szobába. Ha a Tanács egyetért - nézett az Atya a Tanács többi tagjára. Azok bólintottak.

- Helyes. Salinas megkérlek, gondoskodj az őrzéséről. Senki nem mehet be hozzá. Te sem, Peter. Megértetted?

Peter egyelőre megkönnyebbült.

- Meg - mondta.

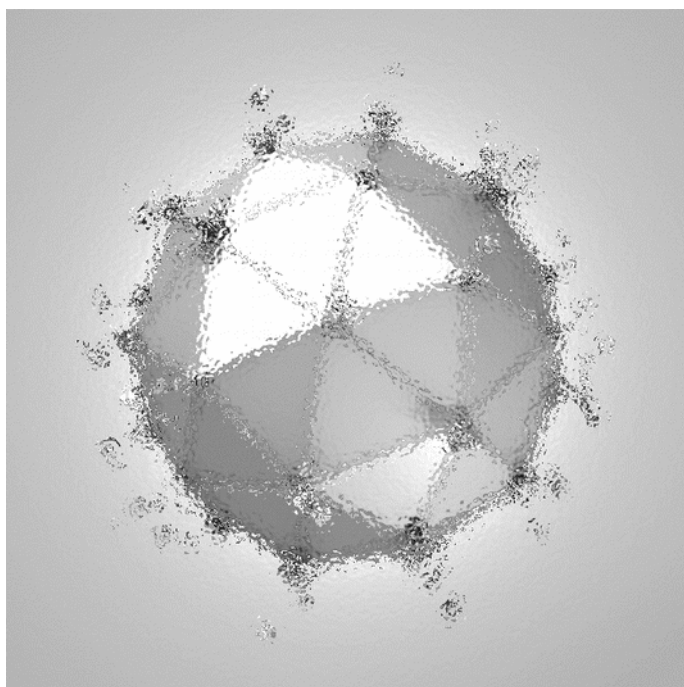
Amint az orvosi szobába értek, és egyedül maradtak, Thabo doktor Timihez fordult.

- Kislány sürgősen találj ki valamit. Mert nekem csak vizem van meg fájdalomcsillapítóm. Az előbbi ugyan eloltja a szomjúságot, az utóbbitól meg elalszol, de más nem történik. Szóval lassan gondold végig mit mondasz, ami kihúzza a bajból.

- Maga nem hisz az ördögben?
- De hiszek, hogyne hinnék! Láttam is az előbb. Meg akar minket ölni.
- Akkor miért akar megmenteni?
- Hát... tudod talán azért mert orvos vagyok. Mindig is próbáltam mindenkit megmenteni.
- Nem kell kitalálnom semmit.
- De bizony ki kell, mert ha nem mondasz semmit...
- Mondok. Amióta a Polip elhagyott, egyre tisztábban emlékszem mi történt velem.
- No és? Segít ez abban, hogy elpusztítsuk ezt a gépet?
- Nem szabad, hogy elpusztítsák a gépet - jelentette ki Timi határozottan.

2. Rész

LEGG

Loor

Loor átkozta a sorsát. Már nem sokáig lesz pilóta, ha Lumm megtudja, hogy milyen bolygón szálltak le. Pedig egyszerűnek látszott a dolog. Az űrhajó hajtóművében egy kis zavar támadt, és Loor tudta, hogy le kell szállniuk, hogy megjavítsák. Gondosan mérlegelte, hogy melyik bolygót válassza azok közül, amik a környéken elérhetőek. Megörült, amikor látta, hogy a közelben van egy használaton kívüli bányabolygó, amit a leggek már ősidők óta ismernek.

A baj csak az volt, hogy ő a bányászathoz nem is konyított, így fogalma sem volt, mennyire megbolygatták a bolygó belsejét annak idején az ősei. Azt meg főleg nem tudta, hogy ezek milyen változásokat okoztak a bolygó időjárásában.

Azóta persze utánanézett a fedélzeti gondolkodógép adatai között, és rájött, hogy a por elnyeli a hajójukat, ha nem állnak hamarosán odébb. Lumm, a hajó parancsnoka egyelőre semmit sem értett a bolygó szeszélyességéből és nem tudta mekkora bajban vannak, csak azt látta, hogy a hajó egy homokviharba került.

Loor beült a fedélzeti gondolkodógép székébe és körbenézett. Természetesen nem csökevényes szemeivel: ezeket a leggek nemigen használták. Egyszerűen rákapcsolódott a gépre, és „látta”, amit a gép látott. Természetesen a gép sem a látványt pásztázta, hanem élőlényekből áradó hullámok után kutatott.

Loornak nem volt nagy szerencséje. Alig egy-két növény került a keresőbe. Loor „látta”, amit a növények. Persze növényekről lévén szó, ezek inkább csak érzések voltak. Érzékelte, hogy szerencsétlenek milyen keservesen kapaszkodnak a földbe, milyen kevés nedvesség kering bennük...

Lumm a fedélzeti nyílásban nézelődött, és sürgetően leszólt Loornak. Hangot nem használt, elég volt egy kérdést elhelyeznie a térbe, és Loor érzéklete a gondolatot. Gondosan árnyékolta a saját gondolatait, és csak a növények bánatát rakta ki

Lumm gondolatai mellé. Lumm megnézte, majd szétrombolta az egészet.

- Dühös - gondolta Loor. Még keservesebben kezdett kutatni hullámok után, hogy valamiképpen tájékozódni tudjon.

Laur közben a gépházból jelentést tett. Loor csak félig figyelt oda, mégis látta a csaknem teljesen kész hajtómű képét abban a közös képzeletbeli térben, abban a „levegőben”, amit mindnyájan érzékelték. Laur rakta oda képet, közvetítette, mi zajlik a gépházban.

- Ha kész lesz, el kell indulnunk. De nem lehet porral fedett űrhajóval elindulni – gondolkodott lázasan Loor. Valószínűleg nem árnyékolta eléggé a gondolatait, mert a „levegőben” megjelent Lumm kérdése. Vagy százféle fajta port rajzolt oda, mindezt, amit valaha látott. Arra volt kíváncsi, ezek közül melyik por veszi őket körül. Mellette ott kavargott még a Loor fejéből kiszivárgó kép is, de az inkább volt a por fogalma, mintsem egy határozott fajta, hiszen Loor sem tudott a körülöttük levő porról semmit.

Loor sóhajtott, és kiküldött két optikai érzékelőt. Ez a valódi látványt közvetítette a gondolatok helyett. Lumm leszaladt a vezérlőterembe és szemeit a képernyőre szegezte. Amint megértette, mit lát, Loor szinte elviselhetetlen fájdalmat érzett a fejében. Lumm gondolatai nem voltak élesek, de tele voltak dühös érzelemmel, és egyáltalán nem árnyékolta őket. Rájött, hogy nem homokviharban vannak, hanem mélyen benne a porban a felszín alatt. Loor a fejére húzta a gondolkodógép sisakját. Úgy tett, mintha ügybuzgó lenne, hiszen így jobban tudta érzékelni, amit a gép „lát”. Valójában csak Lumm háborgása elől akart menekülni. A sisak leárnyékolta a „levegőt”, és nem érzékelt mást, csak ami a gépből áradt.

Ezúttal azonban a látszólagos igyekezetét is siker koronázta. Egy valódi lény hullámait fogta, ha gyengén is. Nem tudta megállapítani, hogy a távolság miatt voltak a hullámok gyengék, vagy azért, mert a lény volt gyenge.

Levette a fejéről a sisakot, hogy közölje a jó hírt, de szinte mellbe vágta a „levegőben” uralkodó „hangzavar”. Lumm vitázott Laurral, aki egykedvűen rajzolta fel a hajtómű siralmas állapotát, amit Lumm dühös gondolatokkal igyekezett elsöpörni. Loor közbeszólt és felrajzolta a lény hullámain. A lény belezuhant a portölcsérbe, amibe ők, és alig van eszméletén. Erre mindketten elhallgattak. Lumm felrajzolta egy kétfejű képét, amint haldokló lényt utánoz, de Loor udvariasan elsöpörte a képet azzal, hogy ez egy legg bányabolygó, messze ősi ellenségeik, a kétfejűek területétől.

Egy pillanatig üres volt a „levegő”, aztán valami furcsa kezdett szivárogni Lummból. Loor megesküdtött volna, hogy a helyzet-hez nem illő öröm hullámain látja, nemcsak a meglepődést. Ez azonban hamar elmúlt, és Lumm határozottan utasította, hogy gyűjtse be a lényt.

Loorban azonban ott motoszkált az a furcsaság ami Lummból egy pillanatra áradt, és biztos volt benne, hogy főnöke valamit eltítkol előtte.

Felderítés

Amikor Timi a portölcsérben levegő után kapkodott, nagyon vágyott rá, hogy valaki megmentse, most azonban mégsem volt benne biztos, hogy nem lett volna jobb ott maradni.

Három nagyon magas lény hajolt fölébe, akiknek a fejéből ormányszerű csáp nyúlt ki. Apró szemeik rosszindulatúan villogtak ki csontos fejükből. Nem szóltak semmit, csak nézték őt, és időnként összenéztek. Elég ijesztő ez egy kislánynak. Az első ijedtség elmúltával azonban Timi körbenézett.

- Ez egy úrhajó – gondolta. - Ez egy úrhajó!

Megdöbbszent azon, hogy álma, ha furcsán is, de valóra vált. Tényleg talált egy úrhajót, ami talán a Földre is képes elmenni.

Azaz... jó lesz, ha ezek a lények a Földre mennek? Nem úgy néznek ki, mintha barátságosak lennének...

Nem merte kinyitni a száját, nem volt benne biztos, hogy a levegő jó. Inkább a légzőgumóit használta. Szerencsére azok idebent jóval több oxigént találtak, mint kint.

A legsötétebb lény felemelte roppant testét: Timi most jött rá, hogy eddig lehajoltak hozzá. Így felegyenesedve egy nagyon magas csupa izom óriást látott, akinek két karja majomszerűen lógott mellette. A többiek követték a sötét bőrű példáját. Ezek kicsit alacsonyabbak voltak nála, az egyik egész vékony, karcsú, a másik azonban mindkettőnél szélesebb.

A sötét bőrű egy félgömböt vett elő, és Timi fejébe nyomta. Timi egy darabig nézte őket, majd egyre jobban elálmosodott. Hamarosan elaludt.

Egy tágas szobában ébredt, a padlón. A falakon többféle világítás volt: leginkább narancssárga és piros. Elcsigázottnak érezte magát, mintha napok óta nem aludt volna, és minden izma fájt. Kínos lassúsággal felkelt. Nézte a szerte imbolygó piros és narancssárga árnyékát. Vajon miért imbolyog? Megy az úrhajó? Aztán rájött, hogy nem: egyszerűen ő nem bír egyenesen állni.

- Ki kell jutni innen - gondolta. A lények nem bántották, de nem is úgy néztek ki, mint akik gondoskodni akarnak róla. Egy 11 éves kislánynak ennyi kaland egy napra éppen elég, most már ágyban a helye.

A falon nem volt ajtó, se ablak. Középen egy kerek asztal állt, aminek egyetlen kiszélesedő talpát a padlóhoz csavarozták. Fölötte a mennyezeten vakító fehér lámpa égett, pont úgy, hogy megvilágítsa az asztalt, de mást ne. Timi odatámaszkodott az asztalhoz, és fölé hajolt a fénybe.

Érdekes módon a szoba hirtelen megváltozott. Már nem a narancssárga – piros fények uralták, ezek eltűntek, a falak elolvadtak, és Timi az egész úrhajót, mint valami makettet látta fő-

lülnézetből. Kihajolt a fénykörből: ekkor újra helyreállt a szoba az eredeti állapotába.

Visszahajolt az asztal fölé, bár elég nehezen ment, mert magas volt neki: ezt nem őrá tervezték. Gondolt egyet, és hogy kényelmesebb legyen felkapaszkodott az asztal lapjára. Ezúttal tényleg megszűnt minden, és ő, mint egy háromdimenziós játékban, ott találta magát az úrhajóban, és szabadon csatangolhatott a folyosóin. Egy darabig mászkált a folyosókon, majd belépett egy kisebb helyiségbe. Ott találta az egyik lényt, azt, amelyik a legalacsonyabb és legszélesebb volt. Ahogy ránézett, egyszeriben tudta a nevét: Lournak hívták. Ez igazán furcsa volt, hiszen a lény egész biztosan nem szólalt meg, és nem mondott neki semmit.

Balra fordult, és átment a falon. Bármennyire fáradt volt és ijedt, kezdte hatalmába keríteni az élmény. Mindenki kiskora óta vágyik különös képességekre, például, hogy repülni tudjon, víz alatt lélegezzon, vagy áthatoljon a falakon. És most az egyik ilyen neki sikerült: úgy közlekedik át a falakon, mintha nem is léteznének! Loor jött vele szemben: Timi már meg sem lepődött, hogy tudja a nevét. Felnézett az óriásra, és ez nagyon kényelmetlen volt. Mintha egy emeletes házat nézegetne a tövéből: a nyaka majd kitekeredett. Loor, mintha érzékelte volna az ő kényelmetlen helyzetét, engedelmesen összement az ő méretére. Azaz... Timi lassan rájött, hogy inkább ő nőtt meg Loor méretére.

A lény nem bántotta. Timi lassan rájött, hogy nem is tudná: hiszen ő, Timi, valójában ott áll az asztalon. De akkor mi az, amit lát? Megindult Loor-ral együtt. Loor ment elöl, ő utána. Kanyarogtak a folyosókon, benyitottak egy helyiségbe. Ott egy kislány állt egy asztalon, és őket nézte. Timi magára ismert.

Egy pillanatig szinte kettészakadt: egyszerre érezte, hogy ő az asztalon áll, és egyben Loor háta mögül nézi saját magát. Aztán hirtelen a kettő képből megint egy lett: ott állt a magas asztalon, vele szemben pedig Loor, aki mögött nem volt senki.

Egy kis szünet következett, ami alatt Loor békésen lógatta a karjait, és csak Timit nézte. Timinek már sokkal kevésbé tűnt furcsának az idegen lény: úgy érezte, hogy most már érti a működését. Ki tudja honnan, de Loor ormányának lógásából érezte, hogy a lényt zavarja valami. Szeme pislogása is arra vallott, hogy kényelmelenül érzi magát.

Timi felé képek úsztak az asztalra. Egy portölcsérben találta magát. Megijedt és le akart ugrani az asztalról, erre a portölcsér eltűnt, és csak magányosan ácsorgott a fényben.

Timi hirtelen rájött: Loor beszél hozzá! Ránézett Loor-ra. Annak rövid ormánya, ami tulajdonképpen egy nagyra méretezett orrnak is megfelelt, már kevésbé lógott bánatosan. A szemei is nagyobbra nyíltak. Olyan volt, mint aki örül, hogy „megtalálta a hangot” a másikkal.

Timi körül újra megjelent a por, és nem mozdult.

Timi töprengett: vajon mit akar Loor ezzel a porral? Amint erre gondolt, a por eltűnt, ő maga ott állt a bolygó felszínén és nyugodtan sétálgatott. Nem, ez nem igaz, gondolta magában Timi, én a felszínen fulladoztam! Erre nyomban megváltozott a helyzet, és valóban fulladozni kezdett. Ettől azonban nem ijedt meg. Lassan kezdte érzékelni, hogy amit lát, azok gondolatok, és nem a valóság. De kinek a gondolatai?

A falura gondolt, ahonnan elindult, és hirtelen ott találta magát a Taurt föld alatti folyosóin. És hirtelen ott volt Loor is, aki érdeklődve szemlélte a bemutatót. Odament a falakhoz és megta-pogatta őket, és elindult a folyosón a központi épületek felé. Alakja lassan elhalványodott, és Timi, hogy ne veszítse szem elől, önkéntelenül követte. Loor a nagy lábaival gyorsan ment a negyedik szint felé, Timi alig bírta követni. Elhaladtak egy lezárt ajtó előtt, ahol a falu villamos erőműve, a Generátor húzó-dott meg. Loor láthatóan be akar menni, de az ajtó zárva volt. Továbbmentek, balra fordultak, és egy darabig mentek. Aztán Timibe belehasított a felismerés: hiszen balra nincs semmiféle

folyosó! Erre az egész szertefoszlott, és ő újra ott állt az asztalon.

Nagyon fáradtnak érezte magát és szomjasnak is. Csendben leült az asztalra fejét az ölébe hajtotta, és egy darabig nem gondolt semmire. Arra riadt fel, hogy Loor kiment a helyiségből.

Erre leugrott az asztalról, és az egyik sarokba húzódott.

Megpróbált gondolkodni.

Mi volt ez?

Ezek gondolatok voltak. Nem valóságos képek, ezért tudott ő balra fordulni ott, ahol nem is volt folyosó. Ezért ment át a falon is korábban. Ez világos.

De kinek a gondolatai?

Loor nem ismerhette a taurti föld alatti állomást. Tehát csak az ő saját gondolatai lehettek ezek. Loor érzékelte őket és kivetítette neki. Aztán Loor saját magát is odarakta a folyosóra - mármint képként, gondolatként. De miért?

Timi fáradt gondolatai között lassan kezdett felderengeni az igazság. Loor felderítést végzett. Amikor kíváncsian tapogatta a falat, akkor ő, Timi, arra gondolt, hogy mit érezhet Loor. És akkor ő elgondolta, milyen a fal, milyen a tapintása, az anyaga. És ezzel mindent „elmondott” Loornak a falról. Aztán Loor előresietett a semmibe. Számára ez valóban semmi volt, hiszen nem tudta, hogy mi van a folyosó végén. Erre Timi gondolatban utánasietett, és közben a folyosóra gondolt, ahova Loor ment.

Uhh. Tehát nem ő sietett Loor után, bármennyire is úgy tűnt. Loor egyszerűen csak arra készítette őt, hogy elgondolja mi van a folyosó végén. Aztán megnézte, mire gondolt Timi, és kivetítette a folyosó képét.

És most már azt is tudja, hol termelik a taurtiak az energiát.

Térkép

Loor és Lumm együtt járták be a Timi által felrajzolt képeket. Lumm bosszúsan mordult fel, amikor a bal oldali folyosó szertefoszlott. Hangtalan kérdésére, hogy mi történt Loor mentegetőzni kezdett. A lény, akit felvettek valószínűleg nem a műszaki személyzet tagja. Sőt fejletlen példánynak tűnik, egy kölyöknek. Szóval örülhetnek, hogy egyáltalán ennyit tud.

Lummot ez a mentegetőzés nem nyugtatta meg, Loor inkább súlyosbított vele a helyzetén.

-Nem elég, hogy idehozza őket mélyen a földfelszín alá, még egy valamirevaló lényt sem tud keríteni - zuhogtak rá Lumm vádjai.

Loor hiábavalónak tartotta volna megemlíteni, hogy az is elég nagy szerencse, hogy ebben az évszakban egyáltalán bármilyen értelmes egyedet találtak, inkább hallgatott.

Lumm visszatért az erőmű felé vezető ajtóhoz és vizsgálgatni kezdte. A feliratokat is elolvasta: Tilos a bemenet! Ennyit értett belőle, a többi jelet és műszaki adatot Timi sem tudta értelmezni, tehát Lumm számára is csak krikosz-krakszok maradtak.

A folyosón, amit néztek egyszerre feltűnt Laur, aki kinyitotta az ajtót. Egy pillanatra megrökönyödtek, de aztán felismerték, hogy ezek Laur gondolatai arról, hogy mi lehet az ajtón belül.

Komolyan nekiálltak dolgozni. Beépítettek mindent, amit Timi fejéből ki tudtak szedni, előbb a gondolatgép ernyője, majd Loor felderítése révén. Kezdett kirajzolódni a bázis térképe, és az is, hogy mi hol van. Amit nem tudtak, azt a saját következtéseikkel egészítették ki. Laur fizikai ismereteit remekül tudták hasznosítani. Remek becsléseket készített a föld alatti átjárók méretére vonatkozóan. Timi emlékeit több helyen elvetették, mert ellentmondott a fizikai törvényeknek. Órákig dolgoztak kitartóan, de a végén összeállt: egy teljes háromdimenziós ké-

pet néztek mindhárman, ami a taurtiak által lakott föld alatti bázist tartalmazta, embereket, akik általában megadott helyeken tartózkodtak, az energiakábelek helyzetét, az erőművet, a szelölőztetőberendezést, a raktárakat, az ebédlőt, a gépeket, azoknak nagyjából vázlatos működésével. A képek mozogtak, úgy, ahogy Timi látta őket és a leggek kiegészítették. Lumm elégedett volt.

- Kész - gondolta a többieknek. - Elküldjük a Leggre. Ez bizonyára felkelti az érdeklődésüket és segítséget is várhatunk. Addig is be kell hatolnunk.

Nem kellett magyaráznia mire gondol. Ha behatolnak a taurti bázisra és az ottani energiaellátást az űrhajó kiemelésére fordítják, el tudnak indulni.

Ő már legg

- Ő már legg - mondta Loor pár nappal később a taurti lényről. Lumm ebben erősen kételkedett, de nem szólt semmit, hátha bejön Loor terve. Visszarakták a taurti kölyköt a bázisuk bejáratához, és hagyták, hogy fajtársai megtalálják. Most már csak várniuk kellett az eredményre.

Ha a taurti lény üzembe helyez egy gondolkodógépet a bázison, azt érzékelni fogják. A fedélzeti gépük és a távoli gép között megindítható az energiaáramlás. Ha az energia elegendő, az kiemelheti őket a homokból.

Mindenesetre a saját gondolkodógépük finomabb áramköreit lekapcsolták, hogy ha jön az energialökés, ne tegyen kárt benne. Sőt közvetlen kapcsolatot létesítettek közte és a hajtómű között. Most már nem maradt más, minthogy várjanak.

A kilencedik napon észlelték először a külső gondolatgép jeleit. Laur izgatottan babrált a hajtómű műszerfalán, de értelmetle-

nül: a jel túl gyenge volt ahhoz, hogy bármit is meghajtsón. Mivel lekapcsolták a finomabb áramköröket, a leggek arra sem vállalkozhattak, hogy értelmezzék a jeleket. Ehhez az kellett volna, hogy valamelyikük a gondolatgép ernyője alá üljön, és "lássa", mit gondol a másik gép. De erre életveszélyes lett volna vállalkozni, mert ha mégis beindul a nagyobb energiaáramlás, ez annak a végét jelentette volna, aki az ernyő alatt ül.

A várakozás erősen megviselte Lumm hangulatát. Ő a harcosok rendjéből származott. A harcosokat a gondolatgép harcra és erőszakra neveli: ebben lelik örömeiket. A leggek harcias nemzet volt. De most Lumm tétlenségre volt kárhoztatva, és jobb híján az embereit gyötörtte. Egyszer véletlenül bekapcsolt a gondolatgép fali kondicionálójának mozgásérzékelője, amikor Loor arra járt. A gép, amit arra terveztek, hogy átrendezze a leggek gondolatait, ha engedetlenségen kapnák őket, beindult. És "véletlenül" egy olyan kondicionálóprogram indult el, ami meglehetősen sok büntetést tartalmazott. Loornak napokig fájt a feje, de Lumm csak vigyorgott, és közölte: ennyi megjár nekik, amiért ide vezérelte őket.

Teltek a napok, és az energiaáramlás nem akart beindulni, a gyenge jelek viszont továbbra is érkeztek. Így aztán Lumm döntés elé került: ha visszakapcsolják a gondolkodógép finom áramköreit, egy energialökés tönkretetheti őket. De ha nem, akkor nem tudják értelmezni, mi történik odakint. Bárki megjósolhatta, hogy Lumm visszakapcsoltatja a finom érzékelést: annyira nem bírta a várakozást. Ami történt, azt nem várták. A gondolkodógép automata jeleket sugárzott. Egy piros színű növényt, egy tágas mezőt, néhány olyan képet ismételt, amit a leggek nem tudtak hova tenni. És azt a gondolatot, hogy ha eljuttatják ide a kölyköt, beindítja számukra az energiaáramlást.

- Szép kis kondicionálás - horkantott fel Lumm. - Aligha lett belőle egy engedelmes legg!

A hajó időközben tovább süllyedt a portengerben. A leggek kutyaszorítóban voltak.

- Tenni kell valamit! - süvöltötte Lumm. - Átmész hozzájuk! - mondta Loornak.

- Miért én? - nyögött fel Loor. Tudta, hogy mivel jár, ha ő “átmegy”.

- Mert te okosabb vagy, mint Laur. És egyébként is te hoztál ide minket!

Loor már azon volt, hogy a fegyveréért nyúl. Egyetlen porcikája sem kívánta, ami következik, inkább a fegyveres leszámolást is vállalta volna a főnökével. De Lumm gyorsabb volt nála. Megnyomta a kondicionáló gombját, és a program elindult. A gondolatgép elkapta Loor-t. Iszonyatos görcsök álltak a fejébe. Arra nem is gondolhatott, hogy ne engedelmeskedjen.

A többi már ment magától. Lumm elindította az átvitelt a műszerfalon. Loor teste hamarosan görcsökben rángott, és érezte, ahogy ő maga elhagyja a testét. Nemsokára egy élettelennek tűnő, ámbár még lélegző test feküdt a bura alatt. Lumm kikapcsolta a programot. Laur borzadva nézte a látványt.

- Mit bámulsz? - gondolta neki Lumm. - Tedd be a hűtőbe!

Laur szót fogadott. Elvonszolta Loor testét a bura alól. Vállára vette a testet, majd átcipelte a szomszéd helyiségbe, aztán a liften keresztül lement vele az alagsorba. Végigment egy hosszú folyosón. Nem kellett fényt gyűjtania, látott mindent. Nem a szemeivel. A fedélzetet uraló gondolatgép mindnyájukkal kapcsolatban volt, és közvetítette nekik a gép állapotát. Amint a folyosó végére ért, kinyitotta az egyik kamra ajtaját. Megcsapta a hibernáló berendezés hidege. Megállt egy pillanatra a lámpák alatt, melyek éles kék fénnel világították meg őket, hogy megöljenek minden esetleges vírust vagy baktériumot. Aztán kinyitott még egy ajtót és Loort befektette egy hosszúkás ládába. Nem volt különösebben érzelgős, de egy pillanatra megsajnálta a bajtársát.

-Jó, hogy Lumm nem engem választott - gondolta. Amint kifele ment, még hallotta, amint lecsukódik a láda fedele, és Loor testét elkezdti hűteni a gép.

Lumm fent a vezérlőteremben figyelemmel kísérte beosztottja munkáját. Ő sem a saját szemeit használta, hanem a gondolatgép hullámaira hagyatkozott. Érzékelte Lumm gondolatait és magában elmosolyodott Laur sóhaján.

- Majd rád is sor kerül - gondolta magában, de úgy, hogy árnyékolta a gondolatait. Most egyelőre várnia kell, amíg Loor aktiválja magát valahogy a külső gondolatgépből. Meg kell neki tennie, ha nem akar néhány kósza áramkör lenni. És aztán segítenie kell az energiaellátásban, ha nem akar itt maradni ezen a nyüves bolygón.

Lillo

Lillo parancsnok a kétfejűekkel vívott háború egyik hőse volt, élet és halál ura Smeresten, az egyik legnagyobb külső legg bázison. Ez a bázis kapta meg Lumm üzenetét, természetesen titkosítva, hogy csak maga a parancsnok férhessen hozzá.

Lillo nem is igyekezett a beosztottjai tudomására hozni mi áll az üzenetben: egy felderített úrbázis adatai, melyet olyan lények laknak, akik elég értelmesek ahhoz, hogy rabszolgák legyenek, de ahhoz nem, hogy meg is védjék ezt az úrbázist egy legg flottával szemben.

Lillo azt is elmulasztotta, hogy az ilyenkor szokásos jelentést megtegye a Legg-re, az anyabolygóra. A gondolatgép ugyan rögzítette volna minden gondolatát, de költséges berendezésekkel a gondolatgép is kijátszható volt. Lummal, régi cimborájával három havi zsoldjukból vettek annak idején egy-egy készüléket, amely előre felvett műsort ad le a gondolatgépnek. Ez ugyan nem volt törvényes, de nagyon hasznosnak bizonyult. Ennek következtében Lillo meggazdagodott a hadjáratokból

félretett zsákmány révén és bolygókormányzó lett belőle. Lumm kevésbé volt szerencsés - eddig.

- Most azonban megcsinálhatja a szerencséjét - gondolta Lillo. A világűr nem bővelkedik könnyen leigázható, ám elég értelmes lényekből manapság, az ilyeneknek tehát magasabb az ára, mint egy kiló galaktikus tisztaságú platináé. Természetesen a javát ennek a zsákmánynak majd ő, Lillo fölözi le, elvégre ő adja a flottát. De Lumm sem lesz ezután egyszerű kis hajóskapitány. Annyi pénzen, amennyi neki jut, megvásárolhat egy kisebb bolygót.

Lillo az üzenet kézhez vétele után nem is sokat töprengett, és azonnal készenlétbe állíttatott egy kisebb flottát. A végső úticélt nem közölte senkivel, mindössze egy közeli nagyobb bolygót állíttatott be irányzéknak. És most, hogy az űrben száguldottak, ráért a részletes haditerven gondolkodni.

Olyan kipróbált harcosokat hozott magával, akik engedelmeskednek, de nem nagyon gondolkodnak. Ami nem is csoda, mert Lillo, aki élet halál ura volt, elégszer kondicionáltatta őket arra, hogy ne maradjanak emlékeik a *kényes* bevetésekről. Mivel ellenőrizte a gondolataikat, meggyőződhetett arról, hogy Lillo zsákmányszerző portyáinak emlékei csak némi zavaros, de érthetetlen lenyomatoként maradtak meg bennük. Ez így kényelmes volt, másképp olyan csatákba kellett volna őket küldeni, ahol biztosan nem maradnak életben.

Lillo ügyesen intézte a dolgokat. Ha egy kétféjű flotta megtámadott a körzetében egy legg kereskedelmi karavánt természetesen a segítségére sietett. A kétféjűek a legg harci gépekkel nem bocsátkoztak harcba, beérték azzal, hogy elcsíptek néhány kereskedelmi hajót és eliszkoltak. Azt azonban utólag senki sem tudta ellenőrizni, hogy a karaván hány hajóját rabolták ki, így aztán Lillo is hozzájárult néhány hajóval a veszteséglistához. Természetesen ezeknek a hajóknak a rakománya Lillo rak táraiba vándorolt, hogy aztán olcsón gazdát keressen nekik a galaktikus feketepiacon.

Történetesen ezt a kiruccanást is egy kétfejű betöréshez tudta igazítani, így minden hivatalos indoka megvolt arra, hogy mozgósítson egy flottát. A navigációt, és az adatok kiértékelését személyesen végezte, hogy alkalma legyen az esetleg nem odaillő adatokat megfelelően rögzíteni. A hivatalos jelentésben szó sem lesz egy új idegen fajról és főleg nem arról, hogy ők ezek példányait foglyul ejtették.

Lallával az első tisztjével Lumm üzenetét tanulmányozták.

- Itt kell behatolnunk - mutatott a dokkolóállomásra, ahol Timi kilépett a felszínre. - Nem személyesen persze, hanem robotokkal

- Ennyire nem őrzik a kétfejűek a bázist? - kérdezte Lalla.

Lillo éberen figyelte. De Lalla gondolati nem utaltak arra, hogy bármi mást is gondolt volna, mint amit Lillo elmagyarázott neki: hogy ezek álcázott kétfejűek.

- Titkos, föld alatti bázis - magyarázta Lillo. - Az egyik hajónk véletlenül akadt rájuk, amikor balesetet szenvedett. Tulajdonképpen semmi valószínűsége nem volt, hogy rájuk akadjunk, ők sem számítottak erre.

Az eszmecserét egy vészjelző gondolat szakította félbe, olyan erős volt, hogy belesajdult a fejük. Lem-o-lel, a navigációs tiszt küldte. Kétfejű flottát jelzett.

Lillo úgy érezte, hogy szüksége lenne némi kémiai kondicionálásra, de ellenállt az ötletnek, hogy elővegyen egy üveg bódító italt a raktárból. Nem félt a kétfejű flottától, de nem akart most velük harcba bonyolódni. Az ilyen harc amúgy nem is felemelő, hanem undorító: a kétfejűek nem támadnak szemből, csak trükköznek.

Ő maga ült a navigációs pulthoz.

- Növeljük a sebességet kétszeresére, közben fordulunk - sugározta a flottának. Megadta a koordinátákat. A hajók kapitányai szinte egyként tiltakoztak: a hajók így is túl sokkal mentek. A sebesség növelésének nem voltak korlátai, a világűrben akár-meddig gyorsíthattak, de nagyon megnőtt a veszélye, hogy meteoritfelhőbe sodródnak. Ilyen sebességnél nincs semmiféle manőver, ami segíthetne, hogy elkerüljék az ütközést. Mindnyájan inkább a kétfejűekkel való megütközést javasolták.

Lillo gyors dühkitörést küldött feléjük, megfenyegetve a társaságot, hogy mindnyájan savfürdőben végzik, ha nem teljesítik a parancsot. Ezután egy ellenvetés sem volt. A flotta összehangoltan felvette a koordinátákat és gyorsítani kezdett.

Utolsó kívánság

Timi mindent elmondott, amit tudott. Szörnyek közt járt, akik magukat leggnak nevezik, de van úrhajójuk. És azt hajtogatta, hogy meg kell alkudni ezekkel a szörnyekkel, mert talán ezer évig sem jön erre több úrhajó. Felajánlotta azt is, hogy megpróbál másik gépet építeni, és segítségével átvenni az irányítást, de ezt a Tanács elutasította. Az első gép, a Polip időközben vissza-került Kes műhelyébe. Ez hiba volt. Mire visszamentek, hogy lézerrel darabokra szedjék, olyan erőteret fejlesztett a műhely köré, amit képtelenek voltak áttörni. Most azon dolgoztak, hogy a műhelyt elszigeteljék, és egy bomba segítségével felrobbantsák. Ez nagy körütekintést igényelt, mert a falu többi része is porig éghetett, a robbanás hullámai pedig összeomlaszthatják a teljes falut. Még Tent és Pool is ebben segédkezett, Samu pedig nem tudott napirendre térni azon, hogy az ő locsolója így "elkanászodott". Ezt a kifejezést csak ő értette.

Timi azzal, hogy nem volt hajlandó segíteni a gép elpusztításában, az emberek minden jóindulatát elvesztette.

A tanács újból összeült ítélkezni fölötte. Timit Púpos Mallin kísérté el az orvosi szobából: Kes nem mehetett vele.

Ehelyett hazament, vagyis abba kis lakásba, amit a lányával együtt magáénak mondhatott. Tent meglátogatta, és meglepődött. Kes ugyanis, mintha nem lenne fontosabb dolga, takarított. Ez onnan látszott, hogy egy szemetestartályba zsúfolt egy csomó holmit.

- Mi az, vendégeket vársz? - próbált viccelődni Tent.

Kes nézte őt egy darabig, aztán lassan, mintha keresné a szavakat, válaszolt.

- Tudod, mielőtt elmegy az ember, rendet rak. Kidobja például a szemetet. Nincs leverőbb, mint valakinek a fölöslegessé vált holmijait kidobálni.

- Na de - hökkent meg Tent - hova akarsz menni?

- Attól tartok nem én megyek, hanem visznek - mosolyodott el Kes. - De ez mindegy is. Van egy fontos dolog, amit kérnék tőled.

Tent torka elszorult. Biztos volt benne, hogy Kes valami elkecseregett lépésre készül a lánya védelmében.

- Mit akarsz? - kérdezte.

- Azt, hogy még ma feltétlenül vidd ki ezt a szemetet a szemetártalóba.

- Mi? - Tent ennél magasabb röptű kérésre számított. Mondjuk arra, hogy gyűjtson érte minden születésnapján majd egy gyertyát, vagy valami hasonlóra.

- Azt kérem, hogy vidd ki a szemetemet - ismételte Kes, és fel-emelte a mutatóját:

- De még ma!

Az ítélet

Az Atya szemmel láthatóan megszervezte a dolgot. Beleszólt a csuklóján levő adóvevőbe.

- Mallin úr jöjjön be.

Mallin a Púpos rendes neve volt. A telepen rá bízta a fenyítéseket. Dolgozni nem nagyon szeretett, de az ilyen munkában örömét lelte.

Kinyílt az ajtó és a félhomályos folyosóról bejött egy magas férfi. De amint a fény az arcára vetült, a tanács tagjai látták, hogy ez nem a Púpos.

- Bocsánat, hogy zavarok, de erre jártam, és köszönni akartam - mondta Kes komoly arccal.

- Hol van Mallin?

- Valamerre elcsavargott. Hiába az ilyen hóhérféle megbízhatatlan - mondta Kes nyugodtan, és arcán a legcsekélyebb érzelem sem látszott.

- Viszont te nem vagy meghívva - támadt neki Neckar.

- Igen, gondoltam bizonyára elfelejtettetek meghívni. De nem baj, meg tudom érteni, ha az embert nagyon lefoglalja az, hogy egy kislányt halálra ítéljen - mondta Kes szinte álmosan, tűnődve, és arca még mindig nem fejezett ki semmit. A Tanács tagjai közül többen lesütötték a szemüket.

Az ajtó felől zaj hallatszott. Hamarosan megjelent a Púpos. Kezében mágneses korbács volt. Orra be volt törve, szivárgott belőle a vér, és ráfolyt a vastag ajkára, onnan le az állára. Úgy nézett ki, mint aki vért ivott.

- Ezért megdöglesz - hörgögte Kesnek.

- Lehet - felelte nyugodtan Kes. - Eldöntöttétek, hogy kirakjátok a lányomat a felszínre?

Csend lett. Kis idő múlva az Atya válaszolt.

- A Tanács döntött, Peter Kes. És te...

- És én? Miattam ne fáradjatok, nem lesz velem több gond. Kimegyek a lányommal.

Mindenki megdöbbsent, még a Púpos is. Csak az Atya arcán vilant fel az elégedettség.

Loor titka

Az életnek vannak furcsa véletlenei. Loor valaha Lillo keze alatt szolgált, így amikor Lillo bejelentkezett, nyomban megismerte.

Az nem ismerte meg őt - hogy is ismerhette volna? Hiszen Loor óvakodott attól, hogy bemutatkozzon. Meghagyta Lillót abban a hitben, hogy ő egy gondolkodógép, aminek a programja irányítja most a taurti földalatti bázist.

Nem kellett hazudnia - ő valóban nem volt a taurti bázison. A teste ott pihent az űrhajó hűtőkamrájában, és csak főnökének jóindulatán múlt, hogy visszatérhet újra abba a testbe. Persze csak majd azután, ha itt, a bázison teljesítette a feladatát.

Egyelőre nem vallott kudarcot: az idegen lények minden próbálkozását kiiktatta arra vonatkozóan, hogy kikapcsolják a gépet. Ekkor ő is megszűnt volna, így hát nagyon jó oka volt teljesíteni, amivel megbízták.

A gondolkodógép a telepen futó elektromos hálózat mentén bárhol képes volt erőteret fejleszteni, amit a bázis lakói kékes fényként érzékeltek. Az erőter mentén pedig képes volt irányítani az elektromos eszközöket. Így gyerekjáték volt számára, hogy lezárja az ajtókat. Ő azonban arra törekedett, hogy elijesz-

sze a lényeket, így kondicionálni is igyekezett őket. Megmutatta nekik mire számíthatnak, ha próbálkoznak: kivetített nekik egy savazást, a legg büntetésvégrehajtás kedvelt módszerét. Megmutatta, hogy a kegyetlenre kondicionált katonák milyen élvezettel szórják a savat az elítélt meztelen bőrére hogy aztán arról füstölögve olvadjon le a hús, az ítéletvégrehajtók legnagyobb gyönyörűségére.

Ami azt illeti, nem volt nehéz erről pontos képeket mutatnia, hiszen ő maga is átélte. Az a test, amit az úrhajóban hagyott, tele van savmarta sebhelyekkel, melyeket egy kegyetlen parancsnok ítélete nyomán kapott. És a kegyetlen parancsnokot - itt van az életnek a furcsa véletlene - éppen Lillónak hívták.

A bajt Loor kíváncsisága okozta. Akkoriban a hajónak, melynek Lillo volt a parancsnoka, Loor volt a műszaki tisztje. Ahogy ellenőrizte a műszereket, észrevette, hogy a raktárban veszélyesen megszorodtak a mérgezgázok, többek között a széndioxid, ami arra utalt, hogy oxigénfogyasztás van a raktárban, azaz valaki lélegzik ott. Amikor utánanézett, élő kétfejűeket talált ott. Az, hogy kétfejűek voltak a raktárban, nem lett volna baj. Csak az volt a gond, hogy éltek. Szigorúan tilos volt élő kétfejűeket szállítani, mert senki sem tudta, hogy mikor repül ki belőlük egy spóra, amelyből aztán valahol újabb kétfejű születik.

A kétfejűeket nem azért hívták így, mert kettő fejük volt, hanem azért, mert minden lény kettő volt. Egy aki látható volt, és egy az, akivel ez a látható lény kapcsolatban volt. Ezt úgy hívták a kétfejűek, hogy Legfőbb Lény, és ha elvesztették vele a kapcsolatot, meghaltak. A leggek megtalálták a módját, hogy elvágják ezt a kapcsolatot: ezt a módot hívták árnyékolásnak.

Loor tehát pánikszerű gyorsasággal fertőtlenítette magát, azaz bement az árnyékolókamrába. Ez elzárt minden hullámot, melyre a kétfejűeknek, vagy általuk terjesztett spóráknak szükségük volt.

Ezután nekilátott, hogy a raktárt is fertőtlenítse. Ha egy kicsit gondolkodik, rájöhetett volna, hogy a kétfejűek aligha véletle-

nül maradtak életben. Lillo bizonyára rabszolgának akarta eladni őket, elhallgatva a szerencsétlen vásárló elől, hogy ezek kétfejűek. De Loor nem gondolkodott ezen, hanem zsigerből, automatikusan a szabályzat szerint járt el. Erőteret fejlesztett a raktár körül, melyhez igénybe vette a gondolkodógépet. Ezt észlelte Lillo, a parancsnok.

Mire Lillo gondolatai odaértek Loorhoz, a dolog már elvégeztetett. A kétfejűek összecsuklottak, és testük szokás szerint gyorsan oszlásnak is indult. Loor csak egy villanásnyi neheztelest észlelt, mert Lillo tudott vigyázni az érzelmeire. Utána még meg is dicsérte a derék műszaki tisztjét, aki ilyen gyorsan az előírások szerint járt el, de Loor tudta, hogy baj van.

A baj egy következő út alkalmával jött el. Nagy mennyiségű kémiai kondicionálót rakodtak be egy külső bolygón, hogy a Leggre szállítsák. A lezárt palackokban olyan szer volt, amely lenyelve vagy belélegezve bódulatba ringatta a leggeket. A rakodás felügyeletére Loor lett beosztva. Amint a rakodógépeket figyelte, egyre jobb kedve kerekedett: nyilvánvalóan szívárgott az egyik palack. Hiába fogott gyanút, tudta, hogy ez olyan csapda, amiből nem menekülhet. Ha a helyszínen marad, és megkeresi a szívárgó palackot, amelyik őt elbódította, menthetetlenül be fog rúgni. Ő inkább, amíg eszénél volt, a másik, amúgy helyes megoldást választotta: otthagya a területet. Nem lepődött meg, hogy amikor visszatért, már nem egy palack szívárgott, hanem tömegével rongálódtak meg. Minden jel szerint azért, mert ő hibásan vezette a rakodást.

Addigra már tudta, hogy ez Lillo bosszúja.

Loort elítélték hanyagságáért, mely nem volt kicsi: ennyi törött palack teljesen elvehette volna az eszét az egész úrállomásnak. Így aztán büntetésként savazásra ítélték.

A savazást a leggek nem szokták túlélni: mire a sor végére értek, már teljesen elégnek az izmaik, és nem tudnak futni. Loor nem volt gyorsabb más leggeknél, mégis túlélte. Pedig szívósabb sem volt a többieknél, csak kitalált valamit. Amikor futott nem a saját fájdalmára figyelt, ehelyett az őt kínzókat vette cél-

ba. A legtöbbje katonatársa volt, és mindegyikről tudott valami számára kellemetlent. Amikor elhaladt előttük, a félelem és fájdalom helyett ezeket a gondolatokat sugározta feléjük. Azok ettől megzavarodtak, és elfelejtettek elég savat locsolni rá.

Loor így megúsza, Lillo bánatára. Bár a parancsnok árnyékolta a gondolatait, az arcáról leolvasható volt a bosszúság.

Loornak tehát jó oka volt, hogy ne siesse el a bemutatkozást Lillo felé. És úgy érezte, arra is jó oka van, hogy ezt elkerülje a továbbiakban. Nem volt benne biztos, hogy ha Lillo megtudja, hogy ő, azaz Loor itt van a gondolkodógépben, akkor valaha is vizionlálja a testét. Olyan könnyű elrontani egy ilyen átvitelt, ami visszafele vezetne a testébe, főleg, hogy a jelenlegi parancsnoka és Lillo jó barátok...

Száműzetés

Tomí nézte, amint Timít és az apját kikísérik a felszínre. Kevesen voltak, akik sorfalat álltak a kijáratnál: közöttük volt Tomí, és az ő apja, Tent.

Azon gondolkodott, vajon mások miért nem jöttek ki: mert egyetértenek az ítélettel, és boszorkánynak tartják a kislányt, vagy éppen ellenkezőleg: rossz a lelkiismeretük, hogy nem mérték felemelni a szavukat.

Timi apja kezét fogta, és nem nézett senkire. Arcán nem látott félelem, inkább gyermeki bizalom, mintha arra számítana, hogy ha apja vele van, akkor nem érheti baj. Tomi szíve elsorult a látványtól. Timi volt a legjobb barátja. A taurti gyerekek sokat dolgoztak és keveset játszottak, nagyon megbecsülték hát azt a kevés időt, amit egymással tölthettek. És ezt a kevés időt ők sokszor töltötték együtt. Ráadásul volt egy Timivel közös játékuk, ami az egész napjukat izgalmassá tette a mezőgazdasági telepeken, vagy más helyeken végzett munka közben. Minden héten versenyeztek, hogy ki talál több bogarat. Apró élőlény volt fénybogár, ami leginkább egy földi bogárra hasonlít.

tott, eltekintve attól, hogy nem volt lába, csak szállt, ha ráijesz-
tettek. Nagyon apró, és ártalmatlan volt, és a szüleik szerint a
porban levő ásványokkal táplálkozott. Timi és Tomi esténként
egyeztették, ki hogy áll a versenyben, és hét végén eldőlt ki
nyeri a versenyt. Az eredményt gondosan feljegyezték: évekre
visszamenő nyilvánartásaik voltak.

Tomi rádöbbsent, hogy ennek a játéknak talán már örökre vége.

Közben Kes megállt a kijáráthoz vezető liftnél, és a lift fölötti
készülékre bámult, majd mondott valamit a lányának. Timi is
rápillantott a készülékre, arra, ami minden szinten megtalálható
volt, és a karkötőkből kiáramló jelek erősítésére szolgált. Ez
volt az utolsó tárgy, amit még megnézhettek, és Tomi úgy gon-
dolta, hogy búcsúznak.

Nézte Timi apját: az a lányával ellentétben visszanezett. Tekin-
tetében nem volt félelem, inkább sajnálkozás. Tomit nézte, bic-
centett, s még el is mosolyodott.

- Sose jönnek vissza? - Kérdezte Tomi kistestvére, Róza.

- Nem tudom - mondta Tomi.

Róza elgondolkodott.

- És ha nem jönnek vissza, akkor hol lesznek?

- Akkor meghalnak - mondta Tomi.

- És akik meghalnak, azok hova mennek? Azok feltámadnak?
Az Atya azt mondta feltámadnak.

- Igen - hagyta rá Tomi - feltámadnak.

Megkerült karkötő

- És akik feltámadtak, azoknak kell ételt vinni? - kérdezte Róza
otthon, vacsora közben. Timiék már órák óta kint voltak, és

Tomi tudta, hogy percről percre fogy az esély, hogy valaha is visszajöhetnek. Egyre azon töprengett, mit tehetne értük.

- Hogy jut ez eszedbe? - kérdezte Tent.

- Mert arra gondoltam, hogy kellene a Kalóznak enni adni.

- Ő már rég meghalt - mondta Tomi.

- Igen, de feltámadt.

- Honnan veszed?

- Ott van a kettes... - Róza nem fejezte be, hanem ijedten nézett az apjára. Apja letette kezéből a kanalat.

- Micsoda? Nem megmondtam, hogy ne mászkálj a kettes járatban? Bármikor végleg beomolhat az is, ami megmaradt!

Róza büntudatosan hallgatott. De mivel apja nem folytatta, újra felbátorodott.

- Nem hal éhen a Kalóz? Aki feltámad az nem hal éhen? Nem kéne neki enni adnunk?

- Honnan veszed, hogy Kalóz a kettes járatban van?

- Mert láttam.

Tomi és Tent összenéztek. Tent a fejét rázta.

- De láttam. Tényleg láttam - erősködött Róza. - Tessék el is hoztam a karkötőjét. Nekem adta.

Róza előhúzta azt a karkötőt, amelyhez hasonló minden telep-lakónak volt, és szinte születésétől viselte. A karkötő belsejében valóban ott volt a Tommins név, ami Kalóz valódi neve volt.

Tent azonnal megnyomta a saját karkötőjén a segélyhívó gombot. Ezt csak a legkritikább esetben használták, és a központi vezérlőteremmel létesített azonnali kapcsolatot.

- Igen? - Tent karkötőjéből Sára, Salinas feleségének hangja hallatszott. Ő volt ma ügyeletben, neki kellett hát minden veszélyhelyzetet kezelnie. Jól tette a dolgát: egy perc múlva már úton volt egy sebtében szervezett csapat a kettes járatba, hogy utánanézzon, él-e még a Kalóz.

A bogár

Hála a karkötőknek, a hír olyan gyorsan terjedt el a telepen, mint a leggyorsabb porvihar. Tíz percen belül szinte minden ember a kettes járat bejáratánál tolongott. Eddig úgy látszott, hogy az Ördög megjelenésénél, majd a Kes család halálra ítélésénél nem jöhetnek furcsább dolgok. Azonban az, hogy valaki egy lezárt járat túloldaláról visszatérjen, miután betemette a por, még az előbbieknél is hihetetlenebbnek tetszett.

Bármennyire is tolongtak, az Atyát előreengedték. Így ő az első között láthatta, ahogy a lámpáikkal világító alakok közelednek a járatból. Még nem lehetett látni az arcukat, de lépteik egyre közeledtek. Mást nem lehetett hallani: az emberek csendben figyeltek. Mikor azonban megjelent az első alak a kivilágított folyosó fényében, a tömeg felhőrdült.

Az alak valóban Tommins volt. Nem volt túl jó bőrben: az arcát és a ruháját por fedte, és mozgása bizonytalan volt. Valaki lehajtotta a folyosó oldalán levő padot. Tommins ránézett, és leült, majd az emberekre nézett. Megint néma csend lett, várták, hogy megszólaljon.

Ő azonban ehelyett a zsebébe nyúlt, és egy közönséges bogarat vett elő, olyat, amilyen mindig is megtalálható volt a telepen kívül és belül is.

- Üzenet - mondta azoknak, akik körülvették. Olyan volt a hangja, mintha a szája is tele lenne porral. A bogár felszállt a tenyeréről, és röpködni kezdett. Hamarosan szem elől vesztek, olyan apró volt. Meg aztán a figyelmüket más események kötötték le. A falból, a legközelebbi elektromos csatlakozóból

kékes fény kezdett terjedni. Az emberek hátrahúzódtak: épp eleget hallottak arról, hogy az ördögök kék fényt bocsátanak ki arra, akiket meg akarnak babonázni. A kék fény azonban nem őket vette célba. A fal menti elektromágnes teret kihasználva közeledett Tomminshoz, majd amint odaért, egy hirtelen villanással teljesen körbevette. A fény egyre élesebbé és átlátszatlanabbá vált, majd végül nem is lehetett látni mögötte Tomminst. A dolog eltartott vagy egy percig, aztán hirtelen megszűnt. Tommins egykedvűen ült ott, és nem mozdult. Láthatóan nem érdekelte az, hogy mi történt, csak bámult maga elé.

A csendet Schmidt törte meg. Odalépett Tomminshoz, és vállára tette a kezét.

- Gyere, megvizsgálunk... - mondta neki, de torkán akadt a szó. Nem csoda, a látvány nála edzettebb embereket is megviselt volna. Tommins ugyanis a keze alatt elkezdett porladni. A válatól terjedt el a folyamat, majd folytatódott mindenfele. A teste úgy roskadt össze, ahogy a homokórában lefolyik a por. Az arcán hol itt, hol ott kezdtek lyukak lenni, majd egyszer csak az egész feje eltűnt. Néhány percen belül nem maradt ott semmi, csak néhány lapátnyi rózsaszín por, a taurtiak örök ellensége.

Az Atya volt olyan bátor, és szétrugdosta a port. Nem volt benne semmi, csak egy döglött bogár.

Nyavalyás kétfejű

Loor felügyelte majdnem az egész bázist. Legalábbis mindent, ami elektromossággal működött. Fenntartotta a kapcsolatot a telep és a saját úrhajója között, és rendszeresen jelentést tett. Számításai szerint még egy nap kellett ahhoz, hogy elegendő energiát pumpáljon át ahhoz, hogy a hajó kiszabaduljon a porcsapdából. Közben ügyelnie kellett a bázis lakóira, nehogy keresztülhúzzák a terveit. A hangalapú kommunikációval ugyan nem tudott mit kezdeni, de többé-kevésbé képes volt érzékelni a gondolatokat. Unalmában azzal szórakozott, hogy megtanulja az emberek névsorát. Ez tulajdonképpen nem jelentett mást,

minthogy mindenki gondolatainak volt egy jellegzetes lenyomata, és ezekről Loor képes volt azonosítani az embereket.

Azonnal észrevette hát, hogy a kettes járatból közeledő élőlény nem tartozik az eddig megismert emberek közé. Alaposabb elemzésnek vetette alá a kiáramló hullámokat, és kis híján megijedt. Ez az alak nem volt ember. Megismerte a belőle kiáradó kettős hullámokat. Az egyik ostoba és primitív volt, ami a kétfejűek alapvető jellegzetessége volt. De ott volt a másik hullám is, ami minden kétfejűt jellemzett. Ez a valahol távol levő értelem nagyon is magabiztos hullámhossza volt. A leggek épp ezért gyűlölték a kétfejűeket. Számos ostoba kétfejűt semmisítettek meg, de ahhoz, aki őket irányította, nem lehetett hozzáférni. Hiába kínoztak vagy faggattak kétfejűeket: ők maguk sem tudták, hogy hol van a "Legfőbb Lény", ezért a leggek egy idő óta abba is hagyták ezt a fölösleges tevékenységet.

Loor azonban tudta, hogy a kétfejű bármilyen ostoba is önmagában, mindig veszélyes, és keresztülhúzhat jól felépített terveket is, épp azért mert mögötte sokkal nagyobb értelem van. A lehető leggyorsabban megtett mindent, hogy árnyékolja. Előbb erőteret vont köréje, majd jelentékeny energia árán áthatolhatatlanná tette az energiapajzsot mindenféle hullám számára. Mire végzett, tudta, hogy a kétfejű halott.

Csak amint végzett a munkájával, kezdett el gondolkodni azon, hogy vajon hogy jutott be az állomásra ez a nyavalyás?

Életben maradni

Kes a kezében vitte a lányát, hogy annak a lépegetés miatt ne kelljen oxigént fogyasztania. Volt egy tervük, ami hajszálakon múlt. Az első hajszál az volt, hogy elérik-e élve a Megfigyelőállomást, vagyis azt a helyet, ahol a Megfigyelőállomásnak lennie kell. Mert a második hajszál, amin az életük függött, az volt, hogy az állomás nem rongálódott-e meg. Ez, mint minden más felszíni építménnyel, gyakran előfordult az állomással is.

Az állomás üvegkupoláját valójában gyalog nem lehetett volna elérni: túl messze volt ahhoz, hogy ebben az évszakban élve eljusson valaki odáig. Nem is arrafele indultak el, hanem a szemételepre.

- Emlékszel arra, amit mutattam? - fordult Kes a lányához.

Timi bólintott. Jól megnézte az erősítőt. És hála a Loor féle műszaki kondicionálásnak, nemcsak a burkolatát látta. Látta, ahogy az alkatrészek és áramkörök kapcsolódnak egymáshoz. De most furcsán összekeveredtek benne ezek a képek. A szeme lecsukódott.

Kes könnyedén megrázta Timi fejét.

- Ne aludj el manókám. Ha elalszol, végünk. Neked kell összeszerelned.

Timi bólintott, s próbált ébren maradni. Nagyon nehezen ment.

Amint a szemételephez értek, Kes letette a lányát és körbejárta a hordókat. Kiválasztott egyet, és felnyitotta a tetejét, majd elkezdte kidobálni a tartalmát.

- Még jó, hogy rohadó korbé gyökérrel nem fogok találkozni - gondolta magában fanyarul. Eerre valóban nem is volt esély, hiszen minden élő anyag maradványait megkapták a növények. Valójában még az elhalt emberekét is...

Kes lassan dolgozott, takarékoskodott az oxigénnel. A saját szemetestartályát kereste, de közben szédült. Végre ráakadt a pirossal megjelölt dobozra. Kivette és odatette Timi elé.

- Azt hiszem minden itt van - mondta és mosolyogni próbált a lányára. - Lássunk neki.

Timi kivett egy alaplapt, ami egy Kes által javított régi erősítőből származott. Lassan kezdte hozzacsatolni a reléket és a többi alkatrészt. Bizonytalanul dolgozott, és ettől megijedt. Hiszen ez még csak a terv eleje! Ha ehhez sincs elég ereje, hogy lesz a többihez?

Apja közben a kis akkumulátorral babrált, amit szintén a szemetesdobozból húzott elő.

A lila nap halvány fényt adott a munkájukhoz. Meleget egyáltalán nem nyújtott, Timi kezei dermedten fogták az apró kis viláskulcsokat. Bármilyen kicsik voltak, nem tudta felmelegíteni őket. Úgy érezte a kezei összefagytak a kis vasdarabokkal.

Kes a sebtében összebarkácsolt erősítőhöz hozzákötött két vezetékét, majd azokat az akkumulátorhoz csavározta. Ezt az áramkört azonban egy kapcsoló szakította meg. Kes megfogta.

- Bekapcsolhatom?

Timi ránézett az apjára. Az is időbe telt, amíg felfogta a kérdést, mert gondolatai furcsán lelassultak. Bólintott.

Váratlan események

Lumm harcosként sok mindent megélt, de talán mégis ekkor vette kezdetét életének legviharosabb napja.

A dolog ott kezdődött, hogy az energiaátvitel megszakadt. Nem jött több a energia bázisról. Pedig már csak kevés hiányzott ahhoz, hogy megkísérelhesse kiemelni a hajót a porból.

Nem értette mi történt, ezért Laurt nyaggatta. Laur megnézte kapott-e üzenetet Loortól. Nem kapott. Laur hívta Loort, de az nem válaszolt.

Szinte szétrobbant Laur feje, amikor a főnöke megbombázta az utasításokkal: azonnal ellenőrizze a hajó szűkebb, majd tágabb körzetét, van-e nyoma valami lénynek. Laur lázas munkájának rövid idő múlva meglett az eredménye, jelentette, hogy van a felszínen egy épület, ami rendkívül nagy elektromágneses mezőt fejleszt.

Lumm eszeveszett dühvel nézte Laur térbe felrajzolt jelentését, és nyomban szét is rombolta a képet az épületről.

-Nem lehet ott! - gondolta Lournak. - Hiszen eddig nem észleltünk semmi ilyesmit!

Laur - mi mást tehetett - igyekezett türelmes lenni. Azt válaszolta, hogy szerinte korábban is ott lehetett az az épület, akkor is, amikor Loor kutatott értelmes lények után. De akkor bizonyára nem volt benne elektromosság. Most azonban van - gondolta félénken Lumm a főnökének.

- Miért? Mi célt szolgál az épület? - zuhogtak Lumm kérdései.

Laur hosszas elemzésbe kezdett majd közölte: szerinte ez egy nagy teljesítményű hírközlő állomás, melyet most működésbe hoztak, és megzavarta az energiaátvitelt.

Lumm tájékozott dühében. Élete nagy fogása előtt áll: több száz rabszolga van azon a bázison. Arra nem gondolhatott, hogy a kis úrhajójával egyedül vigye el őket. A Legger 411 - így hívták a hajóját - könnyű vadászgép volt, nem utas- vagy teherszállító. Ezért hívta Lillót. De ha itt lesz még a porban, amikor Lillo ideér, nem sok jut neki a zsákmányból - nem voltak illúziói Lillo becsületességét illetően. Lillo elfoglalja egyedül a bázist, felpakolja az összeset, őt meg talán itt hagyja örökre a porban - egy tanúval is kevesebb, ráadásul olyan tanúval, akivel osztoznia is kellene.

Dühében még arra sem ügyelt, hogy árnyékolja gondolatait, így Laur meghökkenve figyelte azokat.

- Azonnal találj meg, ki hozta működésbe! - harsogta Laur agyába a parancsot a vezér, de aztán rájött, hogy ez ostobaság. Valószínűleg az a két nyamvadék lehet, aki kimászott a bázisból, és akikről Loor jelentett. A többit bizonyára kézben tartja Loor.

- Elintézzük őket! - gondolta Lournak, és ő maga lépett a gondolkodógéphez.

Először is meghatározta a helyét a két taurtinak. Észlelte, hogy a kisebbik, fejletlen példány közvetlen kapcsolatban van egy kis készülékkel. Alaposan megvizsgálta a készülékből álló hül-lámokat, és bár nem ismerte a taurti gépeket, mégis úgy dön-tött, hogy egy kezdetleges jeladó, erősítővel egybekötve.

Lumm minden dühét beleadta az akcióba. Annak a kis nyamva-déknak annyi esélye sem lehet - gondolta -, mintha egy kígyózó kis férget taposna agyon odahaza a Leggen.

A gondolatgép összes energiáját fókuszálta, majd megnyomta a gombot. A kis jeladó azonnal elhallgatott, sőt még a kölyök példány gondolatáramlása is megszűnt.

- Ez az! - harsogta diadalmasan.

- Gyerünk, vedd át a vezérlést azon a hírközlő állomáson, ez már a te munkád - mondta Lurnak. - Én megyek és begyűjtöm azt a két taurti példányt.

Laur engedelmeskedett, és elkezdte átvenni a vezérlés nélkül maradt hírközlő állomás irányítását a gondolatgép segítségével, Lumm pedig rohant le a földszintre. A zsilipkamra előtt begyö-möszölte magát a holdjáróba. Ülése szűk volt neki, mert Lumm jóval magasabbra nőtt, mint ami átlagos a Legg-en. Nemsokára a minden terepre egyaránt alkalmas gépezet már fúrta is magát a cél felé a porban. A koordinátákat Lumm menet közben gon-dolta oda neki.

Lumm nem véletlenül igyekezett: ezt a két értékes egyedet mindenképp szeretne volna magának begyűjteni még Lillo meg-érkezése előtt.

A por hangja

Kes ott állt a lánya teste mellett. Már letette a porba. Előtte egy darabig szorongatta, élesztgette, de már letett erről. Hallgatta a hideg szél zúgását.

Szerencsájuk volt, hogy eddig nem temette el őket egy portölcsér - gondolta fásultan. Nézte a kezeit, melybe az ég sarkában megbújó lila napocska ibolyaszínű árnyakat vetített. Aztán újra a lányára nézett.

Timi arca elkékült és megmerevedett. Száját és haját lassan belepte a rózsaszín por. Szemeit, melyek nyitva voltak, még nem, de azok sarkában is, mintha rózsaszín könny volna, meggyúlt a por. Kes nem bírta nézni: elfordult. Nem gondolta, hogy bármit is tennie kéne, azon kívül, hogy ő is bevárja a halált. Tervük kudarcba fulladt, a faluba pedig nem mehet vissza. Vagy ha mehetne is: már nem akart.

Zúgást hallott a háta mögül. Hátrafordult és egy pillanatra feltámadt benn az életerő: menekülni kezdett. De aztán megállt: ugyan mi lehet ennél rosszabb?

Két domború, fekete színű, sok szegeccsel kivert, nagydarab kupolát látott, egymással szembefordítva. Ezek közül a felső felpattant, és egy három méternél is magasabb lény mászott elő belőle. Közelebb jött hozzájuk és fölébük magasodott: csizmájának szára majdnem Kes derekáig ért.

- Íme az ördög - gondolta Kes.

Az ördög lehajolt Timihez, felvette és megrázta: szegény lány hajából rózsaszín és lilás zuhatagként folyt ki a por, miközben vékony karjai úgy lengtek alatta, mint a szélcsengő kis pálcikái viharban.

Nem bírta nézni és nekiugrott a szörnynek, de az karja egy könnyű mozdulatával földhöz teremtette őt. Kes ottmaradt a porban és behunyta a szemét.

Aztán azt tapasztalta, hogy szemek nélkül is lát. Képek jelentek meg csukott szemein keresztül, melyben ott volt ő és a lánya, amint elhagyják a bázist. Gyorsan kinyitotta a szemét. Meglátta a szörny pofáját, amint fölé hajol, de ugyanakkor a korábbi ké-

pek sem tűntek el: még mindig látta saját magát és a lányát amint a porban menetelnek.

Lassan megértette: a szörny arca az, amit valóban lát. A másik képek pedig azok, amiket a szörny gondol oda neki.

- Igen - mondta neki - a faluból jöttünk.

Az ördög ettől nem látszott elégedettebbnek: továbbra is merev arccal nézett rá. Ezért inkább *elgondolta* neki képekben, amit az előbb mondott. A szörny pofája ettől megelevenedett, és újabb képek zuhogtak Kes-re.

- Jól van, elmesélem neked, csak hagyj békén - mondta neki.

Azzal elgondolt mindent, az egész útjukat, a tervüket. Azt, hogy megszakítják az energiaáramlást a Megfigyelőállomás segítségével. Aztán tárgyalni kezdenek a leggekkkel, akik értük jönnek, és megegyeznek velük, hogy felszállhatnak a hajójukra.

Kes, amint ezt végiggondolta, olyan hangot hallott, mintha rozsdás fűrész váгна ketté egy száraz krétadarabot. Az ördög szájából jött.

- Ez nevet. Szórakoztatom - gondolta Kes.

A szörny nem vesztegette tovább az időt. Megfogta Kest és Timi, és mindkettőjüket egy lendülettel a vaskupolákhoz vitte, majd behajította őket a hátuljába. Timi feje nagyot koppant a fémpadlón, Kes pedig rázuhant. A lénynek szemmel láthatóan kötélizmai voltak, és szívós teste, amiben közönséges vágóesz-közzel aligha lehetett volna kárt tenni - legfeljebb csak lézerrel. Kes biztos volt benne, hogy a lénynek fogalma sincs, milyen sérülékenyek az emberek.

Légszomj

A Polip egyre több energiát vett el a falutól, és emiatt a falu haldoklott. Nem a világítás, nem a mezőgazdasági telepek működtetése jelentette a gondot, hanem a levegő. Alig működtek a légszűrők, melyek a felszíni mérgezgázokat megszűrve tiszta levegőt pumpáltak a felszín alá.

Pedig a légszűrők a taurti lelemény legkiemelkedőbb alkotásai voltak. A legfelső szintről hosszú kígyózó csövek mentek fel a felszínre. Ezek nem merevek voltak, hiszen akkor a földmozgás hamar kettétörte volna őket, hanem kígyószerűen mozogva felvették a por lökéseit.

A csövek alján voltak a légszűrők, melyeknek iszonyatos munkát kellett végezniük. Beszívták a levegőt és megtisztították: de ez csak a munkájuk egyik fele volt. A másik abból állt, hogy kiválogatták a legkönnyebb mérgezgázokat, és azokat a cső kétős fala közé pumpálták. A cső falában ezek felszálltak. Emiatt mint egy levegővel felfújt luftballon, úgy törekedett a csövek szája a felszín felé.

A csövek végtelenül ellenálló, acélszalakkal bélelt rugalmas anyaga nem szakadt el. Amint egy porlökés a cső száját a felszín alá taszította, a cső magától lezárult, és megvárta míg fölmozgások következtében újra felszínre kerül. Akkor a szája újra megnyílt, és tovább szívta a levegőt.

Csakhowy mindehhez sok energia kellett, és most a légszűrők keveset kaptak. Ennek következtében egyre kevesebb felhajtó gázt pumpáltak a csövek falába. Az eredmény: egyre több csövet temetett maga alá a por, melyek szájai olyan mélyre kerültek, ahova egyébként sose kerültek volna. Ebből a mélységből már semmilyen gáz nem hozta fel őket a felszínre.

Eleinte amint a majd százból egy két cső került ilyen állapotba, addig nem volt nagy baj. De immár majdnem minden órában felmondta a szolgálatot egy-kettő. Sára, aki most is ügyeletben volt, rettegve nézte egy képernyőn, hogy fogynak ezek az éltető "kígyók". A képernyőn a zöld vonalak tekeregve jelezték a mű-

ködő csöveket és azok helyzetét, és piros színre váltottak a fel -
szín mélyén pihenők.

Mint a lezuhanni készülő, aki két kézzel kapaszkodik a szikla -
perembe, valaki pedig egyenként feszegeti le az ujjait onnan -
Sárát erre emlékeztette az a látvány, ahogy egy cső a normális
szint alá merült, és pirosba váltott, jelezve, hogy nem jön fel
többé.

Mindeközben egyre jobban zihált. A levegőt igyekeztek a ne-
gyedik szintre koncentrálni, ahol a tanácssterembe össszegyűj-
tötték a gyerekeket. Neki, itt a Megfigyelőben egyre kevesebb
jutott.

Felvillant a karkötője, Karl hívta.

- Mi a helyzet?

- Kettő merült le azóta - mondta Sára.

- Úristen...

Kis szünet után Karl újra kezdte:

- Be fogjuk engedni a... mérgesgázokat?

- Nem tudom. A tanács dönt - válaszolt Sára.

A döntést nem sokig halogathatták, ezt mindketten tudták. Ar-
ról volt szó, hogy a megmaradt légszűrők több levegőt tudtak
volna beengedni - ha nem kellett volna megszűrniük. Vagy nem
annyira. Természetesen akkor a levegő mérgező lett volna. A
taurtiak elővigyázatosságból szinte mindig viselték a légzőgu-
móikat, tehát egy darabig bizonyára a mérgezett levegőt is ké-
pesek lettek volna megszűrni. És ez még mindig jobb volt, mint
ha egyáltalán nem marad levegő. De egyelőre a tanács még
nem adott engedélyt, hogy a mérgezett levegővel elárasszák a
szinteket.

- Én azt mondom... (hörh hh) - Karl itt vett egy levegőt - hogy
most el kéne... (hörh h)... kezdeni (hörh hh).

Sára úgy sejtette, hogy Karl szintjén még rosszabb a helyzet.

- A gyerekek? - kérdezte Sára.

- Ők még (hörhh)... jól vannak (hörhh)... csak ijedtek.

- És vajon Timi? - gondolta Sára. - És Kes? Nekik mennyi levegőjük van?

Nem is vette észre, mikor kezdett el folyni a könnye, csak akkor, amikor rácsöppent az asztalra.

A bogár és a karkötő

Tent lánya, Róza elég különös kislánynak számított. Hiába volt csöppség, szemrebbenés nélkül vett részt a veszélyes kalandokban, például a beomlott kettes járat felderítésében. Róza azon sem csodálkozott, hogy Tommins porrá omlott.

- Feltámadt, ahogy Tomi megjósolta - gondolta - de aztán újra meghalt. Szegény.

Azért a biztonság kedvéért megkérdezte bátyját, hogy így történt-e. Tomi, mivel maga sem tudott értelmesebb magyarázattal szolgálni, ráhagyta.

- Igen, így volt.

Akkor gyűjtötték össze a tanácsterembe a gyerekeket. Húsz perc múlva a "kocsmában" kellett lenniük, ahonnan a tanárnéni kíséri őket tovább. Addig Tent kis lakásának a sarkában beszélgettek, miközben hallgatták a felnőtteket.

- Semmi nem használ a rohadék ellen - dühöngött Pool. - Nem lehet beavatkozni lézerrel. Nem robbanthatunk. Nem lehet vele kommunikálni, mert nem válaszol.

Tent megtörölte verejtékes homlokát.

- Maradj higgadt - mondta neki. - Te vagy az egyik legjobb szakember. Ki kell találnod valamit. Meghívtam Neckart is.

- Pont őt? Azt a pöffeszkedő...- a gyerekekre nézett, aztán magába nyelte, amit mondani akart.

- Jó szakember - mondta ellentmondást nem tűrően Tent - és ő sem akar megfulladni. Jön Samu is.

- Virágokat gondozni?

- A polip valami élőlény volt eredetileg. Ez a gép a polipot másolja. Timi mondta. Hát ha ebből a szemszögből is érdemes megközelíteni a problémát.

Pool nem szólt semmit. Mindez nagyon halvány reménysugárnak látszott. Ő továbbra is valami hatásosabb lézeren törte a fejét.

- De azért hagyott egy üzenetet - mondta Róza halkán Tominak. Nem akarta zavarni a felnőttek beszélgetését.

- Milyen üzenetet?

- Egy kis fénybogarat.

- Igen. De az ott maradt a porban - mondta Tomi.

- Nem maradt ott.

- Ne hazudj te! - szólt rá szigorúan Tomi. - Hiszen láttam. Ott volt, amikor az Atya szétrugdosta a port.

- Ja az? Az egy másik volt. Én arról beszélek, ami kiröppent a kezéből.

- Miért az hol van?

- Itt ni - mondta Róza, és ruhája színes redői alól előhúzta a kis fénybogarat. - Döglöttnek látszik - mondta szomorúan.

Tomi kézbe vette:

- Az is. Egyáltalán nem mozog. Már fénye sincs.

- Igen - mondta Róza - csak néha.

- Mi? - mondta Tomi - Mit hazudozol már megint? Ha egyszer megdöglött már nincs fénye soha többet. Fogadok ez nem is Tommins bogara, csak kitaláltad.

Rózát elfutotta a méreg és talpra ugrott.

- De igen - tényleg világít!

- Mi világít? - kérdezte Pool bosszúsan.

Éppen egy erősebb lézer terveit vázolgatta Tentnek, amikor a gyereksivaj félbeszakította, miközben Tent savanyú arccal hallgatta.

- Tommins, a Kalóz bogara, amivel üzenetet küldött - harsogta Róza kivörösödve.

- Hogy mi? Kinek a... - Pool nehezen szakadt el a lézerektől. Hirtelenjében azt se tudta ki az a Tommins. Tent több érdeklődést tanúsított:

- Nálad van?

- Nálam - fűjt egyet Róza. - De ez - mutatott megvetően Tomira - nem hiszi el.

- És mikor világít?

Róza lehiggadt, és most már élvezte, hogy a figyelem középpontjában van. Rejtélyeskedve suttopta.

- Akkor, amikor bekapcsoljátok Tommins karkötőjét.

Tent Poolra nézett.

- Te?

- Igen... - Pool végre felfogta, miről van szó. - Én játszottam vele itt közben, amíg magyaráztam. Néha bekapcsoltam.

- Odaadnád a bogarat? - fordult Tent Rózához.

Az Tomira mutatott:

- Neki adtam.

Tomí az asztalra tette a parányi kis ovális valamit. Közben érezte, hogy olyan a tapintása, mint az egész Taurtnak: poros.

- Lássuk - mondta Tent Poolnak. Az bekapcsolta a karkötőt.

Ami azután következett arra nem számítottak. A látvány szép lassan rajzolódott ki. A bogár kezdett átalakulni. Világítani kezdett, port bocsátott ki magából, ami felhőkben helyezkedett el körülötte. És ami igazán furcsa volt, hogy Tent cigarettahamuját is kezdte magához vonzani.

Pont ekkor lépett be Samu, és Neckar.

- Mi ez? - hördült fel a növénynemesítő. - Egy bogár? De mit csinál?

- Azt mi is szeretnénk tudni - mondta Tent - mindenesetre reagál Tommins karkötőjére.

Azzal kikapcsolta a karkötőt. A por szép lassan elkezdett befele szivárogni a bogárba. Még Tent cigarettahamujának egy részét is elnyelte.

- Úristen, egy bogár, ami elektromosságra reagál! Hihetetlen! - Samu rettentő lelkes lett.

- És az üzenet? - hallatszott Róza hangja szinte az asztal alól. Még alig érte fel.

- Milyen üzenet, kis csöppségem? - kérdezte Samu lágy hangon. Nagyon szerette ezt a kislányt.

- Tommins azt mondta, hogy ez az üzenet - mondta Róza.

- Tényleg - vakarta meg a fejét Tent. - Meg kéne nézni, hátha van valami üzenet. Esetleg fűrészeljük szét, és nézzük meg a belsejét mikroszkóppal?

- Még mit nem, - hördült fel Samu - eszednél vagy? Tönkreten-nél egy különleges élőlényt!

- Az istenért - vont a vállát Tent - ez csak egy bogár. Százával vannak itt a faluban.

- Épp ez az - magyarázta Samu izgatottan - fogjunk meg egyet azok közül, és bontsuk szét azt.

- Minek?

- Hogy megnézzük, hogy működnek.

- Már ezerszer tapostak el a gyerekek ilyen. Semmi különös nem találtak benne.

- A gyerekek nem végeztek tudományos vizsgálatot - Samu megdöngötte a mellét:

- De én fogok. Ó én marha, hogy eddig nem tettem meg. De hát ki gondolta volna, hogy reagálnak az elektromosságra...

Azzal elviharzott.

- Ti értitek? - fordult Tent a többiekhez.

- Hagyjuk is, addig talán nem zavar bennünket - mondta Neckar. - Mire jutottál? - fordult Poolhoz. Pool egy vázlatot terített Neckar elé.

- Nézd, lerajzoltam. Energiánk nem sok van, de vannak lézer-ágyúink. A negyedik szinten található hő segítségével feltöltjük őket. Megfelelő vezérléssel összekapcsoljuk őket...

Neckar érdeklődve nézte, aztán maga is rajzolni kezdett a vázlatra.

Tent egy cigarettára gyújtott, és fáradt tekintettel nézte őket.

A kísérlet

A gyerekek már elmentek, Neckar és Pool majdnem megegyeztek a teendőkben, amikor Samu visszatért. Olyan volt a tekintete, mint aki több palack alkoholt ivott. Alig, hogy belépett, nekiment az asztalnak.

- Gyerekek... - mondta - gyerekek...

Tent beleszagolt a levegőbe. Nem érzett alkoholt.

- Ez óriási - mondta Samu - azt hiszem értem a Taurt élővilágát. Gyerekek...

- Ittál? - kérdezte Pool, aki nem az orrára hagyatkozott.

- Mi? Ja, dehogy. Az elektronmikroszkóp előtt görnyedtem egész végig.

- Mit csináltál?

- Megnéztem elektromossággal, hogy mi van bennük. Elektron-sugarakkal bombáztam őket.

- És?

- Ezek a világ legcsodálatosabb élőlényei. Ha ugyan élőlények. Ezekben két világ van... Elmagyarázom. - Samu mély levegőt vett.

- A felületük olyan, mint egy levegőben lebegő árnyék.

- Hogy mi? - Pool amúgy is bosszús volt, hogy elvonták a lézerektől, ezt meg végképp nem értette.

- Látsz például egy fát. Normális esetben az árnyéka a földre vetül. Most képzelj el, hogy nem! A levegő felfogja. Tehát az árnyék alatt fény van! Az árnyék felett is fény van. Közben, a levegőben van egy árnyék!

- De hát ott nem lehet az istenért - mondta Tent. - Azért levegő. A levegő átlátszó. Nem vetül rá árnyék.

- Így van - mondta Samu. - Általában! De a mi bogaraink nem így működnek.

- Hát hogy? - Pool türelme fogyóban volt. - Samu az istenért meg kell oldanunk, hogy ezt a nyüves Polipot kiiktassuk. Nem érünk rá a rejtvényeidre, még akkor se, ha érdekesek.

- Egyszerű - mondta üdvözült mosollyal Samu. Ma, amikor megtalálta élete legnagyobb felfedezését, úgy látszik semmi se tudta kizökkenteni. - Ha ránézel egy árnyékre nem gondold, hogy van fény van mögötte, nem igaz? Ez normális esetben nem létezhet. Az árnyék mögött nem lehet fény, azért árnyék. Na - ez a bogár olyan anyagból van, hogy amíg le nem bontod magát a bogarat, nem jössz rá, hogy igenis van mögötte valami. Ez a valami kívülről jön. Amint a bogár felületéhez ér, megszakad. Így soha senki sem gondolná, hogy a bogár belsejében igenis folytatódik.

- És mi ez, ami folytatódik?

- Elektromos jelek, kódok sokasága.

Pool megdörzsölte szakállas arcát, majd fáradt vérekes szemeit. Már egy teljes napja nem aludt. Ő is mély levegőt vett, hogy elküldje Samut a fenébe.

Samu azonban megelőzte.

- A legfontosabbat még nem mondtam - szólt sietve - a bogaraknak porra van szükségük. És porból felépítik magukat.

- Semmit sem értek - üvöltötte Pool - Samu...

Nem tudta folytatni, mert Samu táncra perdült. Ez a kicsi szobában nem volt könnyű feladat, de Samu megoldotta. Magával keringőzött.

- Kész - mondta Pool - megkattant. Elborult az elméje. Nem csoda... azt hiszi itt a vég. De azért még van esélyünk. A lézer...

- Hát nem értitek? - fuvolázta Samu a tőle telhető leglágyabb hangon. Közben nem hagyta abba a keringőzést magával. - Hát nem értitek kis butáim? Senki sem volt rá eddig képes, de én megfejtettem a taurti élővilág titkát! Ezek a bogarak magok! Spórák! Nevezd őket aminek akarod! Ott van bennük a kód, csak nem úgy mint a földi élőlényekben, hanem ezekben elektromosan. Ott van bennük, hogy minek kell lenniük. És amint porhoz jutnak felépítik magukat.

- És? - pislogott Tent. - Akkor mi lesz belőlük?

- Minden! Akár teknős is! Vagy porfák, amiket te is tenyésztetél a felszínen. Fogadok, hogy azok is ezen az elven működnek. Sőt - Samu egy pillanatra megállt a keringőzésben - az az alak, aki Tommins képében jelent meg - hát az is egy ilyen spórából fejlődött ki.... Az a döglött bogár, ami a végén maradt belőle...

Samu elgondolkodott. Tent megsürgette:

- Na? Mi van azzal a bogárral?

- Hát az volt Tommins. Az volt az ő kódja.

A kód

- Embereket lemásolni, életre kelteni, hogy ezzel tévedésbe ejtsen minket: ez az Ördög műve - mondta Neckar.

- Talán egy másik ördögé - mondta Tent - de semmiképpen sem a mi ördögünké.

- Hogy érted ezt? - kérdezte Neckar.

- Amikor Tommins megjelent, egy kékes fényben játszó erőter lett körülötte. Ezek a kékes fények a mi drága polipunk művei. Ő fejleszt erőtereket a mi elektromos hálózatunkból.

- Igazad van! - erősítette meg Pool. - Amikor a Polipot támadtuk ugyanilyen erőtérrel védekezett.

- És? - kérdezte Neckar - Tommins körül kékség volt. Hiszen ez pont azt bizonyítja, hogy ez a teremtmény, akit mi Tommins-nak hittünk ennek a ... polipnak a műve. Vagyis az ördögé.

- Azt hittük, hogy a kékség Tomminsból jött, de jobban vissza-emlékezve... - mormogta Tent

- Igazad van - mondta Pool. - Nem Tomminsból jött, hanem a falból.

- A mi Tomminsunk remekül megvolt, amíg az erőter meg nem jelent körülötte. - mondta Tent. - Utána azonban porrá omlott. Emlékezzetek vissza: miután a kékes fények körbevették, Tommins nem mozgott többé. Egy darabig nem vettük észre, hogy baj van...

- Aztán odament hozzá Schmidt, hozzányúlt... - mondta Pool.

- És akkor porrá omlott. Merthogy eredetileg abból is volt - mondta diadalmasan Samu.

- Vagyis? - kérdezte Neckar.

- Egy szó mint száz, a mi polipunk nem szereti a porból lett embereket - folytatta Tent - Amint meglátta Tomminst, elintézte. Vagy azt hiszed, hogy a kedvünkért rendezett egy színielőadást? Hogy ne unatkozzunk? Felépített egy porembert, aztán megsemmisítette? Miért tette volna? Hiszen most sem törődik velünk, azon kívül, hogy elszipkázza az energiánkat.

- Jó - mondta Neckar - akkor ez nem a mi ördögünk műve. De akkor is: mi hasznunk mindebből?

- Nem tudom. Ti próbáljátok összeszedni a lézerágyúutokat. Mi meg élte keltjük Tommins üzenetét.

Látva az értetlen arcokat, hozzátette:

- Hát még nem jöttetek rá? Ha Tommins karkötőjével elektromos jeleket adunk a bogárnak, az elkezd felépíteni magát, úgy ahogy Samu mondta. - Hogy mi lesz belőle, nem tudom. Lehet, hogy maga Tommins. Egy dolog kell még ide.

- Mi? - kérdezte Pool.

- Por, gyerekek, por! - mondta Samu. - Hozzunk a kettes járatból, ott maradt elég a múltkori porbetörés után.

Azzal el is indult, Tent pedig követte.

Amint a folyosóra értek Samu hangosan gondolkodni kezdett.

- Tulajdonképpen nem is kell a kettes járatig mennünk... Elég ide a járat végig a kocszába...

- Mi? - Tent megállt. - Honnan veszed, hogy ott por van?

- Azt hiszem csináltam egy kis galibát. A kocszában nekiálltam szétszedni a mizamilla növényeket.... Meg akartam nézni van-e bennük is spóra... szóval ilyen bogár-mag.

- Mi??? Azok a virágok egy fél ujjnyit ha nőnek évente! A nagyapáink idejében se voltak sokkal nagyobbak. Azok a gyönyörű vörös virágok! Te tönkretetted őket?

- Nem nőnek gyorsabban, mert nem kapnak elég port. De most majd kapnak sajnos...

Tent úgy érezte, hogy Samuhoz ma több türelem kell, mint ami neki valaha is lesz. A saját hajába túrt, bár legszívesebben felpofozta volna a növények tanulmányozóját.

- Igen?

- Hát, azt hiszem igazatok volt az előbb. A Polip tényleg nem kedveli a taurti élőlényeket. Amint elkezdtem belenézni a mizamillák belsejébe, a kékes fény megint jönni kezdett a falakból. Azt a virágot, amelyikbe belekukkantottam, megsemmisítette.

Porra omlott. De a többi virág megmaradt - tette hozzá sietve - azokat nem bántotta. Csak az a baj...

- Mi?

- Ahol kékes fény kijött a falból, ott a fal is megrepedt... és elkezdett bejönni a por...

- Ember, szóval ott porbetörés van?

- Azt hiszem...

- Akkor miért nem szólnak a szirénák?

- Nem tudom, talán már nincs elég energia, mert mind kell a légszűrőknek... vagy tönkrement a jelzőrendszer... mondom ez a kékes fény sok mindent tönkretesz...

- Istenem - mondta Tent - egyre kevesebb a levegő.

- És egyre rosszabb - hagyta rá Samu, és megtapogatta ruhája alatt a légzőgumókat.

Lillo és a rabszolgák

Lumm nehéz napja még csak most kezdődött el igazán. Lillo hamarabb megérkezett, mint gondolta, és az ő hajója, a Legger 411 még nem volt a felszínen. Lillo nem vesztegette az időt, hogy besegítsen a mentésükbe és a felhozza őket. Ehelyett maga ment le, hogy szemügyre vegye az áhított rabszolgák első példányait. Megtudta, hogy az egyik, egy kölyök példány, már nincs életben, Lumm ezt gondolta neki. Azt nem sietett közölni, hogy a halált ő okozta a túlzott mértékű energiaáramlással, ahelyett, hogy csak megbénította volna. De Lillo erre is rájött, és bosszús volt, hogy így történt. De Lumm igyekezett vigasztalni: a kölyök teste a hűtőben van, hogy később felhasználhassák. Majd jó lesz arra, hogy szétbontva megvizsgálják a szerkezetét. Ami marad belőle, azt meg berakják egy nagyobb tartályba, ami tele van kémiai kondicionálóval, az majd tartósítja.

- A tartályt lehet majd pénzért mutogatni. Talán többet kereshetünk vele, mint egy élő rabszolgával - közölte Lumm.

Lillo ebben kételkedett, hiszen az élő rabszolgának elképesztően magas volt az ára a leggek uralta rendszerekben, de egyelőre elrejtette a bosszúságát.

A Legger 411-re érve azonnal nyilvánvalóvá tette, hogy ezekre a példányokra igényt tart - Lumm ezt is kénytelen volt lenyelni. Az ő hajójával, ami a por alatt pihent, egy flotta állt szemben a Taurt fölötti pályán keringve. Okulva a Legger 411 sorsából, ők nem szálltak le.

Lumm következő fejfájását a taurti lények bázisáról jövő adatok okozták. A gondolatgép, amelyben Loor tartózkodott hirtelen megszakította az energiaszállítást, és helyette adatokat kezdett sugározni.

Ez már önmagában is felbőszítette Lummot, de az adatok tartalma még inkább elkésérítette.

Loor jelezte, hogy elektromos aktivitásra bukkant, melyek élőlényekből származnak. Ezeket szabályszerűen kiiktatta, pillanatnyi gondolkodás nélkül. Erre a kétféjűekkel vívott háborúk keserves tapasztalatai tanították meg a leggeket, és ez rendben is lett volna. Azonban, miközben kiiktatta a gyanús élőlényeket, sérültek az állomás falai, és félt, hogy emiatt összeomlik maga a taurti bázis is. Ami - ezt már nem kellett elmagyarázni Lummnak - azt jelentette volna, hogy a bázis erőműve is összeomlik, és nem ad több energiát. Tehát innentől kezdve végképp Lillóra lenne utalva, hogy hajlandó-e kiemelni az ő hajóját a porból.

És ez bizony csak az egyik baj volt. Loor mellékesen említést tett arról, hogy a taurti lények aktivitása csökken - várhatóan hamarosan leállnak az életműködéseik. Ez Loort hidegen hagyta, mivel nem volt tisztában Lumm szándékaival. Lumm ugyanis eddig óvakodott attól, hogy közölje: a lényeket el akarja szállítani rabszolgának. Ez is a szokásos óvatosságához tartozott: úgy gondolta, minél kevesebbet tudnak a beosztottjai

annál jobb, hiszen az akció nem volt szabályos a Legg törvények szerint.

Lumm tudta, hogy ha a lények elpusztulnak, Lillo haragját semmi sem csillapíthatja le. Idehajsolt egy flottát, hogy aztán *egy* nyamvadt rabszolgával távozzon - ez nem olyan üzlet volt, amit Lillo megszokott. Ráadásul az az egy lény is elég rossz bőrben volt. Lumm észlelte, hogy az elmúlt napban csökkentek az életműködései. Nem tett jót neki, hogy a külső borítása több helyen felhasadt, és Lumm feltételezte, hogy táplálékokra és nedvekre is szüksége volna. Eddig azonban kisebb gondja is nagyobb volt annál, mint hogy ennek a kis görcsnek az igényeivel törődjön.

Lumm nemhiába volt parancsnok, nem sokat tépelődött a kialakult helyzeten, hanem cselekedett. Először is utasította Laurt, hogy szolgálja ki Lillót kémiai kondicionálóval. Örült, mikor látta, hogy Lillo nem utasítja vissza a mámorító italt, és remélte, hogy a figyelme is lankad. Biztosította Lillót, hogy a bázis gondolatgépe hamarosan összefogdossa és elkábítja a leendő rabszolgákat, holott ilyesmiről szó sem volt. Loor éppen azt mondta, hogy nagyon óvatosan kell bánnia az erőterekkel, mert minden használat során sérülnek a bázis falai.

De ezzel a hazugsággal egy kis időhöz jutott, ami elegendő volt arra, hogy a gondolatgépből előkotorja a térképet, amit annak idején a foglyul ejtett kölyök emlékeiből állítottak össze. Kihasználta, hogy a gép most nincs elfoglalva az energia fogadásával, és segítségével a térképet egy gombnyomással a Legger 411 alsó szintjén ácsorgó harci robotokba töltötte. Megadta a koordinátákat, az ügyes robotok pedig innentől kezdve tudták a dolgukat. Egyik a másik után mászott be a holdjárókba, és elindultak úticéljuk felé.

Csak ezután jutott ideje, hogy előrángassa a kis nyamvadékot. Bármilyen tehetetlen kis féregnek tűnt egy bivalyerős legghez képest, amikor rátalált meglepően értelmesen tudott vele gondolatokat cserélni. Remélte, hogy most is így lesz. Mindenekelőtt azonban gondosan árnyékolta vezérlőterem fülkáját, hogy ne szivárognak ki a gondolatok, és úgy kérdezte meg:

- Szükséged van anyagokra? Táplálékra? - gondolta neki.

A kis lény nemet gondolt, de Lumm nem hitt neki. Észlelte a belőle áradó sugárzás mennyire legyengült. Hirtelen ötlettel odalépett hozzá, szétfeszítette azt a nyílását, amiről feltételezte, hogy azon keresztül szokott enni. Nem talált benne semmi táplálékra utaló nyomot, így belenyomta az egyik ujját a nyílásba, majd kezét a gondolatgép lencséje alá rakta.

- Elemezz - gondolta neki. A gondolatgép hamar elkészült az anyag kielemezésével. A lényből származó váladék jelentős mértékben tartalmazta azt a színtelen folyadékot, ami a leggek számára közömbös volt, ám használták, mint a kémiai kondicionáló egyik alapanyagát.

- Hozz B1116-ot - gondolta Lurnak. Ez volt a színtelen folyadék kódja. Laur szerencséjére nem gondolt vissza semmilyen kérdést, csak szót fogadott. Lumm észlelte a csodálkozását, amikor belépett a vezérlőterembe, de nem törődött vele. Most *nagyon* gyorsan kellett cselekednie.

Szétfeszítette a kis lény nyílását, és beleöntötte a folyadékot. Egy része a padlóra került, de Lumm látta, hogy jócskán csorog befele a lénybe is. Kis idő elteltével észlelte, hogy a lény jobban van.

- Most te segítesz nekem - gondolta neki megkönnyebbülten. - Meg kell mentened a fajtársaidat. Érted?

A lény jelezte, hogy érti.

Élet vagy halál

A tanácssteremben a gyerekek voltak és a tanács. Nekik még volt levegőjük.

- Be kell engednünk a kinti levegőt szűrés nélkül - mondta Schmidt - ezzel kapunk egy kis haladékot.

- Soha többé nem tudjuk az állomásból kiszivattyúzni a mérgezgázokat - vetette ellen Tillmann. - Ez a biztos halál. Ha eltömődnek a légzőgumók, végünk. Én a magam részéről nem ebben akarok meghalni - mutatott a ruhája alatti hálózatos mintára, a légzőgumókra.

- Így is úgy is meghalunk - mondta a nagydarab, ősz hajú Boss, aki jócskán túl volt már élete javán. - Én már éltem eleget. De ők...- mutatott a körülöttük kuporgó ijedt szemű gyerekekre. - Persze ők maradnak utoljára. Istenem micsoda sors! Végignézhetik, hogy fulladnak meg a szüleik, mielőtt ők is megfulladnak. Atyám, nem volna jobb fordítva?

- Elég - kiáltott az Atya. - Még nem haltunk meg, és nem is fogunk, mert az Úr segít!

- Ezért ő az Atya - gondolta Schmidt. - Akár hiszi amit mond, akár nem, most erre van szükség.

- Az Úr segít - folytatta az Atya - nem állhat az ördög pártjára. Segít minden tiszta szívű hajóst, aki becsülettel küzd. És ha a hajós elbukik, és magába fogadja a por, akkor magához fogadja az Úr is - ha tiszta szívvel és a végsőig küzdött. Ne csüggedjetek hát, mert az Úr mindenképp velünk van. Vagy úgy, hogy meghagyja kis közösségünket, itt a nagy csillagmező sarkában, a por tengerében. Vagy úgy, hogy magához hív bennünket, hogy ne szenvedjünk tovább. Ha magához hív bennünket, azt azért teszi, mert megérdemeljük, és örök béke lesz a jutalmunk. De csak azoké - itt intőleg felemelte mutatóujját - akik a végsőig becsülettel küzdöttek. Erősítsétek hát meg szíveteket, és legyetek bátrak, hajósok.

- Milyen furcsa - gondolta az öreg Schmidt - ha igazán akarjuk érezni, hogy összetartozunk, mindig hajósoknak hívjuk egymást. Holott már nem hajóznak, és ha az Atyán múlik, nem is fogunk. De hajóval jöttünk ide a messzi úrből - ez igaz.

Schmidt, akárcsak a többiek megnyugodtak kissé. Az öreg ezen is elmélázott:

- Lám egy erős akaratú ember még a végveszélyben is rákényszerítheti akaratát a rémült emberekre. De jobb is így. Menjünk méltósággal a halálba, ne úgy, mint az ijedtükben megriasztott teknősök.

Alig ért Schmidt a töprengései végére, mintha csak az Atyát akarta volna igazolni, a teremben egy pillanatra fényesebbek lettek a lámpák. De nyomban el is halványodtak, és sötétség borult rájuk. Ez sem tartott azonban sokáig. Fölöttük mintha egy filmet néznének, megjelent egy térbeli alak, és a belőle áradó fény halványan megvilágította a termet. Az alak eleinte elmosódott volt, aztán tisztán látszott. Peter Kes volt az.

A teremben egy pissenés sem hallatszott.

- Ne haragudj Atyám - mondta Kes - hogy megszakítom a tanácsulást. A leggek kértek meg, hogy tolmácsoljam a szándékaikat.

- Kik azok a ... leggek? - kérdezte az Atya.

- Te ördögnek hívnád őket - mosolyodott el Kes, bár a mosoly inkább fájdalmas grimasznak hatott. Arca tele volt zúzódásokkal és jobb karja furcsa állásán jól látszott, hogy el van törve.

- Óh - mondta az Atya - tehát az ördögök megmentettek téged a porból? És a lelkedért cserébe nekik kell közvetítened?

- Magyarázd ahogy akarod, Atyám - mondta fáradtan Kes - mindenestre nem sok örömem van abból, hogy megmentettek.

- Senki sem mondta, hogy jó az Ördögnek szolgálni - hagyta helyben az Atya.

- Hát nem. Az egyik itt áll a hátam mögött, és alighanem kitekeri a nyakam, ha nem érek gyorsan a mondókám végére. Na-gyon türelmetlen. És sajnos - mutatott egy halvány mosoly kíséretében az arcára - nem sok esélyem van, ha meg akarok birkózni vele.

- És mit üzen az Ördög? - kérdezte az Atya méltósággal.

- Várj atyám, ez így nem lesz jó. Te mindenütt ördögöket látsz. Ezek azonban csak egyszerűen másfajta lények, mint mi. Nagyon hasonlítanak arra, ahogy a te szent könyveidben az ördögöt ábrázolják - de ezek semmit sem tudnak a mi szent könyveinkről. Sem arról, hogy mi az, hogy ördög. Ők egyszerűen csak leggek - ez a nevük. Azt nem mondanám, hogy barátságosak, de nem ördögök. Legalábbis nem úgy, ahogy te gondolod. Nem akarok hazudni nektek, higgyétek el. Nagyon kevés köt már ehhez az átkozott élethez most, hogy a lányom meghalt.

Egy fájdalmas kiáltás harsant a teremben - az egyik gyerek, Tomi volt az. Kes folytatta.

- Szóval az üzenet: adjátok meg magatokat. A leggek megkímélik az életeteket. Szolgák lesztek, és nem lesz rossz dolgotok. Legalábbis szerintük.

Az Atya nem tétozott.

- Inkább harcolunk.

- Semmi esélyetek - válaszolta Kes. - Egy egész legg flotta van fölöttetek. Sok száz ördög, és olyan harci gépek, amiket mi nem csináltunk soha. Nagyjából egy órás bombázás árán a falu nyomát is eltörölhetik, és csak hamu marad utánatok. Ha adjátok magatokat, feljöhetnek a dokkolóállomásra. Ott a leggek átvesznek titeket, és ellátnak levegővel és vízzel. Már rájöttek - mondta fanyarul mosolyogva - hogy vízre szükségünk van.

Csend lett.

- Befejezted? - kérdezte az Atya.

- Be.

- Egy kérdés: milyen úton szólsz hozzánk? Ki közvetíti a hangod és képed?

- Egy legg úrhajóban vagyok. Szegény lányom - Kes lehajtotta a fejét - igaza volt. Tényleg volt itt kint úrhajó. Csak nem így akart eljutni beléje.

Aztán újra összeszedte magát.

- Egy legg úrhajóban vagyok. Ők irányítják azt a polipot is, aki átvette a hatalmat a falu felett. Tudom, ti ördöggépnek hívjátok, de ez mindegy. Ezen a gépen keresztül beszélek nektek.

- Értem - mondta az Atya - tehát egy gépen keresztül beszélsz, amit azok működtetnek, akiket nem nevezünk ördögnek, de akik úgy néznek ki, és akik úgy is viselkednek. És akik el akarnak pusztítani minket. Akik megfullasztják majd gyermekeinket. Ha - emelte fel mutatóujját - nem leszünk a szolgálk. Ugyan mi a biztosíték, hogy te, Kes, nem ennek a gépnek a műve vagy? Mi a biztosíték, hogy nem az ő hazugságait ismétled? Pont te, akinek a lánya megépítette a mindnyájunk halálát okozó gépet, ami... ó bocsáss meg a butaságunkért: nem is ördöggép, hanem csak egy ... mi is? Ja, polip. Így már mindjárt jobb.

Istenem - gondolta Kes - hogy kifacsarja a szavaimat. Máris az egész tanácsot a maga pártjára állította. Egy vasakarátú, tehetség, örült.

- Mi a válaszod? - kérdezte.

- Harcolunk, és nem alkuszunk az ördöggel. Nem szolgálunk neki. Megvédjük a falunkat, és ha kell tiszta szívvel halunk meg.

Kes szívesen megkérdezte volna, hogy ott az Atya mellett a gyerekek is ezen a véleményen vannak-e, de lenyelte a kérdést. Nagyon aljasnak érezte volna, ha őket is belevonja a vitába.

- Hát akkor Atyám, tényleg készítsétek a fegyvereiteket. Nagyon hamar szükségetek lesz rá. Ez a szörny itt mögöttem elindította a robotjait. Azt mondja, hogy mostanra már ott is vannak. Ha jól számolom a dokkolóállomáson keresztül most lép-

nek a faluba. Olvasok ennek a meláknak a gondolataiban, ezért adok egy jó tanácsot. Vigyázzatok, mert nem úgy harcolnak, mint ti, hanem...

Kes nem tudta folytatni, mert egy nagydarab mancs elsöpörte őt, majd a kép is elsötétült.

A világítás visszatért, a tanács pedig dermedt csendben várakozott. Nem kellett sokáig várniuk, a megfigyelőből Sára hívta az Atyát a karkötőjén keresztül.

- Atyám... több helyen porbetörés van. Engedelmeddel nem vártam meg a hozzájárulásodat, és intézkedtem az első szint kiürítéséről. Ott ugyanis valószínűleg még több porbetörés lesz.

-Miért? - kérdezte az Atya.

- Idegen gépek hatoltak be oda. Megpróbáltuk elzárni az útjukat, de szétlövik az ajtókat. Közben megsértik az állomás falát, és betör a por. De a poron is keresztülmennek és jönnek lejjebb.

- Neckar tanácsstag hol van?

- Poollal összehoztak egy vezérelhető lézer rendszert. Azt mondják, hogy bevethető.

- Akkor harcoljunk - mondta nyugodtan az Atya - harcoljunk!

Harc

A falu oxigéntartaléka a negyedik szinten volt. Sajnos nem volt számottevő - arra semmiképpen se volt elég, hogy kiengedve felfrissítsék a szintek levegőjét. Arra azonban jó volt, hogy legalább a harcosok a hátukra rakhassák az éltető levegőt tartalmazó oxigénpalackokat. Másképp esélyük sem lett volna. Az oxigénhiány lelassította az emberek mozgását és gondolatait, és beszűkítette a látásukat. Olyanok voltak, mint a részegek. Sokan csak hosszas tapogatózás után találták meg a saját szobájuk ajtajának fogantyúját és rendre az is erőfeszítést okozott, hogy

tájékozódjanak. Nem egyszer a szinteken lefele akartak elindulni, és mégis felfele mentek. Amíg egy helyben maradtak, némileg kevesebb levegőre volt szükségük, de ilyenkor is forgott velük a világ.

Samu és Tent a negyedik szint melletti kocsmá raktárában voltak, és mivel nekik nem volt oxigénpalackjuk, ők sem érezték magukat jobban. Kintről behallatszott az emberek zivaja, akik lassan leszívárogtak ide, mert a felsőbb szintekről harcok zaja hallatszott.

A szobába egyszer csak Pool robbant be. Rájuk pillantott, aztán levette szájáról az oxigénmaszkot, és előbb Samunak, majd Tentnek is adott néhány szippantást. Csak azután kérdezte meg.

- Na? Mi a csuda ez?

- Építkeznek a kis bogarunk. Nézd meg, egész jól halad.

- Hát, ha ez Tommins, akkor jól megnőtt - mondta Pool. Alig bírta levenni a szemét a látványról. A levegőben kavargott a por, majd varázslatos gyorsasággal kapcsolódott a már meglevő szövetekhez. Egy láthatatlan szobrász szorgalmasan formált egy testet, ami kezdett túlnőni az embereken: immár felnéztek rá.

- Ez nem Tommins lesz, amint látod - mondta Tent. - De hamarosan meglátjuk. Annyi a baj, hogy minden por nem jó neki. Néha ilyen fajta kell, néha olyan. De van itt minden.

Pool teljesen elfeledkezett arról, hogy ő most harcol, annyira megbűvölte a látvány. A por lebegett a test körül, ami már önmagában is furcsa volt. Még elképesztőbb volt azonban, ahogy a porfelhőket a test beszippantotta, és magába építette. Néha megállt a növekedés. Ilyenkor Tent vagy Samu, mint valami szobrászsegéd, új anyagot hozott. Mindig más színűt, mint ami éppen legutóbb lebegett. Feldobták a levegőbe, oda a testnek. Ha nem találták el a por színét, az egyszerűen lefolyt a padlóra. Ha azonban jó színt hoztak, a por lebegve maradt, egészen addig, amíg a test fel nem szippantott belőle annyit, amennyire

szüksége volt. Ha végzett, azt azzal jelezte, hogy egyszerűen újra "ledobta" a port a padlóra.

- Te innen etesd, én meg hátulról - lihegte Samu Tentnek.

- Mintha lehetne tudni, hogy ennek az izének mi az eleje - gondolta Pool. De valóban ésszerű volt, hogy kétfelől szórják a port: így a test is gyorsabban növekedett.

- És veletek mi a helyzet? - kérdezte Tent.

Pool feleszmélt a nézelődésből, és keserveset sóhajtott. Maszkja közben újra körbejárt a három ember között, mint a dohányosok között a pipa.

- A porszívókra szereltük a lézerágyúkat. Azokra, amiket a porbetörésnél használunk. Felszereltük őket kamerával, és távirányítjuk őket.

- És?

- Hát... ki tudjuk őket löni - vágott mérgesen a levegőbe Pool. - Azaz ki tudnánk! A lézereink jók, és elbírnak ezekkel a robotokkal.

- Akkor mi a baj? - kérdezte Samu.

- Az, hogy nem találjuk el őket! Ezek a szörnyek úgy viselkednek, mint a polipok, amikről Timi mesélt annak idején.

- Miért azok hogy viselkedtek? - kérdezte Samu. Neki nem rémlett a dolog.

- Nem emlékszel? Timi azt mondta, hogy a polip képes tükrözni. Képes mást láttatni, mint ami van. Szerencsétlen emberek!

- Mi van velük?

- Próbálnak menekülni ezek elől a guruló mosógépek elől. Figyelem őket kamerán, és legszívesebben ordítanék nekik, hogy ne arra! De egyenesen a gép fele rohannak, ahelyett, hogy el-

szaladnának tőle. Először nem értettem, azt hittem az oxigénhiány teszi. De nem! Az emberek nem ott látják ezeket a kis tan-
kokat, ahol vannak. Megtévesztik az embert: más képet vetí-
nek neki, mint a valóság.

- És?- kérdezte elszoruló szívvel Tent - Mi lesz az emberekkel?

- Egy kékes villám jön a gépből. Az emberek görcsbe rándul-
nak a villámtól, majd összeesnek, és nem mozdulnak többé.
Ezek a rohadékok meg csak mennek tovább. Aki fekszik, azzal
már nem törődnek többet.

- Nem tudjátok kilőni őket?

- Hát ez az! - Pool dühében az asztalra csapott. - Először sike-
rült egyet kilőnünk. Ezért tudom, hogy a lézer átütne a kis bun-
dájukat. Nincsenek valami nagyon páncélozva.

- Akkor mi a baj?

Pool dühében a haját tépte.

- A kameráink vezérlését is átvették! Nem kapcsolták ki őket, ó
nem! Hagyják, hogy a semmire lövöldözzünk. Megcélzom az
istenverte kis guruló kredencet, és azt mondom: hoppá, ez már
az enyém! Lövök. És mit látok? Lőttem a falba egy lyukat. A
kis kredenc meg nem ott van, hanem odébb irtja az embereket.
Vagy kiolvasztja az ajtóinkat.

- Azok pedig iszonyat erősek... mondta Tent.

- Persze - válaszolt Pool. - Kell is nekik idő, amíg sikerül. De
sajnos megbirkóznak vele.

Tent gondolkodott.

- Kétlem, hogy ezek a kis harci robotok ilyen okosak lennének.

- Kétled? Gyere és vadássz rájuk, majd meglátod! - heveskedett
Pool.

- Nem úgy értem. Elhiszem, hogy amit mondtál az igaz. Min -
dent elhiszek. Csak azt nem, hogy ezek maguktól ilyen okosak.

- Mire gondolsz? - kérdezte Pool.

- Te mondtad: úgy viselkednek, mint egy polip.

- Igen, és? Mire akarsz kilyukadni?

- Egyetlen polip van itt, az, amit Timi épített. Úgy gondolom ő
segít nekik.

- Igazad lehet, a fenébe is! Bizonyára az hangolja össze őket.
És...

Nem tudta befejezni a mondatot. Az épülő testre nézett.

- Hé ez... ez...

- Igen - mormogta Samu - ez olyan...

- ... mint egy ördög, amiket láttunk - fejezte be a mondatot
Tent.

- Te jó ég - mondta Pool. - Biztosak vagytok ti ebben? Már-
mint, hogy pont erre van most szükségünk?

- Hát igen - nyögte Samu - azt hiszem állítsuk le...

- Nem! - jelentette ki határozattan Tent - Folytatjuk!

- A francba, de hát mi lesz, ha kész lesz? Szerintem nekünk tá-
mad. Elöttem a rohadt kis tankok, a hátam mögött meg ez?
Nem akarok két harcvonalat!

- Nana - mondta Tent - először is ne felejtsük el, hogy ezt mi
irányítjuk.

Azzal fogta Tommins karkötőjét és kikapcsolta. A por azonnal
lezuhant az ördög mellől a padlóra. A növekedés megállt.

-Na ja, egyelőre még te irányítod - mondta Pool. - De ha elkészül?

-Gondolkodjunk logikusan - mondta Tent, aztán ránézett társai elkínzott arcára, és hozzátette - még ha nehezen is megy. A Polip mindent megtett, hogy ne épüljön meg ez. Szétporlasztotta Tomminst. Csak a véletlenül múlt, hogy Rózától megkaptuk a bogarat, amiből ez lett. Ha tényleg azt akarta volna, hogy megépítsük, ennyire gondatlan lett volna? Nem, ez nem a poliptól, szóval nem az ördögéktől való...

-Hát pedig nagyon úgy néz ki - nézett Pool a homokból lett szörnyre, de nem folytathatta, mert megszólalt a karkötője. Neckar volt az.

-Pool! Ott vagy?

-Igen.

-Az Úr legyen kegyes hozzánk. A kettes szintet megtisztították az idegenek. Áttörték a hármas szint határát. Ha így megy tovább, hamarosan a négyes szinten lesznek.

-Megyek! - üvöltötte Pool a karkötőbe. Aztán odafordult a két "szobrászhoz":

-Tegyetek amit akartok, de én a helyetekben hagynám!

Azzal kiviharzott. A másik kettő vágyakozva nézte a hátán az oxigénpalackot.

A vég

Pool későn jött rá a megoldásra. A "tankok", ahogy Pool hívta őket, nem a látványra hagytakoztak. Akárcsak a Polip, ők is elsősorban az elektromos hullámokat érzékelték. Márpedig ezek bőven áradtak az emberekből: minden ember gondolatait jellegzetes elektromosság kísérte. A robotok mágneses sugarat lőttek ki minden élőlényre, és ezt addig folytatták, amíg a lény mozgott.

Pool ötlete pofonegyszerű volt: árnyékolta magát. A fejére vas-tag sisakot húzott, ruhája pedig a fémszálakkal átszőtt tűzvédő ruha volt. Társai kinyitották neki a negyedik szintet lezáró ajtót, majd be is zárták mögötte. Aztán már nem maradt más, minthogy a kamerákon szorongva kövessék, hogy Pool elmélete igaznak bizonyul-e.

Hamarosan láthatták, hogy Pool tényleg képes megközelíteni az egyik robotot - hátulról. Amint tüzet nyitott rá a kézi lézerével, a robot vezérlőegysége füstölögve olvadt szét. Hangos hurrá kísért a látványt, hiszen ebben az egész csatában eddig szinte csak veszítettek. De sajnos nem sok idejük maradt örülni. Egy másik robot észlelte, hogy társa megsemmisült, és odalőtt. Ezúttal nem kábító mágneses sugarat használt, hanem éles lövedéket. Pool vérbe fagyva csuklott össze. Ettől eltekintve az ötlet bevált, és lett volna önkéntes, aki megteszi azt, amit Pool, bármennyi kockázattal jár is.

Csakhogy már túl késő volt. A robotok időközben a negyedik szint ajtaját is kiolvasztották, és elkezdték az utolsó tisztogatást. Nem volt már idő a raktárakból előszedni a tűzvédő ruhákat és sisakokat, sem arra, hogy mindenkit felszereljenek kézi fegyverekkel. A robotok nyomában beáramlott a por a negyedik szintre is, mivel a felső szintek falai itt is ott is megsérültek a harcokban. Az emberek azt is tudták: még ha legyőzik is a robotokat, ennyi helyen képtelenek lesznek megjavítani a falu hátráit.

Mindenki számára világossá vált, hogy a falunak vége: a taurti telepesek története ezzel a nappal fog lezárulni.

Tent és Samu az utolsó simításokat végezték az ördögön, de maguk sem hittek benne, hogy mindennek bármi értelme volna. Igaz, mindketten úgy gondolták, hogy már ártani sem árthatnak azzal, ha életre keltik a lényt.

- Ide... a bőrére nagyon finom por kell... rózsaszínes fehér...- mondta Samu. - ... szitálni kell... Nem is látszik, olyan apró...

Nagyon finom szűrőkkel szitálták a port, és valóban, a végén fennmaradt egy olyan fajta anyag, ami nagyon apró szemű volt, és ahogy a levegőbe szórták, olyan könnyen lebegett, hogy le sem hullott. Szinte nem is látszott: egybeolvadt a levegővel. Nem tehettek mást, ezzel a porral kellett vesződniük: az ördög bőre, arca ebből a porból épült fel.

- Istenem, de ronda - mondta Tent az ördögre nézve- olyan, mintha sebhelyes lenne.

- Igen - hörögte Samu. Nagydarab ember volt, akinek Tentnél is több levegőre lett volna szüksége, így ő bírta nehezebben.

A robotok közben beértek a negyedik szint kocsmájába, így a két embert már csak egy ajtó választotta el tőlük. Hallották a sistergő csattanásokat, ahogy a robotok kilőtték a mágneses sugaraikat, és az emberi testek puffanásait, ahogy elzuhantak. A robotok gyorsan dolgoztak. Akire még nem került sor, az sikoltozva próbált menekülni a tanácsterem felé. Az Atyában bíztak még mindig, aki kiállt a tanácsterem ajtajába és ott imádkozott. Mögötte, a terem megtelt: ott volt az összes gyerek, és minden felnőtt, aki befért.

A járatba bekanyarodtak az első kis tankok. Az Atya nem hátrált, csak hangosabban imádkozott, miközben a járatban előtte úgy hullottak el az emberek, ahogy az ember kezéből kiragadja a szél a port.

Amint az utolsó is kidőlt, a legelől haladó robot az Atya felé fordult, és megcélozta őt. Az Atya nem futott el, nem is hátrált, csak még hangosabban imádkozott: tulajdonképpen már kiabált.

- És az ördög kísértéseitől óvj meg minket uram, tiszta szívű hajósokat. Te mondád, hogy a szív minden, az anyag semmi. Az anyag meghajol az akarat előtt, mint ahogy mi meghajlunk a te akaratod előtt. Legyen meg hát a te akaratod!

Az utóbbi mondatot már teljes erőből, zengő hangon kiáltotta.

A robot kilőtt egy mágneses sugarat, de amint az elindult, már csattant is, mintha vége lenne. Nem volt akkora, mint szokott lenni, és éppen csak megrázta az Atyát, aki talpon maradt.

- Legyen meg a te akaratod! - ismételte az Atya még zengőbb hangon, azon a hangon, ami istentiszteletekkor mindig olyan szépen betöltötte a közösségi tereket.

Az emberek mögötte várták a következő sugarat. A robotok azonban megálltak és némán figyelték az Atyát. Mintha előbb megadnák a halálraítéltnek az utolsó szó jogát. Az Atya újra-kezdte.

- Mert az Úr az, aki tudja életünk fonálát. A hajósokét, az állatokét, a növényekét, a múlandó anyagét, és gépeket is - harsogta az Atya.

A gépek ezt megfontolták és csendben várakoztak. Úgy tűnt, mintha megálltak volna szentmisét hallgatni. Nem lőttek. Az Atya elhallgatott: hagyta őket gondolkodni. Múltak a percek, aztán valaki az Atya háta mögött elkezdett nevetni. Ideges nevetés volt, benne volt az elmúlt nap minden borzalma. De nevetés volt. Annak szólt, hogy a gépek megmeredve bámulták az Atyát, és eszük ágába sem jutott megmozdulni.

- Az Atya csodát tett! - harsogta valaki. Utána a gyerekek kaptak leghamarabb észbe és boldogan kiabáltak:

- Az Atya csodát tett! Az Atya csodát tett!

Sebhelyes ördög

Amikor a tanácsterem járatába befordultak az első robotok, Samu megszólalt:

- Azt hiszem kész... Még ide egy picit... De nem... látod már nem megy rá semmi... ez ilyen marad...

- Igen - lihegte Tent. - Tegyük teljes sugárzásra...

Azzal Tommins karkötőjéhez lépett, hogy teljes erejű sugárzásra állítsa. Észrevették, hogy ha a karkötő maximális erővel működik, gyorsabb az ördög kiépülése. De eddig kímélni akarták a karkötőben levő akkumulátort, ezért nem használták ki ezt. Most már azonban nem volt miért takarékoskodni. Tudták, hogy másodpercek vannak hátra: az egyik robot már a raktár ajtaját lőtte.

- Na - mondta Samu - akkor lássuk.

Tent teljes fokozatra kapcsolta a karkötőt. Várta, hogy valami történni fog, de nem történt semmi. Ettől végképp elkeseredett és látta Samun, hogy ő sem érez másként. Mindketten egyet gondoltak: hát ezért dolgoztak hosszú órákon át?

- Mozdulj már - üvöltött a nagyra nőtt bábura. Maga sem gondolta komolyan, hogy bármi hatása lenne annak, amit mond, csak a dühét adta bele. Mégis: az ördög tett egy botladozó lépést.

Vártak, de más nem történt. Azaz... valami megváltozott. A kis tankok csikorgása megszűnt. Nem puffantak többé az emberi testek. A sikolyok abbamaradtak. És pár percre rá valahonnan nevetés hangzott.

- Mi ez? - Samu az ajtóhoz óvakodott. Tent szólni akart neki, hogy ne nyissa ki, de aztán meggondolta magát.

Samu résnyire kinyitotta az ajtót, de jobban nem ment.

- Mi van? - kérdezte Tent.

- Nem tudok kimenni - mondta Samu. - Itt van az ajtóban egy ilyen kis vaskredenc, ágyúból van a feje, és nehéz mint a dög. Meg se mozdul.

A kis ember

Nem volt idő örülni. Mindenekelőtt megpróbálták elzárni a négyes szintet a hármassal összekötő ajtókat, hogy a maradék levegő ne szökjön el. Alkalmazták a vésztömítéseket ami ilyen esetekre szolgált. Ez abból áll, hogy olyan kicsi gumilabdát tettek az ajtóba, melyen belül egy kis tartály volt sűrített levegővel. Amint a labda oldalán megnyomtak egy gombot, kiszabadult a tartályból a levegő, és kiterjedve felfújta a labdát. Ez többé - kevésbé eltömítette az ajtót.

Az Atya irányította a munkát, az emberek pedig vakon követték minden utasítását. Mindenkibe erőt öntöttek az utóbbi percek eseményei, és senki nem kételkedett abban, hogy csak egy ember mentheti meg őket: a Taurt tizenkettedik Atyája, akinek az Apja, a nagypapa is Atya volt, mert Atyák tiszte apáról fiúra szállt kezdetektől fogva. És most, hogy megállította a gépeket mindenki úgy gondolta, hogy ez a tisztség senki mást nem illethetne jobban.

Éppen a vészkijárat lépcsőjét tömítették, amikor támadt egy kis zavar. A vészkijárat ajtaját szélloőtték a robotok. A keletkezett szabálytalan nyílást éppen kezdte betölteni a felfújódó gumi, amikor egy kéz jelent meg a nyílásban.

Neckar gondolkodás nélkül megfogta, és ráncigálni kezdte. Sikkerrel: még mielőtt a gumi felfújódott volna, a kéz tulajdonosa átkerült a negyedik szintre, az ajtó innenső oldalára.

Az elmúlt napokban rengeteg furcsaság és szörnyűség történt az emberekkel. Megjelent az ördög, átvette a hatalmat, az Atya halálra ítelt két embert, akik közül az egyik (Kes) mégis élve maradt és az Ördög mellé állt: már ez is elég lett volna arra, hogy az embereknek évekig legyen mit megtárgyalniuk egymás közt esténként a kocsmában. Ehhez jöttek még ennek a napnak a borzalmi, melyeknek - tudták - nincs még vége. Az, hogy az idegen robotok leálltak, a falu végső pusztulását csak elodázták. A por betört, és nem birkózhattak meg vele, ráadásul továbbra is küzdöttek minden levegővételeért.

Mégis, mindazok akik ott álltak a vészkijárat mellett, akik látták a jövevényt, magukban azt gondolták: ilyen még nem történt velük. Olyan szokatlan, olyannyira nem mindennapi volt az egész, amire szavakat sem találtak.

A jövevény alacsonyabb volt mindnyájuknál, alig nagyobb mint egy tíz-tizenegy éves gyerek. Ennek ellenére középkorúnak tűnt. Őszes sima, tökéletesen fésült haja volt, ráadásul makulátlanul tiszta. Sima, barátságos kis arcán nem volt szőr. Fel-tápászkodott és leporolta magát. Ekkor jól látszott a ruházata. Vékony alakján kifogástalanul feszült az élre vasalt csíkos fekete szövetnadrág, melyhez fekete zakót viselt fehér inggel. A lábán vadonatúj, ragyogó lakkcipő feszült. Ahogy lépkedett vele a csendben - mert amint megjelent csend lett - a lakkcipő nyikorgott.

Odalépett Neckarhoz, és könnyed modorban kezet nyújtott neki.

- Üdvözlöm - mondta és kifogástalan nagyvilági udvariassággal enyhén meghajolt - nagyon hálás vagyok Önnek, hogy átsegített.

És rámosolygott Neckarra, aki meglepetésében elfogadta a kinyújtott kezet. Az a kis úriember a többiekre is szívélyesen mosolygott. A felnőttek körül lábatlankodó gyerekek visszamosolyogtak rá. Nem lehetett nem kedvelni: olyan megnyugtatón *régimódi* és kedves volt. Földi filmekben láttak ilyet. Szinte el is felejtették, hogy ez az ember nem közülük való. Pedig így volt: soha a faluban még csak nem is lakott olyasvalaki, aki erre a jól öltözött figurára hasonlított volna. A lélegzőgumóknak sem látszott nyoma rajta.

A kis ember kedvtelve nézegette őket, majd újra megszólalt.

- Node, leginkább az én két barátomat szeretném üdvözölni, akik lehetővé tették, hogy megismerkedjem Önökkel. Hogy is hívják őket? Ej, de rossz a memóriám... - Azzal öregesen ódivatú, de fürge mozdulattal egy kis noteszt vett elő a zsebéből, és lapozgatni kezdte. Közben hamiskásan csippentett a szemei -

vel a gyerekek felé, akik hálásan kacagtak. Nem sok színielőadásban volt részük a Taurton.

- No itt van. Samuel Nelson... de azt hiszem Samunak is hívják őt ...és Keith Tent.

Becsukta a noteszt, és zsebrevágta.

- Hát igen, nekik rengeteget köszönhetek. Nélkülük nem lehetnék itt. Hol vannak ők?

Az emberek egyelőre nem tudták mit gondoljanak. De az ajtók el voltak tömítve, és az elmúlt idők borzalmait után belefeledkeztek a kis ember kedves modoroskodásaiba.

- Ott vannak a raktárban - mormogták. Majd hátraszóltak:

- Segítsetek nekik!

Azok, akik az raktárajtó mellett álltak, elrándították az ajtó elől a robotot, így végre előjöhetett Tent és Samu. Az emberke odaügetett hozzájuk, és velük is kezét fogott. A két férfi megrökönyödve bámult.

- Köszönöm uraim, hogy csodálatos szaktudásukkal létrehozták a másolatot! - mondta. Közben lelkesen rázogatta Tent kezét, akinek a válláig sem ért.

Tent, akinek tátva maradt a szája, végre összeszedte magát.

- Kérem, nincs mit - udvariaskodott ő is. - De ki a fene maga?

A kis ember válaszolni akart, de nem volt rá ideje, mert a háta mögött megjelent az Atya. Egy lézerfegyvert fogott a kezében, és a kis emberre irányította.

- Az ördög számtalan alakban jön - mondta rezzenéstelen arccal - de mi nem hiszünk neki.

A kis ember megfordult, és meghajolt.

- Ön hát az Atya, nem igaz? Minden tiszteletem az öné a bátorságáért. Tisztelt Atyám, ön félreérti a helyzetet. Én semmiképpen sem tartozom ahhoz társasághoz, akiket Ön ördögnek nevez, bár én inkább leggeknek hívom őket. Sőt, még csak nem is szimpatizálok velük. Sőt, igazából haragban vagyok velük, de ez maradjon köztünk - itt megint hamiskásan hunyorított, és a gyerekek hálásan nevettek.

Az Atyának a szeme sem rebbent.

- Visszaküldelek a teremtődhöz - és ráemelte a pisztolyt.

- Nos, ezt megteheti, kedves uram - hajtotta meg a fejét a kis ember minden ijedség nélkül, olyan természetességgel, mintha valaki kopogott volna az ajtaján, és ő azt mondaná: fáradjon be.

- Megteheti, hát persze, hogy megteheti. Csak egy jó tanácsot adok előtte. Semmiképpen se kapcsolják ki a karkötőt.

- Milyen karkötőt? - kérdezte az Atya.

- Tommins úr karkötőjét. Ez a két derék férfi - mutatott Tentre és Samura - tudja miről beszélek. Ha kikapcsolnák a karkötőt, ezek a barátságtalan kis gépek, amik annyi galibát okoztak, újra elkezdenének működni, a leggek legnagyobb örömére. És az én legnagyobb bánatomra.

- Atyám - sietett a segítségére Tent - a fickó tudhat valamit a legkekről és talán segíthet nekünk.

Az Atya merően nézte egy darabig a kis embert, aztán Neckar kezébe adta a fegyvert.

- Tartsd szemmel, fiam. És ne tegyetek meg semmit, amit kért mondta neki. - Hamarosán visszatérek.

Azzal a tanácsterembe sietett.

Lumm mélyponton

Loor tudta, hogy most van csak igazán bajban. Mindeddig óvakodott, hogy felhívja magára a figyelmet, főleg Lillo parancsnokét. A kétfejűt, aki előmászott a kettes járatból elintézte, és nem szólt róla. Utána minden gyanús életjelenségre lecsapott, de ezekről sem tett külön említést. Igaz nem is kérdezték, mert Lumm csak az energiaáramlással volt elfoglalva, és azzal, hogy még Lillo érkezése előtt kiemelve a hajóját a porból. Loor úgy érezte, hogy mintaszerű gondossággal járt el, és nem tehetett arról, hogy a bázis falai itt-ott megsérültek. De ezt legalább jelentette Lummnak, amikor a sérülések már a küldetését veszélyeztették volna. Úgy érezte itt is helyesen járt el. Lumm erre a nyakára küldött egy rakás robotot, és rábízta, hogy hangolja össze őket. Akkor értette meg, hogy Lumm a bázis lakóit akarja begyűjteni - ezt eddig igazán nem tudhatta. Ennek ellenére hűségesen teljesítette a feladatát. A taurti kölyök által épített gondolkodógép segítségével ez nem esett nehezére. A robotok meg is bénították a taurti lényeket, és a végén tényleg a holdjárókba gyömöszölték volna őket, hogy elszállítsák őket Lillóhoz. Csakhogy közbejött az az átkozott trükk.

Nincs mit szépíteni: áldozatul esett a kétfejűek ősi trükkjének. Nagyon el volt foglalva azzal, hogy sok száz lényt összevadászon Lumm óhaja szerint - ez mentségére szolgálna. De Loor már tudta, hogy itt nagy üzletről van szó, és sem Lumm, sem Lillo nem fogad majd el mentségeket.

Most már nem sokat tehetett, mivel le kellett állítania a gondolkodógép tevékenységét. Azért annyit még elintézett, hogy rövid üzenetet küldött Lummnak arról, hogy *miért* kellett leállítania. Ezúttal megemlítette a korábbi gyanús jeleket is. Abban reménykedett, hogy ez enyhítő körülmény lesz majd egy legg bíróságon - ha ugyan eljut oda. Mert már egyáltalán nem volt biztos benne, hogy Lillóék ezután valaha is visszaadják neki a testét.

Nemcsak Loor volt gondban. Lumm nehéz napja is most érte el a mélypontját. Nem sokkal előbb biztosította Lillo parancsno-

kot, hogy a rabszolgák begyűjtése jól halad. Ebben nem is fül-lentett nagyot, csak azt hallgatta el, hogy az értékes szállítmány nagy része esetleg megfullad, mielőtt Lillo hajóinak gyomrába jut.

Most azonban, hogy Loor csődöt mondott, már nem mondhatta, hogy minden rendben van. Sőt azt sem hallgathatta el, hogy *miért* szüntette be Loor a gondolkodógép irányítását.

Most, hogy akciója befuccsolt, Lumm se halogathatta tovább, hogy elmondja az igazságot Lillo parancsnoknak.

Lillo a taurti lényekkel volt elfoglalva - éppen a kölyök testét vizsgálgatta. Lumm fejében felvillant a gondolat, mi volt Lillo első kérdése, amikor a fedélzetre lépett. Azt kérdezte, hogy a gondolkodógép átvizsgálta-e a két taurti lényt. Lumm akkor meglepődött a kérdésen. Természetesen - gondolta neki vissza - és odatette az adatokat is Lumm elé a térbe. A gondolkodógép semmilyen kétféjű tevékenységre utaló jelet nem talált de azért a biztonság kedvéért árnyékolta őket, azaz erőteret vont mindkét lény köré. Ha lett volna is kétféjű spóra rajtuk, az ettől be-szűntette volna a működését.

Lillo helyeslőleg nyugtázta az óvintézkedést, amelyben egyébként nem volt semmi különös: ez volt a szokás minden legg hajón. Lumm annak tudta be a parancsnok érdeklődését, hogy Lillo egész életében a kétféjűekkel harcolt, és a vérébe ivódott az óvatosság.

Lillo elfogyasztott egy palack kémiai kondicionálót, és ettől kellemes hangulatban volt - ezt Lumm érzékelte. Megforgatta a kölyök testét. Az egyik nyúlványát ide-oda tekerte, amitől az reccsent.

- Micsoda gyenge a szerkezetük - gondolta elégedetlenül Lummnak - még szerencse, hogy eszük van. Legalábbis ahogy leírtad őket.

- Van. Meglepően ügyesen kommunikálnak.

- Mi a bajod? - Lillo érzékelte, amit Lumm nem tudott igazán elrejtteni. Gyomra helyén, ami smeresti férgek is képes volt megemészteni, most valami híg kocsonyát érzett a félelemtől.

Lumm hörrentett egy halkat, hogy erőt gyűjtsön, aztán kirajzolta az adatokat Lillo elé. Ez a legg tudomány egyik előnye, gondolta futólag, hogy ilyen gyorsan kommunikálunk. De most nem bánta volna, ha Lillo nem tud meg mindent ilyen gyorsan.

Lillo sebesen válogatott a képek között.

-Loor! - Lillo meglepődött. - Ő van a gondolkodógépben? - gondolta Lummnak hitetlenkedve.

- Ismered? - gondolta neki vissza Lumm, de nem kapott választ. Lillo árnyékolta a gondolatait. Lillo látta már, hogy miért kellett Loornak leállnia. Olyan erős haragot dobott a térbe, hogy Lumm feje azonnal megfájdult. Rosszabb volt, mint beállni a gondolkodógép ernyője elé, egy kis kondicionálásra.

- Kétféjű trükk? Honnan? - gondolta neki Lillo, de nem várt választ, hanem maga kutatott tovább. Hamar megtalálta, amit a kettes járatból előbúvó kétféjűről Loor rögzített.

- Miért nem mondtad? - Lillo olyan erővel "üvöltötte" szét Lumm gondolatait, hogy annak több másodpercig eltartott, míg összeszedte magát. Ez nagyon nagy idő volt, mert a gondolataikat egyébként a másodperc törtrésze alatt is át tudták vinni.

- Én sem tudtam - gondolta neki kétségbeesetten Lumm - Loor nem jelentette.

- Loor! - Lillo annyi megvetést sűrített egy gondolatba, amennyit csak tudott. Lumm most már biztos volt benne, hogy a flottaparancsnok ismeri korábról.

Lillo megállt egy pillanatra és összeszedte magát. Sokkal higgadtabban folytatta a képek elemzését. Hosszasan elidőzött a virágoknál, melyek a kocsmában voltak.

- Ismered őket? - kérdezte Lummtól.

Lumm felkészült a beszélgetésre, és nagy ügybuzgalommal igyekezett feledtetni a hibáit. Gyorsan bedobott a térbe minden adatot, amit a bolygóról tudott.

- Szóval ez egy bányabolygó - Lillo nagyon gyorsan elemzett, még leggi fogalmak szerint is. - A lyukakat őseink csinálták ... Hogy robbantottak?

Lumm áldotta az eszét, hogy így felkészült. Azonnal a térbe rakta az adatokat.

- Erőtérbombát használtak? - Lillo meglepődött. - Minek?

Gondosan megnézegette az erre vonatkozó képeket. Láta, hogy az erőtér arra szolgált, hogy a bombát a gondolkodógépek pontosan eljuttassák a kijelölt vágatba. A bomba csak ezután robbant.

- Mutasd a virág adatait! - utasította Lummot.

Lumm nem tudta követni Lillo gondolkodását: meglegedett azzal, hogy engedelmesen kiszolgálja. Felrajzolta mindazt, amit a Taurton is tenyésző, piros virágról tudott.

- Porral? Porból épülnek? - Lillo hirtelen már más élőlények adatait kezdte nézegetni. - Ezek is!

Lumm nem tudta miért, de a parancsnok dühe egyre inkább izgalomba váltott át. Aztán megint szétrobbantak a gondolatai, mert Lillo olyan erővel kezdte el utasítgatni

- A francba, francba! Azonnal hívd a vezérhajómat. Kössön vonósugarat a teknődre, és rántsuk ki innen azonnal. Nyomás, nyomás!!!

Együtt trappoltak fel a vezérlőterembe, de a gondolataik megelőzték őket. Laur, aki a vezérlőteremben ült, már kiadta az utasításokat a gondolatgépeknek. Lillo vezérhajója a Smerest 01 azonnal reagált. Lummot egy pillanatra elöntötte a büszkeség. A legg szervezettség és összehangoltság sok más lényt bámu-

latba ejtett volna, neki azonban ez természetes volt. A vonósugár hamar elérte a hajót, amelyik emelkedni kezdett a porból.

Lumm közben nem állta meg és kíváncsiskodni kezdett:

- Mi történt?

- Te hülye! - zuhogtak rá Lillo gondolatai - hát nem látod?

Lillo odavágta neki a teljes adatcsomagot a térbe. De ezek csak azok az adatok voltak, amiket Lumm maga adott oda előzőleg.

- Nem látom - vallotta be Lumm.

Lillo egyszeriben olyanná vált, mint egy tanárbácsi a Leggen, aki buta kis kölyköket kondicionál. Egyenként, türelmesen mutatta neki a képeket.

Hosszasan elidőzött azokon, amikor Loor erőteret vont a kétfejű, vagy más, számára érthetetlen élettevékenység köré.

Lumm még mindig nem értette. Loor ebben szabályszerűen járt el. Ő sem tett volna másként.

- Persze, persze, kedves parancsnoktársam. De nézd meg jobban, mi történik! - Lillo úgy bánt vele, mint egy olyan leggel, akit túlkondicionáltak, és már csak padlót mosni jó.

Lumm újra megnézte.

- Igen, a falak - figyelmét ezekre a képekre fordította - mindig megsérülnek, amikor Loor erőteret használ.

- Igen a falak! - Lillo eszeveszett sebességgel nagyíttatta ki neki a képeket. - Itt a vezetékek mellett, látod? Ott is... ott is...

- Igen, most már látom - gondolta neki vissza Lumm. - Ez furcsa... A vezetékek mellett, amiből az erőter kiindult megsérültek a falak. Ez nagyon furcsa...

- Furcsa? - Lillo megvetően dobta vissza neki a kifejezést. - Több, mint furcsa, lehetetlen. Egy esetet kivéve...

Lillo játszott vele, és nem dobta oda neki a gondolatot. Arra várt, hogy ő találja ki.

- Az erőtér csak akkor bomlasztja el az anyagot, ha abban kétféjű tevékenység van. Árnyékolja a Legfőbb Lény elől, és az anyag elbomlik - szavalta el neki Lumm az iskolában megtanult leckét. Aztán felvillant benne a rémület.

- Ez nem lehet igaz...

- De, de igaz - harsogta vissza neki Lillo, és odadobta újra az összes képet. - Nézd meg a francba is, nézd meg! A növények bomlanak, mert por van bennük. Minden bomlik, amiben por van. Minden por él. A falak bomlanak, mert azokban is van por, vagy olyan anyag, amihez ezek a kis görcs lények a Taurt anyagát használták. Miért vágtak olyan óriási lyukakat az őseink ebbe a bolygóba? Azt hitték, hogy a bombák miatt. Az is persze, de nem a bomba a lényeg! Hanem az erőtér, amivel a bombát vezérelték. Fogadok, hogy az bomlasztotta szét a bolygót, nem a bombák. Az erőtér árnyékolta az anyagot a Legfőbb Lény elől!

- Azt akarod mondani...

- Azt akarom mondani! - harsogta Lillo. Egyszerre tették ki a képet, amelyek összeolvadtak, annyira egyet gondoltak.

- Igen ez van! Minden porszem egy kétféjű spóra! Az egész bolygó, minden anyaga a kétféjűekhez tartozik!

Lumm igazán megrettent. Hálásan érzékelte a zökkenést, mely azt jelezte, hogy felgyorsultak: végre kiszakadtak a porból, és bolygó körüli pályára állnak. Hiába távolodott azonban a bolygótól, mégis rettegett. Egy bolygó amiben nem csak sok a kétféjű, hanem az egész az!

A saját rettegése közben alig figyelt Lillo flottaparancsnok érzéseire. Lassan azonban eljutottak hozzá Lillo gondolatai, melyeket a parancsnok egyáltalán nem árnyékol. Lumm megdöbben: Lillo boldog volt, mérhetetlenül boldog.

- Fogadok a lényeket még mindig nem érted... - vetette neki oda Lillo éktelen jókedvvel. - Mit is mondanak a kétfejűek, ha megkínózzuk őket?

Lumm elismételte, amit az iskolában tanult:

- Legfőbb Lény mindenütt jelen van. És ott van mindenütt.

- Nem ezt mondják. Nem, én megnéztem az eredeti gondolataikról készült felvételeket, mert én valóban profi vagyok, és mindent leellenőrzök - Lillo alig fért a bőrébe az örömtől.

- Eredetileg azt mondják: A Legfőbb Lény mindenütt jelen van. Eddig stimmel. De ami utána jön, azt rosszul fordították, mert semmi értelme nem volt. Azt hitték hülye költészet, amit ezek a kétfejűek szeretnek, de mi nem. Utána azt mondják: És van, hol mindenütt.

Lumm várta mi lesz ebből. Lillo folytatta.

- Hát nem érted? Itt minden kétfejű. Mindegyik darab anyagban ott a Legfőbb Lény. Itt mindenütt van. Ahogy mondják: "És van, hol mindenütt." Itt van az a rohadék! A Legfőbb Lény ezen a bolygón van. És én ezt be is bizonyítom.

- Hogyan?

- Megsemmisítjük! Ha megsemmisül, vele pusztul az egész bolygó. Ott egye a fene a nyavalyás rabszolgáidat! Nem kell nek már, sokkal nagyobb itt a tét! Szétlőjük az egész bolygót velük együtt!

- Az egészet? - Lumm megrökönyödött a nagyszabású képtől, és próbálta hozzáilleszteni az ő szegényes képeit, ahogy bombáztatják a bolygót. És azt látta, hogy addig bombázzák, amíg öregek lesznek, de még mindig csak a felszínét kapirgálják.

- Nem! -harsogta Lillo.

Elsöpörte Lumm képeit, és odarakta eléje az övéit. Így már meggyőző volt a dolog.

- Erőtérbombákat használunk, mint őseink, csak sokkal több erőtérrrel. Úgy fog hasítani bele a bolygóba, mint késeink a férgek húsába! Mit gondolsz, a régi öregek hogyan robbantottak ekkora lyukakat ebbe az átkozott bolygóba?

- És ha végzünk? - kérdezte Lumm.

- Ha végzünk? Én leszek a Legg uralkodó legkedvesebb fia, és te a helytartóm. Én leszek az, aki végre eltünteti a Legfőbb Lényt, és soha többet nem lesz dolgunk a kétfejűekkel! Ha eltűnik ez a szemét, abban a pillanatban eltűnik az összes kétfejű! Minden legg áldani fogja a nevemet!

A Legfőbb lény

- És ki vagy te... Ön? - kérdezte Neckar a lakkcipős emberkétől.

- A Legfőbb Lény - válaszolta az magától értetődő természetességgel, és megigazította magán a zakóját. Samu nevetett.

- Már megbocsáss, de nem látszik rajtad. De hát ha egyszer így hívnak... Engem Samuel Nelsonnak, téged meg így. És elárulnád, hogy Lény úr, aki a Legfőbb keresztnévet adta neked, hol látta meg a napvilágot?

- Két dolgot kell megjegyeznem - mondta vidáman a kis ember.
- Az egyik az, hogy jó a humorérzéked. A másik az, hogy a külső alapján ítélsz, ami néha hiba.

- Nincs semmi kifogásom a külsőd ellen - mondta neki Samu.

- Azt elhiszem! Nagyon gondos mérlegelés alapján választottam ki! Mindenképpen olyat akartam, amit megbízhatónak gondoltok, de egyáltalán nem veszélyesnek.

- Áh szóval ezért öltöztél így - mondta Tent - és ezért játszod az udvarias, szórakozott öregurat!

- Igen - nevetett a Legfőbb. - És ezért választottam ezt a testet.

Samu somolygott:

- Talán inkább anyukád választotta neked.

A kis ember visszamosolygott rá.

- Nincsen anyám. A ti fogalmaitok szerint azt hiszem árva vagyok.

Tent, Samu és Neckar egymásra néztek. Az emberke olvasott a gondolataikban: örültek tartják őt. Felemelte a kezét, és érdeklődve nézegette a finoman csíkozott zakójából elővillanó fehér ingét, és azon is a mandzsettagombot. Nem kellett sokáig néznie: a gomb és az ing egyszerre csak porlani kezdett, a kezével együtt. Aztán a másik háromra pillantott, akiknek ezúttal nem csak a kevés levegő miatt akadt el a lélegzetük: a meglepetéstől megkövülten bámulták a látványt. A Legfőbb Lény elmosolyodott, és újra a kezét kezdte tanulmányozni. Erre a por, ami az előbb lefolyt, most újra összeállt, és nemsokára minden a helyén volt. Megvolt újra a kis ember keze, és ruházata is maku-látlanul épségben volt. Csak annyi volt a különbség, hogy az ezüst színű mandzsettagomb aranyra változott.

Nem szóltak egy darabig: a kis ember hagyta, hogy megemészsék a látványt. Aztán megszólalt:

- Porból leszünk és porrá válunk - van valami ilyesmi a szent könyveitekben. Esetemben is így van. Azt építék fel ebből a bolygóból, amihez kedvem van.

- Te építetted fel Tomminst? - kérdezte Tent.

- Én - válaszolta a lakkcipős.

- És akkor miért kellett vesződnünk ezzel a melákkal? - mutatott Tent a sarokban álldogáló leggre. - Te akartad, hogy létrehozzuk. Te küldted hozzá a kódot. Miért nem csináltad meg inkább magad, ha ez neked ennyire könnyen megy?

- Jogos kérdés - mondta udvariasan a porok ura. - Bármikor megépíthettem volna - a falun kívül. Ide azonban nem jöhettek be.

- Miért?

- Mert a ti polipotok azonnal észrevett volna, és úgy jártam volna, mint az a figura, akit Tommins mintájára alkottam. Megsemmisültem volna egy perc alatt. A ti polipotok fennhatósága alatt én nem tevékenykedhettem.

- És most igen? Mi változott?

- Csak annyi, hogy megépítették Melák urat itt a sarokban. Amíg ő energiát kap, addig a polip nem mer hozzám nyúlni.

Neckar végre érkezettnek látta az időt, hogy beleszóljon az eszmecserebe.

- Szóval bevallod, hogy egy ilyen ördöggel szövetkezel!

- Dehogyan szövetkezem - kacagott a kis ember. - A dolog sokkal egyszerűbb.

- Igen? - Tent savanyúan nézte a vidám kis embert. - Akkor elárulnád nekünk is? Mármint, hogy a mi kis polipunk miért reztelt be ettől madárijesztőtől itt sarokban? Neki is túl ijesztő?

- Aligha - válaszolta a Legfőbb. - Merthogy ő, aki most a Polipban lakik, nagyon jól ismeri ezt a madárijesztőt. Tulajdonképpen pont olyan, mint ő maga, amikor még teste volt.

- Nem beszélnél világosabban?

- Talán nem tudjátok, de a ti polipotok irányítását egy leggvette át. Tulajdonképpen most teste sincs: benn lakik ebben a gondolkodógépben, akit ti Polipnak mondtok. De amikor teste volt, pont úgy nézett ki, mint ez itt. Úgy hívják, hogy Loor.

- Elég ronda - mondta Neckar.

- Vannak szebb példányok, de ezzel valóban elbánt az élet. Fajtársai savval locsolták, attól ilyen sebhelyes a bőre.

- Na és miért kellett megépítenünk ezt a legget? Egyáltalán ez most egy valódi legg? Vagy csak a mása? - kérdezte Tent.

- Csak a mása. De minden leggnek van egy kódja, amit sugároz. Ez alapján azonosítja őket a polip.

- És?

- És ez is sugározza ezt a kódot itt a sarokban. Loor kódját, amit én elloptam és bejuttattam nektek a kis bogárban. És hát mivel két Loor van, azaz két egyforma kód van, a Polip most nem tudja melyikre hallgasson.

- És ez a legg... ez a Loor, vagy hogy hívják azt a Polipban... miért nem próbálja meg legalább, hogy ő vegye át az irányítást? Miért nem támad? - kérdezte Neckar.

- Nem mer - válaszolta a Legfőbb Lény. - Akkor ugyanis életveszélybe kerülne.

- Ugyan miért? Megpróbál megölni téged. Legfeljebb nem sikerül neki. Akkor visszavonul.

- Nem teheti - kuncogott a kis ember - ez az egyetlen hibája ezeknek a gépeknek, a polipoknak. Ha azt érzékelik, hogy kétfelől irányítják őket, megzavarodnak. Olyannyira, hogy működésképtelenné is válhatnak. És ez bizony a mi Loorunk számára azt jelentené, hogy ő a géppel együtt... hát fogalmazzunk úgy, hogy ő is meghalna.

- Figyelj ide - mondta a kis embernek Tent. - Sok mindent nem értek ebben, amit elmondtál, és sok kérdésem lenne még. De erre most nincs időnk. A mi levegőnk fogy. Akik a felső szinteken maradtak, azokat az Atya valami mentőcsapattal most próbálja összeszedni. Állítólag csak elkábultak, legalábbis többnyire. Tán lehet, hogy jobb lenne, ha nem hozná ide őket - mondta keserűen Tent - akkor a gyerekeknek még maradna elég levegő egy darabig. De mindegy is, mert így is, úgy is kö-

zel a vég. Órák kérdése. Hacsak nem segítesz. Azt mondd a Legfőbb Lény vagy. Hát segíts nekünk! Vagy intézd el a leggeket, akik vadásznak ránk.

A kis ember most először látszott szomorúnak.

- Nem sokat tehetek. A leggek ellen jóformán az az egyetlen trükköm, amit már elsütöttem: egy legg kódjának ellopása. De ez nem állít meg egy legg flottát.

- Hát harcolj velük! Bármilyen lényt tudsz teremteni a porból. Készíts úrhajókat! Támadd meg őket!

A kis ember még szomorúbban nézett Tentre, mint eddig.

- Nagyon hosszú ideje harcolok velük, és tudom mit tehetek, mit nem. Semmi értelme a leggeket megtámadni. Valaha még ezt a bolygót is feltúrták, ami teljes egészében az enyém, és ahol itthon vagyok. Akkor sem bántottam őket. Semmi értelme őket megsemmisíteni. A legtöbb, amit el lehet érni, hogy elbúj-hatsz előlük.

- De hát most nem bújhatunk el előlük! Te talán igen, de mi nem! Rólunk tudják, hogy itt vagyunk... - mondta Tent végképp elkeseredve.

- Abban igazad van, hogy ti nem bújhattok el előlük- válaszolt a Legfőbb Lény.- Abban azonban nincs, hogy én elbújhatok. Ha jól sejtem, már rájöttek, hogy a bolygón vagyok. Többek között épp abból, hogy segítettem nektek.

- De az Istenért, hát kik ezek a leggek? - mormogta Samu. - Mitől ilyen erősek?

A kis emberke a lakkcipőjét vizsgálgatta, melyen csillogott a raktár gyér fénye.

- Hát az bizony hosszú történet. De elmesélhetem. Mást úgysem tehetek értetek.

A leggek

- Mielőtt azonban belefognék, hadd váltsak pár szót Loor-ral - mondta a Legfőbb lény.

Nem várt választ, hanem magába zárkózott. Látszólag semmi sem történt egy percre, azt nem számítva, hogy a kis ember mozdulatlanul üldögélt. Aztán megszólalt.

- Na, tárgyaltam Loor barátunkkal.

- Tárgyaltál? Hogy?

- Ó a leggek úgy beszélnek egymással, hogy gondolatokat raknak ki a térbe. Ezeket látják. Látják a ti gondolataitokat is. Loor is láthatta volna, ha figyelt volna rájuk, de nem tartott benneteket elég fontosnak. Szóval kiraktam neki a gondolataimat, és cserébe megnéztem az övéit. Így beszélgettünk.

- És, mire jutottatok?

- Nyugodtan kikapcsolhatjuk Melák urat. Már nincs rá szükség.

- Hoooggy? El akarsz minket veszejteni? - kiáltott Neckar - te magad mondtad, hogy csak ez ment meg minket a Poliptól.

- Hát igen - válaszolta a Lény. - Tényleg ezt mondtam, és igazam is volt. De most már nincs rá szükség. Igazság szerint már ki is kapcsoltam. Nem volt szükségem Tommins úr karkötőjére. Tudjátok, mivel Melák porból van, van némi hatalmam fölötte.

- De hát azt mondtad, hogy így téged is megölhet a Polip!

- Így van, és ebben is igazam volt. Most már megölhetne engem Loor, de nem teszi, mint azt láthatjátok. Ő már barátom.

- Remek barátod van - nézett Tent viszolyogva a sarok felé - de alig hiszem, hogy állja a szavát.

- Kénytelen - mondta a Lény - mert ha engem megsemmisítene, abban a pillanatban ő is semmivé válna.

- Ugyan miért?

- Ha én megsemmisülök, velem pusztul a bolygó percekén belül. Még az a polip is, amiben most Loor tanyázik - merthogy az is a bolygó anyagából épült. Egyszerűbben szólva: amint én nem leszek, Loor sem lesz.

- Istenem - mondta Samu - hát te csináltad ezt a zseniális természeti csodát? A spórákat?

- Én - mondta a kis ember. - Nemcsak a bogarak spórák amúgy, hanem minden porszem. De amíg nem kommunikálok velük, a bennük levő elektromosság nem látható a leggek számára. Jó találmány a spórák árnyékoló fala, a levegőben lebegő árnyék, ahogy te fogalmaztad. De a leggek most már megtudták ezt a titkot.

- Azt ígérted, hogy elmondod, kik ezek a leggek.

- Ó igen. A leggek okosak. Látják egymás gondolatait, ezért rendkívül gyorsan megértenek mindent és gyorsan cselekszenek. Szóval nagyon intelligensek. És amint látjátok - mutatott a sarokban pihenő, csupa izom alak felé - iszonyúan erősek. Kedves Samu, nem furcsa itt valami?

- Hmm... A természetben azok az állatok, akik az eszüket használják, általában nem túl erősek. Például a Földön az embert a legtöbb állat felülmúlta valamivel. Erősebbek, gyorsabbak voltak.

- Igen. Hát a leggek valaha nem voltak ilyen okosak. Nem is látták egymás gondolatait. Megjegyzem, akkor még szimpatikusabbak voltak. Még költőik is voltak, meg szobrászaik. Mostanság főleg csak harcosaik vannak, meg hivatalnokaik.

- És mi történt velük?

- Találkoztak a polipokkal. Azokkal, akikről szegény Timi mesélt nektek. Ezek valóban létező állatok voltak. Számos bolygón éltek és legyőzhetetlenek voltak.

- Timi azt, mondta, hogy kihaltak - emlékezett vissza Tent - úgyhogy nem voltak legyőzhetetlenek.

- Ahogy vesszük - mosolyodott el a Lény. - De tudjátok mit? Győződjetek meg róla ti magatok.

Azzal odament a porkupachoz, melyet Samu és Tent hordott oda, hogy abból építkezzen. Az ujjaival hozzáért a porhoz, amittől az felszállt és más alakzatba állt össze. Hamarosan ott állt előttük egy lény, aminek sok csápja volt, és egy feje.

- Tényleg egy földi polipra hasonlít - suttogta Samu.

- Ne ijedjete meg tőle - mosolygott a kis ember - ez csak egy modell. De majd meglátjátok, hogy mennyire élethű. Kedves Neckar, megtennéd, hogy belelősz azzal a lézerfegyvereddel?

- Szó se lehet róla - tiltakozott Neckar - az Atya meghagyta, hogy nem teljesíthetem a kívánságaidat.

- Az Istenért Neckar - ordított fel Tent. Meg is bánta, mert takeréskodni akart a levegővel, és annak nem ez volt a legjobb módja...

- Az istenért... Neckar... pár óra és mind meghalunk. Ez a kis ember tud valamit. Hadd mutassa meg!

Neckar habozni kezdett. Aztán azt mondta:

- Na jó - és azzal belelőtt a polipba.

A polip alaktalan masszává zsugorodott, majd eltűnt. Ez rendben is volt, nem is vártak mást. De ezzel egyidőben mindnyájan nyomást éreztek a fejükben. Ez azonban rövid idő után abamaradt.

- Hé - mondta Neckar - látom a vezetéket a falban.

Samu lehajtotta a fejét majd újra a többiekre nézett.

- Az ördögbe, akkor is tudom, hol vagytok, ha nem nézek rá-tok. Pontosan érzékellek benneteket.

- A fenébe - mondta Tent - érzitek ti is? Meg akarok építeni valamit. Valamit, ami azt tudja mint ez a polip, amit lelőttünk. Alig bírok ellenállni, hogy neki ne álljak.

- Mit csináltál velünk? - Neckar ráemelte a lézerfegyvert a Leg-főbb Lényre.

- Nyugalom - mondta az - pár perc és elmúlik a hatás. Ez nem volt igazi polip. Az sokkal erősebb lett volna. És ha igazi lett volna, tényleg gépet kezdenétek el építeni.

- Megmagyaráznád bővebben mit csináltál velünk? - kérdezte ingerülten Tent.

- Elnézést, de meg akartam mutatni, hogy miért nem lehetett legyőzni egy polipot. A polip elektromossággal dolgozott. Mielőtt megsemmisítették volna, a túlélés különös, de hatásos módját választotta. Alapvető késztetéseit átprogramozta azokba az értelmes lényekbe, akik éppen körbevették. Alkalmassint éppen a legyőzőjébe. Az illető egy fájdalmat érzett az idegközpontjában, sokkal erősebbet, mint most ti. Egy pillanatra elveszítette az eszméletét. Ez a pillanat elég volt a polipnak, hogy minden célját belehipnotizálja abba, aki legyőzte őt.

- És mi ebben a túlélés számára? És miért akarunk gépet építeni? - kérdezte Tent.

- A polip teste ugyan megsemmisült, de a céljai tovább éltek. Ez is egyfajta túlélés. Mint amikor egy építész meghal, de a tanítványai folytatják a művét. Ha ez igazi polip lett volna, ti letetetek volna a tanítványok. Minden vágyatok az lett volna, hogy újra létrehozzatok egy polipot - hiszen maga a túlélés és a szaporodás a polip legfontosabb céljai közé tartozott.

- De hát mi nem tudtunk volna egy ilyen... izét létrehozni, mint amit Neckar lelőtt.

- Nem hát - válaszolta a kis ember - de megkaptátok az elektromos kódját. És ott volt bennetek a vágy, hogy újra létrehozzátok ezt a kódot. Hogy miből? Amint a polip hipnotizált benneteket, abban a pillanatban kezdtétek látni mindazt, ami az elektromossággal jár. Még egymást is, hiszen az emberi gondolatban is van elektromosság. Afféle műszaki zsenik lettetek.

- Timi - mormogta Tent - ezért tudott hát mindent a gépekről.

- Ezért - mondta a kis ember - és nekiállt megépíteni a polipot abból, amihez értett: elektromos gépalkatrészekből. És sikerült is neki.

- De hát miért? Milyen polippal találkozott ő? Hiszen azt mondtad, hogy ezek kihaltak.

- Ki. A leggek szorgosan kiirtották őket. Aztán ahogy kiirtották őket maguk is elkezdtek polipokat építeni. A polip kihalt, mint értelmes lény, és újjászületett, mint gép. Timi az egyik ilyen géppel találkozott: egy gondolkodógéppel. A leggek így hívják a maguk polip gépeit.

- És ezek gondolkodnak? - kérdezte meg Samu. Még mindig biztos volt benne, hogy egy gép nem gondolkodhat.

- Valójában nem. De segítségükkel ellenőrizhető bárki, és bármi, amiben elektromosság van. Gondolatokat lehet elültetni valaki fejében. Vágyakat, félelmeket, célokat. A magasabb rangú leggek ezekkel a gép polipokkal uralkodnak az alacsonyabb rangúakon. Kegyetlenné kondicionálják a beosztottaikat. Emlékeztek arra a látomásra, amikor ezt a szerencsétlent - mutatott Loor-ra - savval locsolták a többiek, és élvezték? Ők, akik locsoltak, megkapták a kondicionálást: így hívják azt az agymosást, amiben a gépeik rendszeresen részesítik őket néhány magasrangú legg vezényletével. Eltűnt a legg költészet, eltűnt a humor, és a világ legveszélyesebb ragadozója jött létre: a legg harcós.

Az emberek csendben emésztették, amit a Legfőbb Lény mondott. Az folytatta:

- Értitek már miért nem érdemes megtámadni egy legg hajót? Sőt akár magát egy legget is? Mert magad is leggé válsz. Átveszed a legg céljait, a legg vágyait. A leggek, mivel átvették a polip módszert, maguk is ugyanolyan legyőzhetetlenné váltak.

- De te mégis csak a Legfőbb Lény vagy az istenért! - mondta Neckar.

- Én és a teremtményeim is védtelenek vagyunk a legg módszerekkel szemben. Ha megtámadnék egy legg hajót, és megsemmisíteném, magam is gép-polipot építenék, és szorgosan dolgoznék azon, ami a hajó gondolkodógépének eredeti célja volt. Nos ezért nem támadom meg őket.

- Ők viszont - mondta Neckar - megtámadtak minket.

Neckarnak igaza volt. Kintről robbanások hallatszottak.

- Mi ez?

Kérdésére nemsokára válasz érkezett. Sára hangja hallatszott a karkötőjében.

- Neckar tanácsstag? Neked kell jelentenem, mert te vagy a rangidős. Az Atya visszatért a felső szintekről és magával hozott egy marék embert. A többiek már sose mentjük ki a por alól...- Sára hangja itt elcsuklott. - Majd összeszedte magát és folytatta. - Az Atya súlyosan vérzik, alig van benne élet. De ez nem minden.

- Mi van még? - kérdezte Neckar rekedten.

- Az ördögök elkezdtek lőni. Először nem értettem mit akarnak, mert nemcsak minket lőnek, hanem az egész bolygót. De azt hiszem...

- Igen?

- Azt hiszem el akarják törölni az egész Taurtot. Olyan hatékonyságúak a bombáik, amit még soha nem láttunk. Belehulla-

nak a bolygóba, és úgy semmisítenek meg mindent maguk körül, ahogy a máglya emészti el a vékony papírt. Ami a felszínen megy, az elképzelhetetlen. Percek alatt földrészek tűnnek el. És...

- Mi van még?

- A felszín nemsokára nem fog létezni. Vele együtt eltűnnek az utolsó légszűrőink is... Mindenkin legyen rajta a légzőruha.

- Már rég rajt van mindenkin, Sára - mondta Neckar. - Gyere ide hozzánk lányom. Tisztességgel kitartottál. A végórán azonban inkább legyünk együtt.

Kis szünet következett.

- Rendben - hallatszott újra Sára hangja.

Lillo reggelije

Lehajtott fejjel magukba roskadtak. A kis ember elgondolkodva nézte a lakkcipőjét. Egyszer csak Tent hirtelen hozzá fordult.

- Hé! Te talán nem tudsz megmenekülni, de mi talán igen. Amikor Kes bejelentkezett, azt mondta, hogy a leggeknek kellünk, mint szolgák. Akkor nem fogadtuk el az ajánlatot. Akarom mondani: az Atya nem fogadta el. - Tent még most, az utolsó pillanatokban is igyekezett pontos lenni, természetéhez híven. - Szóval a lényeg, hogy kellünk nekik. Mi lenne, ha szólnál a te Loor barátodnak, hogy segítsen nekünk? Hívja fel a legg parancsnokot, és mondja meg neki, hogy kimegyünk. Szolgálunk nekik, a fene egye meg. Várjon addig a bombázással.

A kis ember hallgatott, és továbbra is elgondolkodva nézte a lakkcipőjét. Tent félreértette.

- Tudom, hogy ez téged nem vigasztal. De semmi hasznod abból, ha mi is veled pusztulunk...

A kis ember végre elszakadt a cipőjének látványától. Elegáns mozdulattal a szeme elé emelte a karját úgy, hogy kikandikáljon alóla a csodaszép, aranyozott karórája.

- Nos - mondta - úgy számolom, hogy a legg flotta parancsnoka, Lillo úr épp most reggelizik. Nem szívesen zavarnám reggeli közben.

Tent kissé elképedt a válaszon.

- Hogy??? Figyelj, nincs most időnk udvariaskodni, sem azzal törődni, hogy megzavarjuk-e ennek a leggnak a reggelijét. Mire a végére ér, mi már nem leszünk, és nem lesz miről tárgyalni. Szóljon neki a te Loor barátod és jobban fog neki esni a sült hús, vagy mi a fenét eszik, mert megtudja, hogy lesz egy csomó szolgálja.

A kis ember hallgatott s az órája másodperc mutatóját nézte.

- Az istenért - fogyott el Tent türelme - nem magam miatt kérem. Nézz oda!

A raktárajtóban megjelent Tomi, Tent fia. Kócos volt a haja, arca kissé véres.

- Apa... - mondta.

- Na? - kérdezte Tent. - Hajlandó vagy megmenteni legalább a gyerekeinket?

A kis ember leengedte a karját és Tentre nézett.

- Soha, senkinek nem volnék hajlandó megzavarni a reggelijét - mondta határozottan - így kívánja az elemi udvariasság! Sajnálom, de amit kérsz, arról egyelőre szó sem lehet. Várjunk, míg Lillo parancsnok jóllakik.

Tent tíz körömmel vájt az arcába. Nem is Samuhoz kell a legtöbb türelem - gondolta. Fia odasimult hozzá, és verejtékezve szedte a levegőt.

A Legger 411

Lillo a Legger 411 fedélzetén tartózkodott a vezérlőteremben, és még nem reggelizett. Kedvtelve nézegette, hogy bombái lassan földrésnyi darabokat vájnak a Taurt felszínébe. Aztán megunt a látványt, és utasította Laurt, hogy hozza fel neki az élő taurti példányt. Még jobban akart szórakozni. Laur hamarosan megérkezett, majd el is ment: jobbnak látta egyedül hagyni a parancsnokot. Lillo kezelésbe vette Peter Kest.

- Látod - gondolta neki - ott sülnék meg a tied.

Aztán élvezte a lényből kiáradó haragot és keserűséget. Ez volt a célja. Az ilyesmi minden vérbeli legg harcosnak örömet okozott. Ha nem, akkor kondicionálással megtanították rá, hogy élvezze.

De ezt is elunta, és tényleg nekiállt reggelizni. Ezúttal egyáltalán nem sajnálta magától a kémiai kondicionálót. Jókedve lassan nem ismert határokat.

Loor üzenete sem érte váratlanul. Nem lepődött meg azon, hogy valamikori beosztottja felhívta.

- Na mi van Loor? - gondolta neki kedélyesen - hogy vagy ma reggel?

- Ments meg - gondolta neki Loor.

- Óh, de szép nap ez a mai - gondolta magában Lillo. - Minden valamikori ellensége a sírba száll. Ez a nyavalyás még tud arról a kis botlásról, ami miatt kicsinálta. A nyomokat jól elfedte, de... jobb így. Soha többé nem lesz gondja ezzel a sebhelyes arcú féreggel sem. A gondolatatait azonban árnyékolta, és csak ennyit küldött vissza Loornak:

- Mondd meg hol a Legfőbb Lény.

- Nem tudom - hazudta Loor. - Ments ki innen kérlek. Hadd menjek vissza a testembe.

Lillo a menyországban érezte magát. Egy legget gyötörni, főleg ha az a legg keresztülhúzta valamikor Lillo terveit - ez maga volt a gyönyörűség.

- Nem jó neked ott? - gondolta neki vissza.

- Nem, tudod jól. Ha megmentesz, teszek neked egy nagy szolgálatot - válaszolta vissza Loor.

- Remek - gondolta neki vissza Lillo. Már azzal sem törődött, hogy gondolatait árnyékolja: a kémiai kondicionáló, amire rárahúzott közben, megtette a hatását. Már semmitől sem félt.

- Persze, hogy teszel nekem szolgálatot! El fogsz pusztulni, és ez nagy szolgálat nekem. Köszönöm neked, Loor!

Lillo hörgésszerű nevetést hallatott. Kes utálattal nézte, de Lillót ez sem érdekelte.

- Nem - mondta Loor - tényleg van egy fontos információm. Spórák vannak a hajódon.

- Hülye - válaszolt neki vissza Lillo - azt hiszed, hogy a gondolatgép nem ellenőrzött mindent? Nincs itt semmi! - felemelte a poharát. - Ne beszélj hülyeségeket, inkább igyál te is, kicsi Loor!

Ezt remek tréfának tartotta. El is küldte Loornak ezt a képet: ott ül, kezében a pohárral és iszogat.

- Nézd meg a pohár peremét - válaszolta Loor.

Lillo megnézte. Nézte, nézte, de nem látott semmit. A leggek csökevényes szeme nem volt a legjobb. Aztán megpillantott valamit... Nagyon-nagyon vékonyan, szemmel alig láthatóan volt ott valami majdnem színtelen por. Majdnem olyan átlátszó volt, mint a levegő, és ha hozzáérték, le sem hullott, csak lebegett.

Lillo azonnal a gondolatgép ernyője alá tette a poharat, és utasította:

- Spóraelvezés!

A válasz szinte azonnal jött. A homokszemek elektromos tevékenységet mutatnak. Minden jel szerint kétféjű spórák.

- Hogy az ördögben nem láttad eddig, te gépek leghülyébbike?
- gondolta vadul, de ezzel most nem ért rá törődni.

Minden legget gyerekkorától arra neveltek, hogy tudja, mi a teendő, ha a leggek másik trükkjével találkozik: a spórákkal. A spórák egy leggben kibomlanak, és elkezdik leépíteni a legg test anyagát. A folyamat nagyon rövid tehát gyorsan kell cselekedni. Az ilyen veszélyre a válasz: az árnyékolás. Azaz azonnali elektromos teret kell fejleszteni a legg teste köré. Az elszigeteli a spórát a gazdájától, a Legfőbb Lénytől, és megöli. Lillo tehát nem késlekedett: azonnal beugrott a gondolatgép ernyője alá, hogy megkapja a segítséget. Ezzel egy időben utasította is a gépet a műveletre.

A gép segített: egy másodperc sem kellett hozzá, és minden spóra dögölt volt. Lillo testét nem érte károsodás. Megmenekült.

Aztán fáradtan leült egy hatalmas fotelbe, Kesnek háttal. Kes nem sokat értett az egészből, és változatlanul gyűlölettel nézte. Aztán figyelmét a gondolatgép ernyője vonta magára. Az egy gondolatot rajzolt ki, egy képet. Egy rózsát, egy harmatos mezőn. A kép gyönyörű volt, gyönyörűbb, mint bármi, amit Kes valaha látott.

Aztán a látvány elenyészett, és megjelent Timi arca.

- Apa...- mondta neki. - Apa...

Kes nem tudta mit higgyen. Feltételezte, hogy ez is a legg kínzás része. Eleredtek a könnyei.

- Istenem, Timi...

- Apa - mondta neki Timi - hát nem megcsináltuk? Itt van egy úrhajó. És tényleg a miénk...

Aztán belépett Laur, és a kép villámgyorsan elenyészett. Lillo felkelt a fotelból és már nyoma sem látszott rajta a kémiai kondicionálónak. Azt gondolta Lournak:

- Leállítjuk a bombázást. Közöld a többi hajóval. A taurti bázisról pedig felszínre hozzuk az életben maradt lényeket, és bera-
kodjuk őket.

Laur megrökönyödött az utasítástól, olyannyira, hogy ezt nem is titkolta.

- De hát tele van a bolygó kétfejűvel! - tiltakozott.

Válaszul Lillo belökte a gondolkodógép alá, és olyan erős kondicionálást adatott neki, hogy azt is elfelejtette, hogy egyáltalán ki ő. Ezután már vakon igyekezett teljesíteni az utasításokat, majd Lillo utasítására elkotródott.

Lillo csak ezután fordult Peter Keshez. Azt a jellegzetes fűrészhangot hallatta, ami legg nevetés.

- Na, szedd már össze magad - gondolta oda Kesnek - hiszen megmenekültél. A nevem Loor, de erről jobb, ha hallgatsz.

A falu utolsó órája

A taurti falu maradéka a negyedik szinten, tanácsterem és kocsmaközötti részben fuldoklott. Várták a halált. Az Atyában már alig volt élet. Sebeit bekötözték, de rengeteg vért vesztett. Más sem nagyon mozgott. Az emberek gyerekeik kezét szorongatva ültek vagy feküdtek, és hörögve szedték a levegőt.

Csak a Legfőbb Lényre nem volt hatással a levegő hiánya, mert nem is lélegzett. Fel és alá sétálgatott, és közben gyakorta ellenőrizte a nadrágja vasalását.

Egyszer csak szokatlan csend lett: abbamaradt a bombázás. Újra fényesen égtek a világítótestek, melyek addig csak vészfényt adtak. A kocsmában a levegőben megjelent egy homályos alak.

Egy kislány alakja volt. Az alak lassan kezdett kitisztulni, és teljes élességében megjelent Timi.

- Atya... - mondta halkán - ...Atya!

Az Atya a kocsmá padlóján feküdt, és feje Schmidt ölében nyugodott. Onnan nézte a látomást.

- Timi Kes - kérdezte bágyadtan - te vagy az? Vagy maga az ördög?

- Nem vagyok ördög - válaszolta Timi. - Atyám el kell mennek. A leggek már várnak titeket a dokkolóállomáson. Üljetek be a terepjárókba, és vergődjete föl odáig.

- Nem Timi Kes - mondta az Atya alig hallhatóan - nem megyünk innen sehova. Mi itt maradunk.

Timi képe lejjebb ereszkedett, oda, ahol az Atya volt. Hamarosan megjelent mellettük a Legfőbb Lény is. Timi ránézett.

- Segíts - mondta neki - és magyarázd el neki. Hamarosan visszaszajvók. Siess, mert nagyon kevés már az időnk.

A Legfőbb Lény bólintott, Timi képe pedig elenyészett.

- Nos barátaim - fordult vidám, pattogós hangon a földön fekvő, félig eszméletlen emberek felé - megmenekültünk.

- Mi ez? - Tent keservesen bár, de összeszedte magát, és odavánszorgott melléjük. - Timi él?

- Ahogy vesszük. Teste a leggek hajójának egyik hűtőjében pihen, és nincs bent élet. De Timi maga ott van a leggek hajójának a gondolkodógépében, vagyis polipjában. Mint ahogy Loor itt tartózkodott a ti polipotokban.

- De hát... hogy került oda Timi?

- Ó, hát ez a kislány egyszerűen zseniális - lelkendezett a Legfőbb Lény. - Mindent neki köszönhetünk!

Tentnek már nem volt ereje megszólalni, csak a szemeivel könnyörgött.

- Jó, megmagyarázom - értette meg a néma kérést a Legfőbb Lény. - Annál is inkább, mert ezt az Atyának is értenie kell.

Azzal az Atya fel fordult:

- Timit és Kest kiküldted a felszínre a porba, tudván, hogy így meghalnak. De a kislány nagyon okos volt, az apja nemkülönben. Trükkös módon kint felépítettek egy erősítő berendezést, amivel kapcsolatba léptek a kinti Megfigyelőállomással. Azzal, amelyiken figyelitek, hogy mikor jönnek jelek a Földről.

- Természetesen nem a Földdel akartak beszélni. Hanem a leggekkel. Ennek legjobb módja az volt, hogy ha belezavarnak a leggek terveibe. A leggek azon szorgoskodtak, hogy elszívják az energiátokat. Timi ezt időlegesen leállította. Erre aztán felfigyeltek a leggek, és nyomban meg is találták őt.

- Minek akartak beszélni... az ördögökkel? - kérdezte az Atya.

- Azért, hogy tárgyaljanak velük. Legalábbis Peter Kes ezt hitte. Szegény... A lánya nem közölhette vele a valódi célt, mert akkor Peter ezt elárulta volna a leggeknek. Már úgy értem, azután, miután már elfogták őket.

- És mi volt... a valódi cél? - faggatózott az Atya tovább. A végét járta, de még tartotta magát.

- Az, hogy megöljék Timit. Ez volt Timi valódi célja: hogy megöljék őt.

Most Tent szedte össze magát:

- De hát minek? És hogy élte mégis túl?

- Emlékszel, mit meséltem a polipokról? - kérdezte a Lény. - Ha megtámadják, átmegy abba, aki megtámadta. Timi, ez a kis zseni ezt alkalmazta. Megtámadta őt egy legg Polip - a legg ür-

hajó gondolkodógépe. Akkora energiával támadt rá, hogy megölje. De Timinek több energiája volt.

- Honnan?

- A Megfigyelőállomás segítségével azt az energiaáramlást, ami töletek jött, a saját javára fordította. Iszonyatos erővel vágott vissza a gondolkodógépnek, amelyik megtámadta őt. És elfoglalta. Átment a testéből a gondolkodógépbe.

- De hát hogy? - kérdezte Samu. Annyira elképesztette a történet, hogy elfelejtette: haldoklik.

- Mindenki, akit egy polip kondicionál, maga is polip lesz. Timi sok kondicionálást kapott, mielőtt a leggek visszaküldték hozzátok. Annyira, hogy a leggek azt hitték: már ő is tulajdonképpen egy legg. De hát a rózsáknak, és a költészetnek is van hatalma... - mondta elmerengve a Lény.

- Az istenért - monda Tent - a lényegre.

- Timinek polip - képességei voltak. Például látta a gondolatokat. Az, hogy ki megy át kibe, csak energia kérdése. Amikor a leggek lesújtottak rá, akkor neki volt több energiája. Átment a legg gondolkodógépbe, elfoglalta, és onnantól ő irányította. Rejtőzködve persze. Szegény apja... végig azt hitte, hogy a lánya halott.

Az Atya erőlködve próbálta felfogni a lényeket:

- És akkor Kes lánya... egy ilyen ördöggépben van?

- Ott bizony! - rikkantotta a Lény. - Így tudtam vele kapcsolatba lépni. Timi - már meg ne sértődj Samu - már előbb észrevetted, hogy a bolygó belőlem áll. Szóval, hogy én vagyok az egész bolygó. Akkor lett neki gyanús, amikor a polippal erőteret fejlesztett a falakból, a falak meg elkezdtek bomlani... no persze, mert azokban is én voltam.

- Nos és... - folytatta az Atya a kérdezősködést - mi haszna ennek? Itt vagyunk... és meghalunk.

- Dehogysis! - mondta a Lény. - Timi elintézett nektek mindent. Az a legg parancsnok, aki lövette a bolygót, részeg mámorában bedugta a fejét Timi gondolkodógépébe. No ebben nekem is volt némi részem, mert én küldtem neki olyan spórákat, amiktől megijedt, és azt hitte, hogy a gondolkodógép majd segít neki. De hát miért segített volna? Hiszen a gépben Timi volt.

- És? Most mi van... azzal az ördöggel?

- Nincs többé. Abban a pillanatban, amint bedugta a fejét az ottani gondolkodógép szép nagy kondicionáló lencséjébe, Timi elindította az átvitelt. Loor barátunk meg számított rá. - Körbenézett. Értetlen arcok meredtek rá. - Nem értitek? Loor, az itteni legg, aki a mi polipunkban tanyázott, átment a legg flottaparancsnok testébe. A parancsnok nincs többé, Loor van a helyében. És hajlandó titeket elvinni innen.

- És... mehetünk az ördögök bolygójára... szolgának - Az Atya ezt nem kérdezte, hanem tényként leszögezte.

- Hogy... minek? Ja!- a Legfőbb Lény kapcsolt. - Nem! Loor nem vihet titeket a Leggre! A beosztottjait hülyére kondicionálhatja, és ők talán nem fognak észrevenni semmit. De a Leggen egy napig se maradhatna rejtve, hogy ő nem Lillo, a flottaparancsnok. És azért a kis csínyért, amit művelt, minimum savba mártanák a Leggen. És még ez a legkellemesebb ami történhet vele. Higgyétek el, a leggek értenek a kínzáshoz...

- Hát akkor... hova akar... vinni minket?

- Hova? Hát a Földre! Úgy gondolja, hogy mivel megment benneteket, szóltok majd egy-két jó szót az érdekében, ha odaértetek. Reméli, hogy a Földön is elfér néhány ördög. Szóval: vagy a legg flotta egésze vagy néhány darabja a Föld felé veszi az irányt, veletek a fedélzeten!

Az első úrhajó

Az emberek többsége nem sokat értett az egészből, csak a lényeket: hogy az idegen lények hajlandók őket elvinni a Földre. Ennél jóval kevesebbrel is beérték volna azok után, hogy már lemondtak minden reményről.

Feltápaszkodtak és összeszedték maradék erejüket. Volt néhány oxigénpalack, amit az Atya mentőcsapatának sikerült lementenie a halott harcosok hátáról. Ez most körbe-körbe járt - első sorban a gyerekek kaptak belőle egy-egy szippantást.

Mindenki kezdte összeszedni azt, ami megmaradt neki: egy baba a gyerekeknek, a felnőtteknek egy hátizsák némi élelemmel - ki tudja mit kapnak majd a legközelebb.

- Köszönjük neked... - fordult Tent a Legfőbb Lény felé.

- Még ne köszönj semmit - mondta a Lény szomorúan.

- Hogyhogy? - Tent meglepetten. - Mi jöhet még?

A Lény nem válaszolt, hanem a kocsma levegőjét figyelte. Ott ugyanis újra megjelent Timi, és a kép szép lassan odalebegett a Lény mellé.

- Meggyőztétek? - kérdezte tőle.

- Atyám - fordult a Lény az Atya felé - ha meg akarod menteni az embereket, indulni kell. Engedd el őket.

Az Atya összeszedte minden erejét, és két könyökét maga alá húzva némileg felemelkedett.

- Nem... megyünk... innen. Itt a hazánk.

Mindenki megindultan nézte. Azt hitték, hogy ragaszkodik a Taurthoz. Sajnálták, de úgy gondolták: itt akar meghalni. Nekik azonban menniük kell...

Sára furakodott oda melléjük.

- Baj van! Nem tudunk a felszínre menni. A dokkolóállomás nem nyílik. Valami zárva tartja.

- Nem valami - mondta búsan a Lény - hanem valaki. Ő - mutatott az Atyára.

- Ne beszélj butaságokat - mondta Tent. - Hogy vezérelhetné innen a dokkolót?

A Legfőbb Lény összenézett Timivel, aztán megszólalt.

- Ezt nektek kell megoldanotok, én itt tényleg tehetetlen vagyok.

- De hát mi van? - kérdezte Neckar. - Mennünk kell!

- Mondd el nekik - szólt a Legfőbb Lény Timihez.

- Figyeljete! - mondta Timi képe a levegőben - most dől el minden. Segítsetek.

- De hát miben? Miben? - kérdezte Tent.

- Én voltam Tomival a vezérlőteremben. Belógtunk oda. Mi voltunk azok, akik a filmet sugároztuk nektek onnan. Tudjátok, a rózsáról először, aztán meg egyet az űrhajózásról... vagyis arról, hogy őseink hogyan közelítették meg a Taurtot.

- Ti voltatok azok?... Nahát... - hallatszott innen is, onnan is. Az emberekben élénk emlékeket hagyott az a különleges nap.

- Akkor még nem értettem, amit láttam, sem én sem Tomi. Csak később jöttem rá.

- Mire? - kérdezte Neckar.

- A vezérlőteremben egy olyan számítógépet láttunk, ami valóban nem számítógép. Melyik számítógéppel lehet a térbe képeket vetíteni az falu bármely részébe? Melyik számítógéppel lehet elérni, hogy azok, akik nézik, érezzék is a képeket? Ilyen

számítógépet soha senki nem talált még ki. Sem a Földön, sem a Taurton.

- De hát mégis ott volt - mondta Neckar.

- Igen. Akkor értettem meg, amikor magam is építettem egyet, hogy amit láttunk Tomival, az nem volt más, mint egy - polip. Jobban mondva: egy legg gondolkodógép.

- Nem értem! Hiszen akkor még nyoma sem volt a leggeknek - mondta Schmidt, aki rendületlenül ápolta az Atyát.

- Igazad van - mondta Timi - ez a gép sokkal régebbi: a mi legjeink meg sem születtek, amikor ezt építették. Ma már nem is építenek ilyet a leggek. A mai gondolkodógépeik sokkal kisebbek, és hatékonyabbak is.

- Hát akkor ki építette ezt?

Timi nem válaszolt. A terem fokozatosan elsötétült, és Timi is eltűnt. Az ő képe helyett más képek kezdtek el jönni. Annak a filmnek a vége látszott, amit annak idején Timi és Tomi levették az űrhajózásról.

Ott volt a kép, ahogy egy mancs a levegőbe dobja az űrhajó roncsának egy darabját. Most már tudták, hogy ez egy legg mancs.

Annak idején itt ért véget a film. Most azonban folytatódott. Egy magas szőke, vékony arcú középkorú férfit mutatott, aki egy csapat telepes élén állt a Taurton. A férfi erősen hasonlított az Atyára, bár szemmel láthatóan nem ő volt. Mellette egy fiatalabb ember állt, aki nagyon hasonlított a másikra. Ő lehetett a fia.

Az idősebb ember egy sisakot húzott a fejére és testére egy bő, nehéz köpenyt terített. Aztán nehézkes léptekkel nekiindult a rózsaszín homokon egy távoli folt irányába. A fiatalabbik nem követte, csak figyelt. Az öreg alakja lassan-lassan egyre kisebb lett, mígnem beleolvadt abba a távoli foltba, ami felé igyekezett. A fiú csak állt, és várt. Egyszer csak egy villanás látszott

ott, ahol az idősebbik eltűnt, majd óriási porfelhő kezdett terjedni onnan.

A fiatalabbik könnyes szemmel nézte. Aztán valami furcsa rándulás érte a testét, és összeesett. Ez azonban nem tartott soká: felkelt és elindult a terjedő rózsaszín felhővel ellentétes irányba. Itt ért véget a film.

Az Atya

- Kik voltak ezek? - kérdezte Schmidt, bár sejtette a választ.

- Az első Atya, és az ő fia - válaszolta Timi. - Bátor emberek voltak. Szembeszálltak a leggekkel.

- Milyen leggekkel?

- Akik akkor a bolygón voltak, és akik lelőtték az első telepesek hajóját. Az akkori Atya nagyon okos volt. Rájött miként tudja megközelíteni őket. Odament hozzájuk, bombát szerelt a testére, és megsemmisítette a legg támaszpontot. A baj csak az volt, hogy a fia ezt nézte.

- Miért volt baj?

- Mert a legg támaszponton volt egy legg gondolkodógép. Mielőtt megsemmisült alkalmazta a szokásos polip módszert. A fő célja és szándéka átköltözött az Atya fiába.

- És mi volt ez a cél?

- A legg telep szigorú parancsot kapott arra, hogy ki kell tartaniuk ezen a helyen. Ez volt a fő céljuk.

- És?

- Az Atya fia elkezdte megépíteni azt a gondolkodógépet, amelyikből a vezérlőterem lett. Csak ő értett hozzá. Így lett ő az egyedüli, aki a telep vezérlését kézben tartotta. És a tudását meg a szándékait tovább örököltette a fiainak. A szándékát, ami az volt: kitartani! Polip módon.

- Hogyan?

- Az Atyák fiai megkapták a kondicionálást ettől a géptől. Nemzedékről nemzedékre, kivétel nélkül minden fiú. Erről mindig gondoskodtak apáik. És minden Atyának, mire Atya lett, az lett a célja, amit az eredeti legg polip akart: kitartani ezen a bolygón mindörökké!

- Úristen! - mondta Neckar, és borzadva nézte az Atyát.
- És most?

- Még mindig ő vezérli ezt a polipot, és még mindig az a célja, hogy itt kitartson. Ezért zárta le a polip segítségével a dokkolóállomást.

- Dehát ennek semmi értelme!

Timi nem válaszolt. Helyette a Legfőbb Lény vette át a szót.

- Nem megmondta Samu, hogy a gépek nem értelmesek? Mi jó származhat abból, ha a gép értelme rátelepszik egy emberre? Mi jó származott ebből a leggeknek például? Kiirtották a fél galaktikát, és kínozzák egymást - csak ennyi. Nem, ne keressetek ebben értelmet. Az "itt maradni" csak egy parancs, ami az Atyában benne van, amíg a polipja működik.

- És mi mit tudunk tenni? - kérdezte Schmidt.

- Segítsetek - mondta Timi. - Valahogy meg kell győznünk őt.

Tomi szólalt meg.

- A karkötőm... talán még nyitja a vezérlőtermet...

- Nem - válaszolta Timi - az Atya azóta megszüntette ezt a biztonsági hibát.

Az Atya moccanatlanul hallgatta végig a filmet és párbeszédet is. Most azonban megszólalt:

- Ne higgyetek... az ördögnek. Nem szabad... elmenünk... innen.

A lila bolygó legendája lezárul

- Már csak perceink vannak - mondta elakadó lélegzettel Sára Molinari. Aztán fohászkodni kezdett.

- Úristen Kes, hol vagy? Úgy szeretnék látni még egyszer! Szólj az ördögöknek, hogy segítsen rajtunk, könyörgöm!

Timi ránézett.

- Nem is rossz ötlet - mondta. - Azzal eltűnt.

A többi már perceken alatt játszódtott le. A lámpák elhalványodtak, majd minden fény megszűnt. Az emberek sikoltottak, mert azt hitték itt a vég. De a fények kigyulladtak. Az Atya becsukta, majd kinyitotta a szemét, és azt mondta:

- Menjünk innen.

Felkapták és vele együtt rohantak a terepjárókhoz. Nemsokára a dokkolóállomásban voltak, majd sorjában mentek be a leggholdjárókba. Egy fél órán belül olyan helyen voltak, ahol ember még nem: egy legghúrhajóban.

- Mi történhetett, hogy mégis megváltozott? - kérdezte Samu Tenttől.

- Azt hiszem tudom a választ - mosolyodott el Tent. - Már annyira kikupálódttam ezekből a polipokból.

- Nocsak - mondta Samu. - És mi a válasz?

- Loor megtámadta a vezérlőtermet azzal a polippal, amit Timi épített.

- És abban mi a jó?

- Abban semmi. De valószínűleg hagyta magát legghőzni. A vezérlőterem, vagyis az Atya polipja megsemmisítette Timi polipját.

- És?

- Hát nem érted? Mi volt Timi polipjának legfőbb célja? Hogy energiát pumpáljon át a Leggek hajójába. Azt hiszem ez lett az Atya új célja is.

- Nekem ez magas - mondta Samu.

- Mindegy - válaszolta nevetve Tent - lehet, hogy nem is így volt. A lényeg, hogy úton vagyunk. De egy valamit még meg kell tennünk.

- Mit?

- El kéne búcsúznunk a lakkcipős emberkétől.

Mintha csak erre kapott volna választ, megszólalt Tent karkötője.

- Csak jó utat szeretnék Önnek kívánni kedves Tent - mondta egy udvarias hang.

- Kedves Legfőbb úr! Örülök, hogy hallok a hangját. Hogy lesz Önnel a továbbiakban?

- Hát, azt hiszem másik helyet kell keresnem. De ne aggodjatok. Eddig is tudtam magamra vigyázni. Csak érjete hamarabb oda a Földre.

- Tényleg - mondta Tent - az évszázadokba telhet.

- Dehogy - válaszolta nevetve a hang- az Atya nagy buzgalmában, hogy maradásra bírjon benneteket, kissé elferdítette az adatokat. Nincs a Föld olyan messze. És ezek a legg hajók is gyorsabbak, mint bármilyen földi hajó. Hiába azt meg kell adni, a műszaki dolgokhoz jól értenek.

- Szóval mire érünk oda?

- Néhány év! Legfeljebb tíz.

- Úristen!! Akkor tényleg nem érjük meg. A francba! - Tentből kitört a csalódottság.

- Dehogynem - hallatszott a karkötőből - nem taurti évekről beszélek, hanem földi évekről! Szokjatok hozzá, hogy földi években számoljatok - nevetett a hang.

- És Timi? Vele mi lesz?
 - Ha megunta, hogy vezérelgeti a Legger 411-et, vissza-költözhét a testébe. Nem veszélytelen művelet, de szakértelem-mel meg lehet csinálni. Loor majd segít: kitűnő navigációs tiszt, és ért az ilyesmihez. A törések, meg zúzódások meg majd rendbejönnek.
 - És az Atya?
 - Rajta nem segíthetek.
 - Rendben. Így is köszönünk mindent.
 - Ne nekem köszönjétek, inkább annak a pici lánynak. Isten veletek!
- Tent nevetett.
- Milyen furcsa ez... Egy Isten mondja nekünk, hogy Is-ten veled.
 - Isten volnék?
 - Az hát. A Por Istene.
 - Hát a por Istene lehet, hogy más porfészek után néz. Így ér véget a lila bolygó legendája.
- A karkötő elnémult. Tent elmerengett.
- Mi lehet az Atyával? - kérdezte. - Sajnálom azt a bátor örültet.

Ördögbőrben

Az Atya a Legger 411-ben haldoklott. Rajta kívül csak Schmidt, Neckar és Kes utazott ott. Meg a leggek: Lumm, Laur, és Loor - az utóbbi Lillo bőrében. Laur után Lumm is olyan alapos kondicionálást kapott, hogy szó nélkül követték az ál-Lillo utasításait.

Loor később sem akart visszatérni sebhelyes bőrébe: jobb volt neki Lillóé.

A földiek az Atya körül álltak.

- Atyám - mondta Schmidt - mi itt leszünk, ha az úr szólít. Mondjunk el egy imát?

Az Atya bólintott. Schmidt rákezde.

- Mi hajósok, akik megjártuk a sötét csillagmezők végételenjét, Uram, a te karjaidba térünk megpihenni, ha fáradt tünkből elszáll a lélek...

Nem folytathatta, mert az Atya belekapaszkodott ruhája ujjába, és magához húzta.

- Ez az... - suttogta. - Megvan...

Azzal tovább suttogott Schmidt fülébe, aki megrökönyödve hallgatta, de végül bólintott.

Schmidt felkereste a vezérlőteremben Kest, aki éppen a lányával beszélt. Timi még a gondolatgépben volt. Biztos, ami biztos, amíg a Földre nem érnek, onnan szándékozott ellenőrizni a leggeket.

- Hát jó - mondta, amikor meghallotta miről van szó.- Hozzátok ide az Atyát.

A többi már gyorsan ment. Egy óra múlva újra kinyitották a fedélköz ajtaját. Neckar, aki az ajtónak háttal imádkozott, gyorsan hátrafordult. Elsápadva látta, hogy az Atya nem jött vissza.

- Uramisten - mondta - légy hozzá irgalmas... és fogadd karjaidba.

Aztán nem folytatta az imát, mert megakadt a szeme egy leggen. Ezt eddig nem látta. Azaz: dehogynem látta! Ez volt az a melák sebhelyes, akit Tent és Samu létrehoztak. Honnan jött ez elő? Aztán eszébe jutott: ez Loor, akit bizonyára a hűtőből szedtek ki.

A sebhelyes csikorgó furcsa hangon megszólalt.

- Isten útjai kifürkészhetetlenek. Ki gondolta volna, hogy ilyen testet kapok? De nem volt más itt ezen a hajón, és engem már majdnem szólított az Úr.

- Hogy... hogyan? Atyám?

- Én vagyok az.

Kes lépett be vigyorogva.

- Nahát Atyám, te leszel az első, aki ördög képében hirdeted majd az Úr igéjét. Nem semmi.

A sebhelyes, óriási legg feléje fordult. Majd kétszer akkora volt, mint Kes, és szemmel láthatóan egy könnyed mozdulattal kitekerhette volna Timi apjának nyakát.

Kinyitotta száját és furcsa hangok hagyták el az ajkát. Olyan volt, mintha rozsdás fűrész hasogatna egy száraz krétát.

Az Atya nevetett.

Közben az úrhajó teljes erővel száguldott a Föld felé. A Föld felé, ahol most nyílt ki éppen egy rózsa egy harmatos réten. Timi legalábbis biztos volt benne.

Tartalomjegyzék

TAURT	5
TANÓRA A LILA NAP ALATT	7
A MAI ADAG	8
SÁRA	12
AJÁNDÉK	13
KES KERTJE	15
ROSSZ KENYÉR	18
EZÉRT KÉNYSZERMUNKÁRA VISZNEK	24
A VEZÉRLŐTEREM ELŐTT	29
TALÁLKOZÁS A GÉPPEL	30
MONDJUNK EL EGY IMÁT...	32
RIADÓ	33
FILM A LEVEGŐBEN	34
A FALU URAI	36
AZ ÚRHAJÓ	37
AZ ÖRDÖG	39
NEM JÖNNEK TÖBBET	39
PORBETÖRÉS A KETTES JÁRATBAN	43
A KALÓZ	47
ELMEGYEK!	48
A LILA NAP ALATT	49
EZ A SZEM NEM EGY GYEREKÉ	52
TE SEM HISZEL NEKEM?	54
A GÉPEK BESZÉLNEK HOZZÁM	56
A TANÁCSKOZÁS	59
A POLIP	63
TÖBB ENERGIA KELL	68
A TÜKÖR	72
EGY MÁSODPERC	77
HAJSZA	79
GYŐZELEM	84
BOSZORKÁNY	88
FOGY AZ ENERGIA	92

LOOR	102
FELDERÍTÉS	104
TÉRKÉP	108
Ő MÁR LEGG	110
LILLO	113
UTOLSÓ KÍVÁNSÁG	116
AZ ÍTÉLET	117
LOOR TITKA	118
SZÁMÚZETÉS	122
MEGKERÜLT KARKÖTŐ	123
A BOGÁR	124
NYAVALYÁS KÉTFEJŰ	126
ÉLETBEN MARADNI	127
VÁRATLAN ESEMÉNYEK	129
A POR HANGJA	131
LÉGSZOMJ	133
A BOGÁR ÉS A KARKÖTŐ	135
A KÍSÉRLET	139
A KÓD	142
LILLO ÉS A RABSZOLGÁK	144
ÉLET VAGY HALÁL	147
HARC	152
A VÉG	157
SEBHELYES ÖRDÖG	160
A KIS EMBER	161
LUMM MÉLYPONTON	165
A LEGFŐBB LÉNY	172
A LEGGEK	176
LILLO REGGELIJE	183
A LEGGER 411	184
A FALU UTOLSÓ ÓRÁJA	188
AZ ELSŐ ŰRHAJÓ	192
AZ ÁTYA	195
A LILA BOLYGÓ LEGENDÁJA LEZÁRUL	197
ÖRDÖGBÖRBEN	199